

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Svet_Ptavvu.PDB

PDB Name: Niven - Svět Ptavvů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2003
Modification Date: 31.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Larry Niven:

SVĚT PTAVVŮ

Před miliardou let ovládli galaxii Thrintové, rasa obdařená obdivuhodnou silou vůle, díky níž si zotročili všechny tehdy existující civilizace. Jediný Thrint dokázal ovládat celou planetu, která se pak stala jeho lénem a její obyvatelé otroky.

Otroci se ovšem bouřili, až se jim nakonec podařilo zničit Thrinty, ostatní rasy i sebe sama. Jeden z vládců však pomoci časové stáze přežil a nyní chce zpátky to, co mu po právu náleží...

Bytosti neschopné ovládat myšlení druhých Thrintové pohrdavě nazvali Ptavv. A i průměrný Thrint se může stát nepřemožitelným, pokud narazí na svět samých Ptavvů !

Kzanol kráčet tunelem, kde se třpytilo vše, na co dopadlo světlo. Pozvolna získával zkušenost, jak účelně hloubit tunel. Udržoval patřičnou vzdálenost od rozpadávající se čelní stěny, kráčet přímo ve směru paprsku dezintegrátoru a dbal, aby tunel měl šest stop v průměru. Kolem něho fičel vítr, ženoucí ledový prach a úlomky, které se v prostředí vakua za ním hromadily a ucpávaly tak vchod do tunelu.

Druhý skafandr se nacházel ještě dvě stě stop ve směru svažujícího se tunelu.

Náhle se vztyčil. Vypnul dezintegrátor a chvíli nehybně stál, chvěje se vztekem. Jak se jen mohli opovážit? Zatím sice byli ještě mimo dosah jeho Moci, ale rychle se blížili. Vycenil zuby, připraven zabíjet.

Pak se ale rozmyslel jinak. Potřeboval loď, aby se dostal z Pluta, protože jeho vlastní byla zničená. Lodě nad ním však byly jednomístné a tedy pro něho nepoužitelné, ale věděl, že za nimi přilétají jiné. Nesmí tedy udělat nic, čím by je zastrašil.

Rozhodl se, že je nechá přistát, ale jejich posádky paralyzuje.

scan <http://ikarie.borec.cz/>
zde také najdete další povídky!

korekce a převod do .pdb 2003 arnz

LARRY NIVEN
SVĚT PTAVVŮ

Larry Niven: The World of Ptaws
©Larry Niven 1966 Published by agreement with the author and the author's agente,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Translation © Miroslav Martan
Illustration Peter Andrew Jones © Solar Wind Library
via Radka Agency
ISBN 80-85892-20-0

Byl to krátký, téměř nezměřitelný okamžik, přesto však příliš dlouhý. V té chvíli se zdálo, že každá mysl ve vesmíru, každá mysl, která kdy byla nebo i bude, se do něho vpíjela svými nejhlubšími emocemi.

Pak to skončilo. Hvězdy se znovu objevily.

Dokonce i Kzanol, který byl dobrý astrogátor, neměl tušení, kde se loď právě nachází. Při 0,93 světelné rychlosti, kdy průměrná hmota vesmíru vzroste natolik, že umožní vstup do nadprostoru, nelze již hvězdy rozeznat. Vpředu září oslepujícím bílomodrým světlem. Vzadu jsou temně rudé jako rozhrabané žhavé uhlí. Po stranách jsou na sebe natlačené a zploštělé jako malé čočky. Kzanol tedy sál gnal, dokud se v panelu lodního počítače neozval dunivý zvuk. Pak se šel podívat, co se děje. Z obrazovky počítače se ozvalo: „Přehodnocená doba letu na Thrintun: 1,72 dne.“

To nebylo dobré. Z nadprostoru se měl vynořit podstatně blíže u Thrintunu. Jenže o tom, kdy loď z hyperprostoru dosáhne místa určení, rozhoduje spíše štěstí než znalosti. V nadprostoru je zákonem princip nejistoty, takže být netrpělivý nemá smysl. Bude trvat několik hodin, než termonukleární jednotka znovu nabije baterii.

Kzanol natočil křeslo tak, aby viděl na hvězdnou mapu, nacházející se na zadní stěně. Safírová jehlice se jakoby třeptala a ozařovala celou kabinu. Chvilí se těšil z jejího záření, příslibu nesmírného bohatství. Pak vyskočil a začal psát na klávesnici lodního počítače.

Důvod k netrpělivosti zde byl. Možná, že právě nyní někdo se stejnou mapou jako má on označil svůj nárok právě tam, kde Kzanol umístil svou safírovou jehlici, a pospíchá, aby ohlásil svůj požadavek. Pokud by Kzanol dorazil na Thrintun jako první, stal by se doživotně pravoplatným vlastníkem planety s otroky.

Napsal: „Jak dlouho bude trvat nabití baterie?“

Panel počítače zahučel téměř okamžitě, ale odpověď se Kzanol již nedověděl. Náhle proniklo do kabiny zadním oknem oslnivé světo. Kzanolovo křeslo se zploštilo na lehátko, zazněl hlasitý tón a Kzanol pocítil strašlivý tlak.

Loď nebyla stavěna na takové zrychlení. Trvalo asi pět vteřin — pak se ozval zvuk, jako by se dvoje olověné dveře přirazily a loď byla mezi nimi.

Tlak se zmenšil. Kzanol povstal a zadním oknem zíral na žhavé mračno, ve které se změnila jeho termonukleární jednotka. Stroj nedovede číst, takže nikdo nemůže předem vědět, kdy ho zradí. Panel počítače zahučel a Kzanol četl:

„Doba potřebná k nabití baterie.“ Následovala značka nekonečna.

Kzanol s obličejem přitisknutým na tabuli skla z taveného diamantu sledoval, jak hořící energetické zařízení mizí mezi hvězdami. Lodní počítač je musel odhodit ve chvíli, kdy se stalo nebezpečným. Protože někdy docházelo k explozi, je termonukleární jednotka z bezpečnostních důvodů vlečena ve vzdálenosti půl míle za lodí. Když hrozil výbuch, musel se jí lodní počítač okamžitě zbavit.

Ještě než Kzanolovi zmizela z očí, změnila se v cosi, co bylo oslnivější než slunce.

Ozval se lodní počítač a Kzanol četl:

„Přehodnocená doba potřebná k dosažení Thrintunu...“ následovala spirála označující nekonečno.

Tlaková vlna vzdálené exploze otřásla lodí, jako by někdo prudce přirazil dveře.

Nyní již nebyl žádný důvod spěchat. Kzanol dlouho stál před hvězdnou mapou a zíral na safírovou jehlici. Malá hvězda v tomto nepatrném šperku jakoby na něho zlomyslně mrkala a připomínala mu jeho cíl — planetu se dvěma miliony otroků, plně industrializovanou, čekající, aby mu sloužila. Vyprávěla mu o větším bohatství a moci, než měl jeho děd, velký Racarliw, o stovkách manželek a o deseti tisících dvořanů, plnicích všechny jeho vrtochy po celou dobu jeho dlouhého, líného života.

Kzanol nepřestával sál gnat a chapadla v koutcích jeho úst se kroutila jako přišlápnutí červi, aniž by si toho byl vědom. Jeho myslí probíhaly lítostivé vzpomínky.

Jeho děd měl prodat plantáž hned, jakmile Plornovi tuctipští otroci objevili antigravitaci. Plorn mohl a také měl být závčas zavražděn. Kzanol měl zůstat na Thrintunu, i když by to znamenalo tvrdě zápasit o živobytí. Měl si koupit raději rezervní termonukleární jednotku namísto onoho druhého skafandru, luxusního nárazuvzdorného lůžka, indikátoru pachu pro výrobu vzduchu, o safírové jehlici nemluvě.

Pak si vzpomínal na den, kdy seděl a držel v ruce modrozelenou stuhu, která ho mohla učinit vlastníkem kosmické lodi, nebo také chudákem bez práce. Sehnuté, bílé, kostnaté tvary imitovaných závodních viprů, nejrychlejších tvorů v galaxii, se hnaly kolem něho stále dokola, ale u všech Mocností! — ten jeho byl nejrychlejší. Kdyby byl odhodil tu stuhu...

Znovu prožíval dobu strávenou na velké plantáži, kde také dospěl. Kzathitovy speciální stromy, jejichž polena sloužila jako pevné palivo při startování raket, však nenávratně zmizely. Jen kdyby tam nyní mohl

být... Jenže již deset let tam byly přistávací plochy kosmických lodí.

Zašel do skladiště a oblékl si skafandr. Byly tam dva včetně toho, který si koupil do rezervy, což byl celkem hloupý nápad. Kdyby mu totiž skafandr přestal fungovat, byl by mrtev.

Mohutnými pahýlovitými prsty přešel tlačítko pro případ nejvyšší nouze, umístěné na prsou skafandru. Asi je brzy použije, ale ještě je čas. Nejprve musí zařadit některé věci, aby si zajistil maximální možnost přežití.

Na klávesnici lodního počítače vytřákal:

„Stanov kurs k jakékoliv civilizované planetě a nejkratší dobu letu a udej ji!“

Počítač si spokojeně pobroukával a Kzanol měl dojem, že je nejšťastnější, když intenzivně pracuje. Často se pokoušel vniknout do jeho strohých myšlenek a mrzelo ho, že se mu to nepodařilo. Kzanola zejména zlobilo, že počítači nemůže dávat příkazy jinak než prostřednictvím panelu. Je to asi proto, že počítač vyrobili Thrintové, kteří nikdy nepřišli do styku s jinou životní formou než protoplazmickou.

Zatímco čekal na odpověď, zkusil, zda dosáhne na spínač záchranného zařízení umístěný na zádech. Nešlo to, ale celkem ho to netrápilo. Stiskne-li tlačítko pro případ nejvyšší nouze, uvede se v činnost stázové* pole skafandru.

(*Stázové pole — pole, v němž je zastaven čas.).

Ze stázového pole pak bude vyčnívat pouze spínač záchranného zařízení umístěný tak, aby jím mohl manipulovat Kzanolův zachránce, ale ne on sám.

Obrazovka zahučela a ozvalo se:

„Řešení neexistuje.“

Nesmysl! Baterie má přece obrovský potenciál. I po letu nadprostorem musí mít dostatek energie, aby loď mohla doletět k nějaké civilizované planetě. Proč tedy lodní počítač...

Náhle pochopil. Loď sice měla zřejmě dostatek energie, aby se dostala k některým planetám, ale zase ne tolik, aby mohla snížit svou rychlost a přizpůsobit ji rychlosti jakékoli známé planety. To by nakonec nevadilo. Až bude ve stázovém poli, je úplně jedno, jakou rychlostí do planety narazí.

Lodnímu počítači nařídil:

„Neber v úvahu nutnost snížení rychlosti před přistáním. Stanov kurs k jakékoli civilizované planetě. Minimalizuj dobu letu!“

Odpověď přišla za několik vteřin:

„Doba letu na Awtprun 72 roků.“ Nakonec je jedno, kde přistane. Jakmile tam vypnou generátor jeho stázového pole, přestoupí na loď do Thrintunu. Jenže co když během těchto sedmdesáti dvou let objeví Racarliw nějaký jiný prospektor? Je to zcela pravděpodobné.

„U ducha Mocnosti!“

Rychle vytřukal: „Zruš kurs na Awtprun!“

Pak klesl do křesla, rozrušen pomyšlením na to, jak stěží unikl zkáze. Kdyby při rychlosti více než devět desetin světelné rychlosti narazil na Awtprun, zabil by tím více než milion bytostí, a to za předpokladu, že by dopadl pouze do moře. Tlaková vlna by smetla vše, co by bylo ve vzduchu v okruhu tisíců mil, zpusťovala by pevninu, potopila ostrovy a zničila všechny stavby na polovině planety. Za takovou hrubou nepozornost by byl po ročním mučení popraven, přičemž mučení v telepatické, vědecky vysoce postavené společnosti, je strašlivá věc. Studenti biologie budou přihlížet a pilně si dělat poznámky a členové trestní komise budou stimulovat jeho nervový systém...

Postupně se mu jeho kritická situace objevovala v plné šíři. Na civilizované planetě přistát nemohl, ale ani na planetě obývané otroky, neboť tam by paláce dohlížitelů srovnal se zemí a zabil otroky v hodnotě mnoha miliard komerciálů.

Možná by se mohl pokusit proletět systémem v naději, že si někdo všimne zvětšené hmoty jeho lodi, ale toho se neodvážil. Na druhé straně je nemyslitelné, aby nadále setrval v kosmu, protože by ho rychlost vynesla z galaxie. Pak by byl ztracen v kosmu. Představoval si, že je navždy opuštěn mezi hvězdami, jeho loď se kolem něho rozpadá a kosmický prach obrušuje tlačítko jeho záchranného systému na pouhý lesklý bod...

Zavřel oči a jemně je třel ústním chapadlem. Co kdyby přistál na nějakém měsíci? Pokud by na něj narazil dostatečně prudce, záblesk při dopadu by musel být vidět široko daleko. Jenže lodní počítač není schopen ho dopravit na takovou vzdálenost. Oběžná dráha měsíce je složitá a navíc musí dopadnout na měsíc nějaké civilizované planety. Nejbližší je sice Awtprun, jenže z jiného hlediska je zase příliš daleko.

K tomu všemu si uvědomil, že saje svůj poslední gnal. Chvilí seděl a hlavou se mu honily chmurné myšlenky. Nakonec je zahnal a zamýšleně se začal procházet po kabině.

„Je to jasné!“

Zastavil se uprostřed kabiny, promýšlel svůj nápad a hledal v něm nějakou chybu. Žádnou nenašel.

Spěšně vytřukal na klávesnici:

„Propočítej kurs k nějaké potravinářské planetě s minimální dobou letu. Při přistání loď nemusí zpomalovat. Udej detaily!“

Jeho ústní chapadla se uvolnila a uklidnila. Byl si jist, že vše dopadne dobře a věřil tomu.

II

V galaxii je jen málo obyvatelných planet umožňujících protoplazmický život, protože pro jeho existenci si příroda stanovila množství podmínek. Aby mohlo vzniknout správné složení atmosféry, musí být planeta přesně v určité vzdálenosti od slunce typu G, musí mít potřebnou velikost a na své obloze abnormálně velký měsíc. Účelem tohoto měsíce je zbavovat planetu většiny její atmosféry, obvykle kolem 99 %. Bez měsíce by planeta byla neobyvatelná, protože atmosférický tlak by byl enormní a teplota by dosahovala hodnoty jako v rozpálených kamnech.

Ze všech 219 planet objevených Thrinty pouze na 64 z nich existuje život. Inteligentní život je na 17 planetách, a pokud posuzujeme velkoryse, ještě na jedné. Zbylých 155 by bylo možno Thrinty okupovat teprve po dlouhodobém zúrodnování. Avšak i tak mají zatím svůj význam, neboť se na nich dá pěstovat zvláštní jedlá pěna vyvinutá tnuctipskými otroky. Ta sice po několika stoletích obvykle mutovala, ale mezitím planety sloužily jako potravinářské, protože jejich oceány byly plné nejlevnější potravy v celé galaxii. Je samozřejmě, že tato pěna sloužila za potravu pouze otrokům, jichž byl bezpočet.

Po celé galaxii byly tedy planety, které živily světy obývané otroky. Každá z těchto potravinářských planet měla svého správce, jehož palác byl vždy na jejím měsíci. Kdo by totiž chtěl žít na pusté, neplodné planetě, kde moře jsou plná šlemu? Nehledě k nebezpečným bakteriím napadajícím kvasnou pěnu. Proto se dozor a kontrola potravinářských planet vždy prováděly z jejich měsíců.

Když potravinářská pěna degenerovala natolik, že ani otroci ji už nemohli jíst, byl na takto postižených planetách zaveden chov takzvaných „bělomasů“, kterým tyto degeneráty plně vyhovovaly. Byli to všežravci a byli bohatým zdrojem masa. Za těchto okolností dozor na měsících zůstal i nadále.

Při stávající rychlosti by loď narazila na planetu tak prudce, že po dopadu by vytvořila oblak žhavého plynu.

Vybuchlá zemina by v plamenech vylétla do prostoru a určitě by neunikla pozornosti správce měsíce. Oranžová záře

vycházející z kráteru by byla viditelná po celé dny.

Je nutno počítat s tím, že loď s Kzanolem se zaryje do povrchu planety, i když ne do velké hloubky. Rozžhavený vzduch a horniny, které dopadající meteorit žene před sebou, jej obvykle odrazí zpět do vzduchu, kde se roztrhne. Jeho částice pak dopadnou v širokém okruhu na povrch planety. Stejně tak Kzanol, bezpečný ve svém stázovém poli, bude vymrštěn ze svého kráteru a při druhém dopadu se již nezaryje tak hluboko. Strážce ho pak okamžitě najde pomocí jakéhokoli zařízení umožňujícího průnik skálou, přičemž stázové pole bude fungovat jako dokonalé vodítko.

Jeho úvahy přerušil lodní počítač:

„Nejbližší disponibilní potravinářská planeta je F124. Odhadovaná doba letu je 202 let 91,4 dne.“

Kzanol vytřukal:

„Ukaž mi F124 a její systém!“

Na obrazovce se objevily světelné skvrny. Jedna po druhé se zvětšovaly, až se objevily hlavní planety a jejich měsíce. F124 byla zamřžená, rychle se otáčející planeta — typický potravinářský svět, i když jeho měsíc téměř nerotoval. Zdál se být neúměrně velký a vzdálený.

Pohled na jednu z vnějších planet ze Kzanola téměř vyrazil dech. Měla kolem sebe kruhy — něco nádherného!

Kzanol vyčkal, až se objevily všechny planety systému. Když se pak začaly objevovat asteroidy v pořadí podle velikosti, napsal:

„To stačí. Nasměruj kurs na F124!“

Přilbu skafandru si zatím nenasadil, ale jinak byl připraven k dlouhému spánku. Loď zrychlila. Vnímá sice kovové dunění a chvění motoru, ale antiakcelerační zařízení v kabině nepříjemný pocit při zrychlení zcela odstranilo. Nasadil si přilbu a upevnil na kovový kruh skafandru, pak se ale rozmyslel a opět ji sňal. Přistoupil k hvězdné mapě, strhl ji, stočil a prostrčil kruhem skafandru tak, že mu spočívala na hrudi. Pak se chystal nasadit si přilbu, ale zarazil se. Zachránce bude jistě požadovat značnou sumu za nezištnou obětavost. Co když mu ta odměna ale nebude stačit? Ať již to je Thrint jakéhokoli ražení, sebere mu hvězdnou mapu hned, jak ji uvidí. Proti tomu ho neochrání žádný zákon. Bude tedy lépe, když si její detaily vštípí do paměti. Pak však přišel na lepší řešení. Ano, tak to udělá!

Zaběhl do skladiště a vytáhl rezervní skafandr. Mapu nacpal do jednoho rukávu, a protože tam bylo ještě dost volného místa, uložil do skafandru svou nejcennější věc — přilbu zesilující telepatické působení, symbol moci a vlády, který kdysi patřil jeho dědovi. Bylo to lehké, ale objemné zařízení, které zesilovalo vrozenou schopnost Thrintů telepatický ovládat dvacet až třicet příslušníků jiné rasy než thrintské, ale v případě potřeby i obyvatelstvo celé planety.

Dále tam chtěl uložit dezintegrátor, bratrův dar na rozloučenou, s ručně rytou rukojetí, ale pak si to rozmyslel a dal jej stranou. Sošky Ptupy a Myxylomaty. Obě ženy budou dávno mrtvé, až se vrátí, ledaže by je nějaký přítel vložil do stázového pole do doby, kdy se vrátí. Také své hodinky s diamantovým soukolím v nádherném pouzdře, které se neustále zpožďovaly, ať dělal co chtěl. Nosil je jen při slavnostních příležitostech, takže na F124 mu asi nebudou k ničemu. Než tyto cennosti uložil do skafandru, každou z nich pečlivě zabalil do svých slavnostních rouch.

Zbylo ještě dost místa. Ze skladiště přivolal svého malého racarliwského otroka a poručil mu, aby vlezl do skafandru. Pak přišrouboval přilbu a stiskl záchranné tlačítko pro případ nouze. Skafandr měl rázem jinou podobu. Záhyby sice zůstaly, ale jeho povrch nabyl diamantové tvrdosti. Postavil jej do rohu, mazlivě poplácal po přilbě a nechal tam být. Pak napsal:

„Zruš současný kurs na F124. Vypočítej a sleduj nejrychlejší kurs na F124, ale za použití pouhé poloviny zbývajících energie a v průběhu příštího dne dokonči všechny nutné energetické zásahy!“

Příštího dne se Kzanolova nálada podstatně zhoršila. Došel mu gnal a projevíly se určité důsledky nedostatku této drogy. Dělal všechno možné, aby nemusel přemýšlet, jak silně po něm touží.

Provedl pokus. Vypnul stázové pole na druhém skafandru, vložil dezintegrátor do jeho rukávu a pole znovu zapnul. Skafandr spolu s přístrojem se ocitly ve stázovém stavu.

Značně se mu ulevilo. Zašel k ovládacímu panelu a napsal:

„Propočti nejrychlejší kurs k osmé planetě soustavy F124. Vyčkej půl dne, pak sleduj kurs.“

Navlékl si druhý skafandr, vzal dezintegrátor, drátěné lano a prošel výstupním otvorem. Lano mělo zajistit, že se neztratí v nekonečném vesmíru a že vzhledem k lodi bude bez pohybu.

Jaké byly jeho poslední myšlenky?

Pro sebe udělal vše, co mohl. Padal na F124. Loď dopadne na osmou planetu o mnoho let dříve než Kzanol na třetí. Vytvoří hezky velký kráter, který se lehce najde.

Uvědomil si, že určité riziko existuje, protože záchranné tlačítko by se vlivem teploty při dopadu mohlo vypnout. Pak by se probudil v podzemí, protože nějakou dobu potrvá, než stázové pole zmizí. Mohl by se však dostat na povrch pomocí dezintegrátoru.

Kzanol položil silný, hranatý prst na tlačítko zařízení pro nejvyšší nouzi. Jeho poslední myšlenky?

Žádné nebyly.

Kzanol stiskl tlačítko.

Larry Greenberg vystoupil z kontaktního pole a narovnal se. Jeho kroky se dutě odrážely v prostoru velkého delfinária. Tentokrát nevznikly žádné dezorientační efekty, neměl problém s dýcháním ani nutkání pohybovat neexistujícími ploutvemi a ocasem. Bylo to zcela přirozené, protože „poselství“ došlo jiným způsobem.

Delfín jménem Charley se vyvlékl ze své speciálně konstruované kontaktní přilby a ležel na dně nádrže. Larry přistoupil ke skleněné stěně, aby ho Charley viděl, ale Charleyovy oči hleděly do prázdna. Celé delfinovo tělo se

chvělo. Larry na něho znepokojeně pohlédl. Byl si vědom, že dva mořští biologové k němu přistoupili a delfina pozorují se stejným pocitem. Po chvíli se Charley přestal chvět a vynořil se.

„Bylo tto trochu divokéé." Jeho hlas zněl, jako by mluvil Kačer Donald.

„Jsi v pořádku?" zeptal se starostlivě jeden z „mořských" doktorů. „Udržovali jsme pole při nejnižším možném napětí."

„Aano, Billee, ale přesto to bylo diivokéé. Zdálo se mi, že mám ruce a nohy a dýchám noosem tak dlouhým, že mi přesahuje zuby, místoo otvoreem v hlaavě. Navíc jsem cítil touhu pomilovaat se s Larryho žee-nou."

Ať již byl Charleyův přízvuk jakkoli mizerný, jeho slovníku se nedalo nic vytknout.

„Já také," řekl potichu doktor Bill Slater.

„Ty chlupná rybo," zasmál se Larry. „V tom případě ti budu za samícemi chodit zase já!"

„Takže si vyměníme ženskée?" Charley zaječel, což byla obdoba lidského smíchu. Začal rejdit po bazénu a svou exhibici zakončil brilantním výskokem a úmyslným dopadem na břicho. Vystříklá voda promočila vědce až na kůži.

„Zleepšil se můj přízvuk?" zeptal se nevinně Charley, když se opět vynořil.

„Když o tom uvažuji, tak se mi zdá, že ano," řekl Larry, vytíraje si vodu z očí. „Je to skutečně lepší než dřív!"

Charley přešel na delfínštinu či spíše na pidžindelfínštinu, v níž je zvuková škála snížena natolik, že ji lidské ucho může vnímat. Byla to směsice kvikotu, mručení a jiných zvuků, které doslova rvaly uši.

„Kdy budeme mít další lekci, myšlenkově spřízněný kamaráde?"

Larry, který si pečlivě vytřásal vodu z vlasů, odpověděl:

„To přesně nevím, Charley. Asi za několik týdnů. Požádali mě, abych převzal jinou práci. Zatím budeš mít čas mluvit se svými druhy a předat jim vše, co ses dozvěděl o nás .chodcích', když jsi četl v mé mysli."

„Opravdu to chceš? Larry, něco bych chtěl s tebou prodiskutovat."

„Tak začni kvákat!"

Charley záměrně zrychlil tempo řeči. Nikdo jiný kromě Larryho Greenberga by nemohl sledovat rychlou kadenci těchto zvuků.

„Jaké možnosti má delfin, když se chce dostat na kosmickou loď Lazy Eight III?"

„Cože? Letět na planetu Jinx? Tamější oceán je celý pokryt zvláštní pěnou do hloubky jedné stopy!"

„Tak třeba na jinou planetu!"

„Proč by se měl delfin zajímat o cestování v kosmu?"

„Proč se o to zajímají .chodci'? — Ne, to by nebyla poctivá otázka. Ve skutečnosti jsi mne na tuto myšlenku přivedl ty, Larry!"

Na Larryho tváři se objevil potměšilý úsměv.

„To je zatraceně nakažlivá věc, které se lze jen těžko zbavit."

„Asi ano."

„Budu o tom přemýšlet, Charley. Asi o tom budeš muset jednat se Spojenými národy, ale nejdřív mi poskytni trochu času. Víš, že by to vyžadovalo naložit spoustu vody, a ta je značně těžší než vzduch."

„To mi bylo řečeno."

„Jak jsem řekl, dej mi trochu času. Ale teď opravdu musím jít."

„Ale..."

„Je mi líto, Charley. Povinnost volá. Podle doktora Janského je to příležitost desetiletí. Teď se převrať na břicho!"

„Tyrane!" zasyčel Charley, ale poslechl. Tři muži mu po několik minut třeli břicho.

Larry pak musel odejít. Uvažoval, zda si Charley bude schopen pamatovat všechno, co spolu probrali. Nebezpečí mu nehrozilo, protože při lekcích bylo používáno jen nízké napětí. Pokud by to bylo nutné, Charley může na vše zapomenout, i na dobývání vesmíru.

Což by byla škoda.

III

Toho večera on a Judy večereli s doktorem Janským a jeho ženou Dorcas. Doktor Jansky, původem ze Západního Berlína, byl vysoký muž se světlým vousem, jehož živá, impulzivní povaha vždy poněkud uváděla Larryho do rozpaků. Ten si však neuvědomoval, že má podobnou povahu, i když jeho postava byla podstatně menší. Paní Jansky byla téměř tak vysoká jako Judy a stejně tak hezká. Byla klidná, většinou mlčela, zejména když se mluvilo anglicky.

Během večere se živě bavili. Jak později řekl Larry: „Je příjemné, když se člověk může setkat s někým, kdo je schopen rozmlouvat o stejných věcech jako vy." Když srovnávali růst Los Angeles s množícími se mrakodrapy v Západním Berlíně, poznamenal doktor Jansky:

„To je touha dosáhnout hvězd."

„Nebo proto, že jste obklíčení východním Německem a nemůžete nikam jinam než do výšky," namítl Larry.

Zbytečně mnoho času strávili uvažováním, která z jedenácti forem komunismu se nejvíce přibližuje marxismu. Nakonec dospěli k závěru, že je nutno vyčkat, která vláda nejrychleji zkrachuje. Mluvili také o smogu. Odkud se vlastně bere, když ve Velkém losangeleském údolí nejsou žádné průmyslové koncerny ani vozidla na uhlovodíková paliva. Judy usoudila, že je to v důsledku vaření, a doktor Jansky zase, že je to vinou kouření cigaret. Larry byl toho názoru, že statická elektřina ve vzduchu způsobuje koncentraci nečistot v ovzduší.

Když mluvili o delfinech, doktor Jansky se dokonce odvážil popírat existenci jejich inteligence poukazem na to, že nic nevytvořili. Larry rozhořčeně povstal a pronesl velmi působivou improvizovanou přednášku, jako snad dosud nikdy. Teprve při kávě se dostali ke konkrétním věcem.

„Nebyl jste první člověk, který vnikl do delfínovy mysli." Doktor Jansky držel v ruce obrovský doutník, jako by to bylo ukazovátka nějakého profesora. „Mám pravdu, že kontakty s delfíny jsou jen něco jako výcvik?"

„Správně," přikývl Larry. „Judy a já se pokoušíme dostat kabinu na kosmické lodi Lazy Eight III, která letí k planetě Jinx. Z běžných testů vyplývá, že mám určité telepatické schopnosti, a když jsme se dozvěděli o bandersnatchi*, nemohli jsme odolat. (*Bandersnatchi — obrovští bílí tvorové na planetě Jinx, viz dále. Pozn. překl.) Nikomu se dosud nepodařilo vniknout do tajů jejich dorozumívání, možná také proto, že nikdo není schopen vejít do kontaktu s těmito tvory. Proto jsem začal pracovat s delfiny, Judy se dala do studia lingvistiky, a pak jsme se jako manželský tým přihlásili na studijní cestu. Práce s delfiny byla pouze příprava pro setkání s bandersnatchi."

Povzdechl si.

„Bohužel, ta hloupá hospodářská válka s asteroidy maří veškeré úsilí, pokud jde o kosmos. Darebáci!"

Judy ho uchopila za ruku. „Však my se tam ještě dostaneme!"

„Určitě!" usmál se Lany.

„Myslím, že to není nutné," podotkl doktor a svá slova zdůraznil prudkým pohybem svého doutníku. „Když hora nechce přijít k Mohamedovi..." Významně se odmlčel.

„Snad si nemyslíte, že bychom nějakého bandersnatchi mohli dovézt sem?" Juditin hlas zněl překvapeně, a to plným právem. Tito tvorové vážili totiž rovných třicet tun.

„To jistě ne, nejsem přece kouzelník," usmál se doktor. „Žádného bandersnatche, ale něco jiného. Zmínil jsem se vám, že jsem fyzik?"

„Ne." Larrymu nešlo do hlavy, proč by se měl právě fyzik obracet na něho.

„Ano, jsem fyzik. Se svými kolegy jsem pracoval po dvanáct let na principu zpoždování času. Věděli jsme, že je možné, matematické propočty to dokazují, ale praktická stránka věci je nesmírně obtížná. Zabrало nám to léta."

„Ale dokázali jste to."

„Ano. Vyvinuli jsme pole, které zkrátí šest hodin vnějšího času na jednu vteřinu uvnitř pole. Poměr vnějšího času k vnitřnímu se však mění ve velkých kvantitativních skocích. Vše, co jsme docílili, je poměr dvacet jedna tisíc ku jedné, ale nevíme, kde je hranice dalšího skoku."

„Tak vyhotovte dvě zařízení a jedno vložte do pole druhého," ozvala se nečekaně Judy.

Fyzik se hlasitě zasmál, až to otfáslو pokojem.

„Promiňte mi," řekl, když se uklidnil, „ale je velmi zajímavé, že jste na tento nápad tak rychle přišla. Byla to samozřejmě jedna z prvních věcí, které jsme zkusili."

Judy se zamračila a Larry jí varovně stiskl ruku, ale doktor Jansky si toho nevšiml.

„Skutečnost je taková," pokračoval, „že jedno retardační pole nemůže existovat uvnitř druhého. Matematicky jsem to dokázal."

„To je zlé," poznamenal Larry.

„Možná že ne, pane Greenbergu. Slyšel jste něco o takzvané mořské soše?"

Larry se snažil si vzpomenout, ale Judy ho předběhla:

„Ano. V časopise Lifetimes bylo její zobrazení. Našli ji za brazilským kontinentálním šelfem."

„Správně," vzpomněl si také Larry. „Našli ji delfini a prodali ji Spojeným národům za nějaké podmořské zařízení. Někteří antropologové se domnívají, že byla objevena Atlantida."

Vybavil si fotografii jakési znetvořené postavy, asi čtyři stopy vysoké, s podivně utvářenými rukama a nohama. Měla beztvarou hlavu, na zádech cosi jako hrb a celá se třpytila jako broušené zrcadlo. Vypadala jako dávné zpodobnění jakéhosi skřeta.

„Máte pravdu," přikývl doktor Jansky. „Mimochodem tu sochu mám s sebou."

„Zde?"

„Ano. Oddělení srovnávacích kultur OSN nám ji zapůjčilo, když jsme vysvětlili, k čemu ji potřebujeme."

Prudce rozdrtil malý zbytek doutníku a pokračoval:

„Jak možná víte, žádný sociolog nebyl schopen ji spojit s jakoukoli známou kulturou. Jenže já se domnívám, že i když jsem fyzik, podařilo se mi tuto záhadu objasnit. Zítřka vám ukážu, proč si myslím, že ta socha je vlastně mimozemšťan v retardačním časovém poli. Nyní víte, proč jsem za vámi přišel. Chtěl bych vás, pane Greenbergu, umístit spolu se sochou do našeho retardačního pole a zrušit pole tohoto návštěvníka z vesmíru, takže budete moci číst jeho myšlenky."

Příštího rána v deset hodin dopoledne vyšli z domu. Na rohu se Judy zastavila a čekala, až Larry stiskne spínač přivolávající taxi. Asi po dvou minutách se objevilo žlutočerně pruhované Vznášedlo a přistálo na rohu.

Larry právě vstupoval dovnitř, když ho Judy uchopila za ruku.

„Co se děje?" otočil se k ní.

Vypadala ustrašeně. „Mám strach, Larry! Co když to bude nebezpečné? Vždyť o něm celkem nic nevíme!"

„O kom, o doktoru Janském?"

„Ne. O tom nálezu z moře."

„Ach tak." Larry chvíli uvažoval. „Podívej se Judy, objasním ti rychle několik bodů. Souhlasíš?"

Judy přikývla.

„Tak za prvé: jak jistě víš, zařízení pro navázání myšlenkového kontaktu je zcela bezpečné. Používal jsem je přece řadu let. Nejde o nic jiného než proniknout do mysli druhého a prozkoumat jeho myšlenky. Budou poněkud utlumené, takže budu muset dávat pozor, abych jeho myšlenky nezaměnil za své.

Za druhé: má zkušenost s delfiny mi dává možnost vniknout do mysli jiných tvorů než lidí. Mám pravdu?"

„Ano," souhlasila váhavě. „Jenže když jsi skončil lekci s Charleym, měl jsi ve zvyku tropit různé žertíky. Vzpomínáš si, jak jsi tenkrát hypnotizoval paní Graftonovou a přinutil ji, aby..."

„To přece nic není. Odjakživa jsem rád žertoval. Pokud jde o třetí bod, tak časové pole není přece žádný problém. Tím

se jen vypne časové pole kolem té sochy. Nemusíš mít strach.

A za čtvrté: doktor Jansky by přece nedopustil, aby můj život byl ohrožen. To přece víš, že?"

„Jenže to potápění loni v létě..."

„To byl přece tvůj nápad."

„Co? — Asi ano." Bezděčně se usmála: „Tak dobře. Myslela jsem, že příště budeš praktikovat na bandersnatchích, ale tohle bude zřejmě rozhodující test.

Přesto mám starost, víš přece, že mám schopnost předvídat!"

„Hm, asi ano. Zavolám ti co nejdříve." Nastoupil do vozu a vytočil číslo fyzikálního ústavu UCLA.

IV

„Za chvíli tu bude Mark s kávou," oznámil doktor Jansky. „Zatím vám ukážu, jak časové retardační pole funguje."

Nacházeli se ve velké místnosti, kde na stropě byly dvě obrovské elektrody, z nichž vycházely ohlušující výboje umělého osvětlení, zřejmě proto, aby udělaly dojem na skupinu studentů, kteří tam stáli s vytřeštěnými očima. Doktor Jansky se však o toto zařízení nestaral.

„Tuto část budovy jsme si vypůjčili, protože je zde postačující zdroj elektrické energie," vysvětloval. „Kromě toho její velikost vyhovuje našim potřebám. Vidíte tamtu drátěnou konstrukci?"

Konstrukce měla tvar krychle z velmi jemného drátěného pletiva se sklápěcím otvorem na jedné straně. Drát pokrýval jak vršek a spodek klece, tak i všechny její strany. Dělníci pilně upravovali a zkoušeli velké a složité vypadající kusy strojního zařízení, které ještě nebylo napojeno na drátěnou klec.

„Časové pole se vytváří na povrchu drátů," vysvětloval doktor Jansky. „Dráty tvoří hranici mezi pomalu plynoucím časem uvnitř krychle a normálním naším. Věřte, že jsme si hezky vyhráli, než jsme to dali dohromady!"

Doktor Jansky si zamyšleně pohladil plnovous, jako by vzpomínal na námahu, kterou museli vynaložit.

„Myslíme si, že pole obklopující mimozemšťana je

řadově několikrát vyšší než naše. Jinou metodou než naši nelze zjistit, jakou dobu v tom poli strávil."

„Možná, že ani on sám to neví."

„Je to zcela pravděpodobné. Larry, vy budete v poli šest hodin našeho času, což odpovídá asi vteřině vnitřního. Je pravda, že přenos myšlenek je okamžitý proces?"

„Ne sice okamžitý, ale zcela určitě trvá méně než jednu vteřinu. Všechno připravte a dříve než zapnete pole, zapojte kontaktní přístroj. Ihned jakmile oživne, vniknu do jeho mysli."

„Bude to něco podobného jako s delfíny," pomyslel si Larry. „Jako když vcházím do kontaktu s tursiops truncatus."

„Dobře, nebyl jsem si zcela jist." Doktor Jansky ukázal Markovi, kam položit kávu.

Larry toto přerušení uvítal, protože mu náhle přeběhl mráz po zádech. Nebylo to sice tak zlé, jako při jeho prvním pokusu s delfíny, přesto však měl zvláštní nepříjemný pocit. Uvědomil si totiž, že jeho žena má někdy až nepříjemné psychické schopnosti, pokud jde o předvídaní. Sáhl po kávě a s chutí ji vypil.

„To bychom měli," řekl doktor Jansky, když svou kávu vypil rychle několika doušky. „Larry, kdy jste poprvé zjistil, že máte telepatické schopnosti?"

„Na univerzitě. Studoval jsem na washburnské univerzitě — to je v Kansasu. Jednoho dne přišel na návštěvu jakýsi hlavou a všechny studenty podrobil psychologickým testům. Trvalo to celý den. Zjišťoval, zda někdo má telepatické schopnosti, mimosmyslové vnímání a tak dál, dokonce provedl podivný test na teleportaci, jehož výsledek byl u všech negativní. U Judy zaznamenal výraznou schopnost předvídat, i když na kolísavé úrovni, a já jsem vynikl nad všechny, pokud jde o telepatii. Tak jsme se seznámili a zjistili, že oba máme zájem o práci na planetách."

„To určitě nebyl jediný důvod, proč jste se vzali."

„Ne zcela. Určitě to však přispělo k tomu, že jsme se nerozvedli." Larry se potutelně usmál a dodal: „Jak víte, telepatie kladně ovlivňuje manželství."

„To tedy nevím," zasmál se doktor Jansky.

„Mohl jsem být dobrým psychologem," řekl Larry s nádechem lítosti. „Jenže je těžké s tím začít. A také trochu pozdě. Doufám, že brzy vypraví loď Lazy Eight III. Přece nemohou naše planetární kolonie jen tak zanechat osudu!"

Doktor Jansky znovu naplnil oba šálky kávou. Dělníci přivlekli širokým průchodem cosi přikrytého plachtou. Larry je pozoroval a popíjel kávu. Cítil se být zcela klidný. Doktor Jansky vypil svůj druhý šálek kávy stejně rychle jako první. Larry uvažoval, zda ji má tak rád, nebo ji nenávidí.

„Máte rád delfíny?" zeptal se náhle doktor Jansky.

„Jistě, mám je velmi rád."

„Proč?"

„Jsou tak roztomile hraví."

„Jste spokojen ve svém zaměstnání?"

„Ano, i když můj otec by byl překvapený, že jsem si je vyvolil. Myslel si, že budu pracovat v zastávárně. Já se totiž narodil... Hej, to je ono?"

„Co?" Doktor Jansky pohlédl směrem, kterým se Larry díval. „Ano, to je ta mořská socha. Chcete se na ni podívat zblízka?"

Tři muži, nesoucí sochu, si jich nevšímali. Donesli ji do krychle z jemného drátěného pletiva a umístili ji pod jednu z příleb z krystalického železa kontaktního přístroje. Druhá přílba, pomocí které měl Larry vstoupit do myšlenkového kontaktu s mimozemšťanem, ležela na polštáři lůžka pro psychoanalytika. Dělníci, jeden po druhém, vyšli z klece.

Larry stál u otevřených padacích dveří a zamyšleně sochu pozoroval. Její povrch se jevil jako neporušené, dokonalé, ale podivné zrcadlo, které pohled na ni jakoby zkreslovalo. Socha byla asi čtyři stopy vysoká a podobala se

podivnému skřítku bez tváře. Trojhranný hrb na zádech byl spíše náznakový než skutečný a beztvářá kulovitá hlava doslova budila hrůzu. Nohy byly podivně ohnuté a pata vyčnívala příliš daleko za kotníkem. Vcelku vypadala jako pokus o vymodelování skřeta, nebýt podivných nohou a chodidel, zvláštního povrchu a krátkých, silných paží s rukama, které jakoby patřily filmové figurce Mickey Mouse.

„Zdá se, že je ozbrojen," poznamenal znepokojeně Larry. „A navíc je příkrčen, jako by se chystal ke skoku!"

„Příkrčen? Podívejte se zblízka a všimněte si jeho chodidel," vyzval ho bezstarostně doktor Jansky.

Pohled zblízka nebyl nijak příjemný. Byl příkrčen jako dravec, připravený vrhnout se na kořist. To, co vypadalo jako dvouhlavňová brokovnice bez pažby, jako by se chystalo rozsévat smrt.

„Stále nevím, co máte na mysli," řekl Larry, „ale poloha jeho chodidel je podivná. Jako by neležely na podlaze."

„Správně." Doktorův hlas zněl vzrušeně a jeho neamerický přízvuk se zvýraznil. „To bylo první, čeho jsem si všiml, když jsem viděl fotografii této sochy v observatoři Griffith Park. Zprvu jsem si myslel, že ten tvor neumí stát, ale pak jsem zjistil, že se vznáší ve stavu beztíže!"

Bylo to vskutku tak. Socha byla ve skrčené, téměř fetální poloze, obvyklé u kosmonautů při beztížném stavu.

„Archeologové nedovedli pochopit, jak mohl sochař na svém výtvaru docílit tak zrcadlově lesklý povrch,"

poznámek doktor Jansky. „Proto se někteří z nich domnívali, že sochu zde zanechal nějaký návštěvník z kosmu.

Mezitím jsme dokončili práci na časovém poli a napadlo mne, že se jedná o tvora, který letěl vesmírem a něco se mu přihodilo. Zřejmě se uzavřel do časového pole a čekal na záchranu. Ta však nikdy nepřišla. Zajel jsem tedy do Ciudad Brasilia a přesvědčil lidi v Oddělení srovnávacích kultur OSN, aby mi dovolili ověřit si svou teorii. Namířil jsem laser na jeden prst sochy — a víte, co se stalo? Laser vůbec nepronikl povrchem a dokonce na něm nezanechal sebemenší stopu! Tím jsem je přesvědčil, takže mi ji zapůjčili. Nyní je zde."

Hlas doktora Janského zněl nadšeně.

Předtím socha, ozbrojená a připravená ke skoku, budila hrůzu, nyní však spíše lítost.

„Můžete ho z toho dostat?" zeptal se Larry.

Doktor Jansky zavrtěl hlavou. „Ne. Vidíte ten matný hrbolek na jeho zádech?"

Larry se naklonil. Hrbolek se nacházel přímo pod vrcholem trojúhelníkové vypoukliny. Byl matnější než okolní zrcadlově lesklý povrch a měl zvláštní načervenalou barvu.

„Nepatrně vyčnívá z časového pole, asi tak o několik molekul. Domnívám se, že je to zbytek spínače časového pole. Spínač se možná spálil, když náš přítel prolétával atmosférou, nebo za tu dobu, co ležel na dně oceánu, zrezavěl a odpadl. Nemáme tedy žádnou možnost jeho pole vypnout. Zřejmě mizerná konstrukce. Ale teď už můžeme začít!"

Larry znovu pocítil jakousi stísněnost. Vše bylo připraveno. U klece hučely a zářily přístroje, číselníky na kontaktním zařízení, z něhož vedly k přílbám dva různobarevné kabely, byly v klidu. Vedle stáli čtyři technici v bílých pláštích a čekali.

Larry se chvatně vrátil ke stolku, nalil si půl šálku kávy a naráz ji vypil. Pak se vrátil ke kleci a oznámil:

„Jsem rovněž připraven."

Doktor Jansky se usmál. „V pořádku," řekl a vystoupil z klece. Dva pracovníci ihned uzavřeli klec dvacetistopým uzávěrem.

„Dejte mi dvě minuty, abych se uklidnil," zvolal Larry.

„Okay," přikývl doktor Jansky.

Larry se natáhl na lůžko, vložil hlavu a ramena do kovové konstrukce kontaktní přílby a zavřel oči. Doktor Jansky se zřejmě diví, nač potřeboval ty dvě minuty. Ať se tedy diví. Kontakt totiž probíhal nejlépe při úplném uvolnění.

Jaké zážitky bude prožívat za dvě minuty a jednu vteřinu od této chvíle?

Judy Greenbergová dokončila úklid bytu a odešla. Larry se vrátí v nejlepším případě až pozdě v noci. Jistě ho bude otravovat spousta lidí, kteří by se chtěli dozvědět, jak na něho působil „kontakt". Než se vrátí, může zatím vyřídit mnoho věcí.

Organizace dopravy v Los Angeles byla jedinečná. Stejně tak jako v každém velkém městě byla každému taxi určená letová výška. Startovalo se kolmo vzhůru a stejně tak se přistávalo. Pokud dvě taxi měla stejný cíl, zasahoval dopravní koordinátor. V tomto městě však byly letové dráhy od sebe vzdáleny necelých deset stop, takže za celé tři roky, co zde Judy žila, si nemohla zvyknout na pohled na taxi, letící tak nízko nad hlavou. V Kansasu byl sice provoz rychlejší, ale byl řízen tak, aby vzdálenosti jednotlivých letových drah byly větší.

Taxi ji vysadilo na okraji nejvyššího průhledného pásma pro pěší, které se nacházelo třicet poschodí nad dálnicí v obchodním centru.

Z výšky mohla pozorovat, jak postupuje široce propagovaná akce čistoty. Na mnohých budovách již zdi zářily bělostí všude tam, kde byla odstraněna desetiletá, někdy i staletá špína. Judy si však s pobaveným úsměvem všimla, že většinou byly očištěny pouze rohové budovy.

„Měla jsem říct: co jste měl na mysli, když jste tvrdil, že máte zkušenost při čtení v myslích cizích tvorů?" pronesla Judy sama k sobě. „Delfini byli přece přijati do lidské společnosti dávno, než jste se narodil! Tím bych ho asi pěkně usadila!" Pobaveně se usmála.

V okamžiku, kdy vstupovala do obchodu s dámskou koženou galanterií, se to stalo. V hloubi její mysli se cosi zastavilo a zase zmizelo. Mimoděk se zastavila. Provoz kolem ní jakoby se zrychlil a chodci se míhali nebo se řtili sebevražednou rychlostí po pásích pohyblivého chodníku.

Věděla, že je to předzvěst něčeho, co se stane, ale ještě nikdy nebyl ten pocit tak intenzivní, jako by z ní bylo cosi vyrváno.

Vešla do obchodu a začala vybírat zboží. Rozhodla se, že se tomu nesmí poddat. Larry bude přece za šest hodin

zpátky.

„Zwei Minuten!“ zamumlal doktor Jansky a stiskl spínač. Přístroj zavyl, jako by protestoval. Vytí nabývalo na intenzitě, přecházelo do stále vyšších tónů a bylo stále hlasitější, až doktor Jansky překvapením zamrkal. Pak zvuk náhle přestal a celá klec se stala jediným oslnivým zrcadlem.

Časový mechanismus byl uvnitř klece. Proud bude vypnut za jednu „vnitřní“ vteřinu.

„Je půl druhé,“ poznamenal doktor Jansky. Pohlédl na hodinky. „Navrhuji, abychom se vrátili — v sedm hodin.“

Povstal a beze slova opustil místnost.

Kzanol upustil drát a stiskl knoflík na své hrudi. Okamžik trvalo, než naskočilo časové pole, protože vesmír kolem něho byl plný mihotavých záblesků.

Pocítil působení gravitace. Jiné změny ve svém individuálním vesmíru nezaznamenal. Pouze si uvědomil, že má pod sebou podlahu, pod každou patou cosi hmotného, a že ho jakási váha sráží dolů. Nebyl čas, aby napnul nohy a udržel rovnováhu. Zaskočel a roztáhl ruce, aby zmírnil pád.

Doktor Jansky přišel jako poslední přesně v sedm hodin se soudkem piva na vozíku. Kdosi jej od něho převzal a dotlačil ke stolu.

Když procházel kolem klece, jeho tělo se jakoby chvělo a rozplývalo. Drátěná stěna nebyla zřejmě dokonale plochá.

V místnosti byl nový příchozí, asi čtyřicetiletý muž s vlasy zastřiženými podle „mohykánské“ módy. Když viděl, že se doktor Jansky zbavil soudku, přistoupil k němu a představil se:

„Jsem doktor Dále Snyder, experimentální psycholog pana Greenberga. Až odsud vyjde, chtěl bych s ním mluvit a přesvědčit se, zda je v pořádku.“

Doktor Jansky mu potřásl rukou a nalil mu plnou sklenici piva. Na jeho naléhání mu pak vysvětlil postup a účel tohoto pokusu.

V devatenáct dvacet se v kleci ještě nic nedělo.

„Nastalo určité zpoždění,“ řekl doktor Jansky. „Zřejmě několik minut potrvá, než pole zmizí. Možná i déle.“

V devatenáct třicet zamumlal pro sebe německy:

„Doufám, že cizí pole nezvýšilo intenzitu našeho!“

V devatenáct padesát bylo pivo téměř dopito a doktor Dále Snyder cosi výhruzně šeptal. Jeden z techniků ho uklidňoval, zatímco doktor Jansky, který nebyl diplomat, jen seděl, díval se na klec a zvolna upíjel z papírového pohárku. Bylo vidět, že je neklidný.

V osm hodin se záblesklo a klec zprůhledněla. Když k ní oba doktoři s radostným voláním přiběhli, spatřili, že socha padla na tvář a leží mimo dosah kontaktní přílby.

Doktor Snyder se zamračil. Doktor Jansky mu sice dopodrobna popsal postup pokusu, ale psycholog měl určité pochybnosti. Byla kontaktní přílba skutečně na místě, kde měl mimozemšťan mozek? Pokud ne, pak musel experiment selhat. Obdobně jako u delfínů, jejichž mozek není ve vypouklé části hlavy, ale za dýchacím otvorem. Jejich hlava je totiž zbraň, něco jako měkce vypodložené beranidlo.

Larry Greenberg se pomalu zvedal a bylo vidět, že mu není dobře. Oči měl skleněné, pohled zastřený a ani se nesnažil povstat.

„Vypadá, jako by ztratil rozum,“ pomyslel si doktor Jansky a doufal, že doktor Snyder si nebude myslet totéž, ale bylo vidět, že psycholog je stejně znepokojen.

Larry se konečně postavil na nohy podivným kývavým způsobem, zavrával a potácel se k drátěné stěně. Vypadalo to, jako když kráčí po vejcích a snaží se je nerozšlápnout. Pak se zastavil rozkročeně jako vzpěrač, shýbl se, aniž by ohnul kolena, a zvedl cosi, co leželo vedle povalené sochy.

Když se doktor Jansky přiblížil k drátěné síti, Larry se k němu otočil s onou věcí v ruce.

Doktor Jansky vykřikl. Byl slepý! Kůže na jeho tváři zmizela. Zvedl paže nad hlavu a ucítil v nich stejnou bolest. Otočil se a utíkal, ale do zad ho udeřilo cosi žhavého. Běžel, dokud nenarazil na zeď.

V

Před chvílí ještě tvrdě spala. Pak se probudila, posadila se v posteli a široce rozevřenýma očima zírala do tmy, aniž by cokoli viděla. Hmatala po vypínači, ten tam však nebyl. Ani nenašla zásuvku. Pak si uvědomila, že leží na Larryho straně postele. Na pravé straně našla vypínač a rozsvítila.

„Kde je Larry?“ Byla tak utmáčená, že si šla lehnout již v pět hodin. Larry musí stále ještě být v UCLA. Cítila, že se něco stalo. Nebo to byla jen noční můra?

Pokud tomu tak bylo, nevzpomínala si na sebemenší detail svého snu, ale tísnivý pocit ji neopouštěl a děsil ji. Pokusila se znovu usnout, ale nešlo to. Měla pocit, že tma kolem ní je plná neviditelných plízcích se oblud.

Kzanol zaječel a rozpráhl obě paže, aby zmírnil svůj pád. Zřejmě zešlel. Zmatené dojmy mu probíhaly myslí, až se ho zcela zmocnily. Se zoufalstvím topícího se člověka, který vdechuje vodu, se snažil zahnat je dříve, než ho zabijí.

První a nejstrašnější vzpomínka byla na dosud neznámý druh otroka, který si říkal Larry Greenberg. Byla daleko silnější než vše, co až dosud proniklo k centru jeho smyslu Moci. Kdyby nebyl tolik let kontroloval cizí životní formy a nebyl obeznámen se způsobem jejich myšlení, celá jeho osobnost by zanikla.

S nesmírným úsilím se mu podařilo vypudit ze svého vědomí převážnou část Greenbergovy osobnosti, ale pocit závratí stále přetrvával. Pak si všiml, že jeho tělo je podivně znetvořené a má nepřírodně vysokou teplotu. Snažil se otevřít oko, ale víčko ho neposlouchalo. Pak se mu to — mimořádně usilovným soustředěním — nakonec podařilo,

dvakrát! Zasténal, zavřel je a pokusil se znovu. Dvakrát je otevřel dvěma separátními pohyby. Pak je již nechal otevřené, neboť si prohlédl své tělo. Bylo to tělo Larryho Greenberga!

Šok ho nezabil, protože předchozí zmatené představy ho připravily na nejhorší.

Opatrně začal studovat Greenbergovu mysl. Dbal, aby informace získával postupně a pomalu, tak aby ho nezahltily. Zcela jinak než při používání Moci, spíše jako kdyby se procvičoval s přilbou zesilovače. Získal dostatek důkazů, že byl teleportován, telepatický přemístěn nebo jiným ptavvským kouzlem vtělen do otrocka zcela neznámé rasy.

Pomalu se posadil, opatrně využívaje Greenbergových reflexů, na jehož svalovou soustavu nebyl zvyklý. Dvojitě vidění ho mátl, přesto však zjistil, že se nachází v jakési drátěné ohradě. Venku... Kzanol byl šokován, jako nikdy předtím. Téměř zešilel.

Venku před ohradou stáli otroci stejného druhu, jako bylo jeho tělo. Dva z nich se k němu přibližovali, ale nepodařilo se mu přikázat, aby se zastavili!

Jeho Moc se ztratila!

Thrint nemá Moc hned od narození. Obvykle po dvou thrintských letech ji pozvolna získává a teprve po třech letech je schopen dávat otrokům souvislé příkazy. Jsou však i případy, kdy se Moc nikdy nedostaví. Pokud takový Thrint dospěje, je nazýván Ptavvem. Je červeně tetován a prodán jako otrok, pokud ho jeho rodina před tím tajně nezabije. Vědomost, že v některé bohaté rodině se narodil Ptavv, je častou příčinou vydírání.

Dospěly Thrint, který ztratil Moc, jedná zcela nepředvídaně. Pokud neupadne do thrintské strnulosti nebo nespáchá sebevraždu, zmocní se ho jakási vražedná mánie. Každého, ať je to Thrint nebo otrok, který mu přijde do cesty, zabije. Ztráta Moci je daleko horší než štěstí než hluchota nebo slepota a je ještě větším ponížením než kastrace. Pokud Thrint ztratí inteligenci nebo jinou schopnost kromě Moci, zůstává i nadále Thrintem, neboť právě Moc odlišuje Thrinta od zvířete.

Kzanol stále doufal, že Moc zcela neztratil. Hleděl upřeně na blížící se otroky a poručil jim: STÁT!

Příslušný smyslový orgán nereagoval, ale možná... Otroci se však stále přibližovali a dokonce se dívali přímo na něho!

Zoufale přemýšlel a hledal něco, čím by jim v tom zabránil. Tito miniaturní chlupatí bělomasi jsou svědky jeho hanby a dokonce se pokládají za rovnocenné s ním!

Pak si všiml dezintegrátoru, ležícího vedle jeho ruky. Dokázal se sice postavit na nohy, ale když se pokusil o krok, téměř upadl. Přesto se mu podařilo k němu dojít, ale potácel se jako ustrašený začátečník v prostředí malé přitažlivosti.

Nejbližší z otroků byl již u klece. Kzanol ohnul svá podivná kolena, až dosáhl na dezintegrátor a mohl jej uchopit. Musel však použít obou rukou, protože jeho nové prsty se zdály být příliš křehké, delikátní a bezmocné. Se zavrčením, které mu uvázlo v hrdle, namířil dezintegrátor na neznámé otroky.

Když se všichni křčili při zemi nebo hledali úkryt mezi zdmi, vrhl se proti drátěné síti, ale byl odražen. Dezintegrátorem prorazil pletivo, protáhl se jím a utíkal ke dveřím, které otevřel jen díky Greenbergovým schopnostem.

Dlouho nemyslel na nic jiného než na útěk.

VI

Pod ním byla zelená světla, řídce rozestá mezi městy. Bylo nutné letět značně vysoko, aby alespoň dvě byla vidět současně. Mezi městy se však létalo ve velké výšce, zejména když byl pilot opatrný. Tato světla označovala servisní stanice. Vzdušná taxi je využívala tak dvakrát za rok, ale pilotovi dávala pocit bezpečí, protože měl jistotu, že se dovolá pomoci i mimo město. Vědomí, že je ve vzduchu osamocen, působilo na městského člověka depresivně a většina pilotů a pasažérů byla z města. K pocitu bezpečí rovněž přispívalo vědomí, že když přistanete poblíž zeleného světla, nenarazíte na strom nebo pahorek.

Kzanol se vyhýbal městům i zeleným světlům. Ve stavu, v němž se nacházel, se nechtěl setkat s žádným otrokem. Když se dostal z laboratoře, vyběhl nahoru na střešní parkovací plochu, kde stál zaparkován jeho volkswagen, a rovnou vystartoval.

Teprve pak mu vyvstal problém, kam zamířit, protože vlastně neměl kam jít.

Když dosáhl potřebnou výšku, naprogramoval stroj na New York s vědomím, že dříve než tam dorazí, může kdykoli změnit směr zpět do Kalifornie. Nechal tedy stroj letět automaticky dál a ruční řízení přebíral, jen když bylo nutné obletět nějaké město.

Takových případů bylo mnoho. Zelená byla spíše ostrůvkem v moři městské výstavby než obráceně. Znovu a znovu narážel na dlouhé výběžky měst, které sledovaly staré, již nepoužívané superdálnice, často v pásech přes půl míle širokých. Tato místa přelétával největší možnou rychlostí.

Asi po hodině byl nucen přistát, neboť motor ho začal zlobit Jeho zoufalá snaha utéci co nejdál ho hnala kupředu, ale pak si uvědomil, že nemá kam. Začal pociťovat podivnou nevolnost a bolesti, které ho doslova mučily, ale kterých si Greenberg vůbec nevšímal. V prstech, které se mu zdály být nyní ještě citlivější než dříve, cítil bolestivou křeč. Z Greenbergovy mysli zjistil, že malíček levé ruky byl poraněn při basebalu, špatně se zahojil a stále ještě bolí. Ale Greenberg se s tím smířil!

Kzanol se bál použít své delikátní ruce k čemukoli, jenže měl i další nepříjemné pocity. Zejména v zádech cítil prudkou bolest, jak dlouho seděl bez pohybu — po celých pět hodin. Také pravá noha ho silně bolela, jak při stálém manévrování šlapal na plynový pedál. Všude tam, kde se jeho tělo dostalo do styku s oděvem, cítil nepříjemné svědění.

Přistál v Arizoně uprostřed lesíka zakrsklých stromů. Rychle vystoupil, svlékl se a cítil se podstatně lépe. Šaty uložil na vedlejší sedadlo — je možné, že je bude ještě potřebovat. Pak nastoupil a zapnul topení. Nyní ho svědilo jen na místech, kde se dotýkal sedadla, ale to se dalo vydržet.

Během řízení se spoléhal na Greenbergovy reflexy. Postupně si zvykl i na jeho přítomnost ve své mysli. Z jeho zkušeností mohl bez obav čerpat, i když s určitým pocitem znechucení. Greenbergovo tělo v něm však stále budilo

odpor, zejména se nemohl smířit s tím, že ztratil Moc. Své tělo chtěl dostat zpět.

Věděl, kde je. Naposled je spatřil ve chvíli, kdy se zmocnil dezintegrátoru a Greenbergovy vzpomínky mu poskytly další informace. Dezintegrátor asi upustil,

když zvedl paže, aby se bránil. Tělo zřejmě zůstane na místě, dokud nenalezne možnost, jak je dostat zpět. K tomu účelu bude nutné dostat pod kontrolu muže, který manipuloval s kontaktním zařízením, neboť bude potřebovat technickou pomoc, aby dostal své tělo ze stazového pole. Ještě jako Greenberg si totiž všiml zrezavělého místa na zádech.

Aby však onoho otrocka dostal pod svou kontrolu, potřebuje mít Moc. Ale jak ji znovu získat? Lidský mozek k něčemu takovému není uzpůsobený.

Jedna možnost by tu však byla. Tito otroci vědí, jak létat do kosmu, což zjistil z Greenbergovy mysli. Jejich metody jsou sice primitivní, protože mezihvězdné lety trvají desítky let a meziplanetární v rámci sluneční soustavy celé dny, ale jsou to přece jen kosmické lety. Pokud se mu podaří nalézt systém F124 a dostane se tam, mohl by znovu získat přílbu s telepatickým zesilovačem, kterou kdysi vložil do rezervního skafandru a vypustil směrem k osmé planetě tohoto systému. A navíc Greenberg má rudimentární telepatické schopnosti a přílba by mohla jeho nepatrný talent zesílit až na úroveň skutečné thrinské Moci.

„Jenže kde jsem se vlastně ocitl?“ uvažoval Kzanol. Zřejmě minul systém F124 a zcela náhodně dopadl na tuto planetu, kterou nazývají Země. Kde a kdy to bylo? Stačí Greenbergová délka života, aby se dostal na ztracenou planetu?

Greenbergovo tělo živelně toužilo po večeři (bylo 1.20 hodin ráno), mělo žízeň a chuť na cigaretu. Jako Kzanol by mohl zcela ignorovat hlad a žízeň. Pokud by se Thrint najedl a napil dosyta, byla by to jeho smrt, protože by mu prasklo zažívací ústrojí, ale aspoň měl cigarety. Zapálil si jednu a docela mu chutnala, když překonal pokušení rozžvýkat filtr.

Kde se tedy nachází? Vyvolal si Greenbergovy vzpomínky. Jeho studentská léta — střední škola a univerzitní fakulta dějepisu s celkem mizerným prospěchem. Pak nástup lidstva do vesmíru: základny na Měsíci a Marsu. Kolonizace asteroidů, budování jejich ekonomiky a jejich „Útulek“, přelidnění Země, zákon o porodnosti a úřad pro její kontrolu, povstání supermanů, hospodářské sankce proti asteroidům z důvodu sporu o Jupiterovy měsíce...

Z těchto a celé řady dalších poznatků si mohl Kzanol učinit dostatečně výstižnou představu o situaci v této Sluneční soustavě. Nacházel se na třetí planetě, která navíc byla binární, to jest s Měsícem, což bylo pro něho velké štěstí.

Další poznatky přicházely: vysílač energie na Merkuru, neúspěch ekonomických sankcí proti asteroidům, autonomie asteroidů, hospodářské spory. Proč se s Asteroidy zachází jako s darebáky — to však Kzanola nezajímalo. Asteroidané dolují vodu na Saturnových kruzích...

Saturnovy kruhy!

„Au!“ Kzanol odhodil zbytek cigarety a popálené prsty si strčil do úst. Zásobní skafandr přece vyslal na planetu s kruhy!

F124. Nachází se tedy v systému F124, i když se to nezdá.

Zničeně se zachvěl a zapnul topení.

V 1.30 hodin Judy vstala, oblékla se a vyšla ven. Předchozí tíživé sny jí nedaly znovu usnout a bála se být ve tmě sama. Navíc jí Larry nevolal.

Na rohu ulice přistálo vzdušné taxi. Adresu fyzikálního ústavu UCLA sice neznala, ale ve voze byl telefon. Požádala informační službu a na cílovém displeji se objevily potřebné údaje. Motor zavrčel a taxi vzlétlo.

Judy se vrátila do měkkého sedadla. Byla unavená, ale spánek jí přešel.

Obrovský hranol budovy UCLA jasně zářil, ale byla to jen noční výstražná světla pro letadla. Přesto asi v polovině výšky budovy jedno z pater bylo jasnější než ostatní. Judy velmi rychle odhadla, o jakou úroveň se asi jedná. Ještě než taxi dosedlo, zjistila další detaily.

Velké čtyřhranné vozidlo byla velkokapacitní ambulance. Malé vozy s předsunutými kryty motoru byly policejní. Kolem nich pobíhaly malé postavičky.

Kzanol si automaticky zapálil poslední cigaretu. Ústa a hrdlo ho páliho — je to normální? Z Greenbergovy mysli zjistil, že ne, ledaže by nadměrně kouřil...

Ve vzpomínkách se ocitl v období „zrání“, kdy všichni náhle měli naspěch. Otec a Děd se vrátili domů velmi pozdě k smrti unaveni a otroci se nezastavili vůbec. Celý den a noc bylo slyšet praskot porážených stromů a vrčení zařízení na odstraňování kůry.

V době, kdy byl ještě příliš malý, než aby mohl při práci pomáhat, sedával pod strážní slunečnici a pozoroval stromy dopravované k odstranění kůry. Než tam dorazily, vypadaly stejně jako každý jiný strom druhu mpul — dokonale rovné, s rozvětvenými zašpičatělými kořeny. V úpravě byly stromy zbaveny kůry, vrcholové květiny a kořenů. Polena, která odtud vycházela, se leskla na slunci a obsahovala zvláštní dřev, používanou jako pohonná látka pro rakety. Tato polena se prodávala do všech okolních civilizovaných světů.

Před tím však byly prováděny kvalitativní testy. Náhodné vybrané poleno bylo vloženo do zkušebního zařízení. Děd a Otec stáli opodál a tvářili se, jako by sáli kyselý gnal, a s napětím sledovali zapálení dřeva. Při sebemenší závadě prohlásili celou sklizeň za nevyhovující.

Malí tnučtipští technici důležitě pobíhali kolem zařízení. Zdálo se, že jsou příliš malí, než aby je bylo možné nazvat inteligentními tvory, ale oni jimi byli. Právě oni vypěstovali z bezcenných stromů mpul stromy zvané stage, jejichž dužina umožňovala start kosmických lodí. Jejich výtvozem byly dále slunečnice, které střezily usedlosti a jejich obyvatelé a vytvářely dvanáct stop vysoký ochranný plot. Květ každé této rostliny byl vlastně jakási ohebná stříbrná zrcadlo, jímž soustřeďovala sluneční světlo do zeleného fotosyntetického centra, případně je vrhala na útočícího

nepřítele.

Tnuctipové rovněž vypěstovali „bělomasy“, jakési obrovské červovité tvory, živící se pouze pěnou. Neměli žádné smyslové orgány a sloužili jako potrava pro jejich thrintské pány, ale také jim. Tnuctipové požívali daleko větší svobody než jiné otrocké rasy, neboť jejich inteligentní a nezávisle myslící mozky byly pro Thrinty nesmírně důležité.

Jeden z Tnuctipů nastartoval zkušební poleno. Přes celé údolí šlehl rovný modrobílý plamen, který v závěrečné fázi ztemněl na rudý dým. Kontrolní přístroje změřily jeho přesnou hnací sílu a Děd se spokojeně usmál. Zадunění výbuchu otřásl okolím, až se malý Kzanol bál, že hnací síla zrychlí otáčení planety.

Kzanol vztáhl ruku, aby oklepal popel své poslední cigarety. Všiml si, že v popelníku ještě hoří jeho předposlední cigareta dokouřená do dvou třetin. To se mu nestalo za celou dobu, kdy jako Greenberg studoval na střední škole! Zakle thrintský a téměř se při tom zadusil. Jeho hrdlo již nebylo uzpůsobeno pro panský jazyk.

Ať už se nacházel kdekoli, musel se dostat na nějaký kosmodrom. Svůj telepatický zesilovač musel za každou cenu najít. Později se bude moci věnovat úvahám, proč na F124 jsou tito podivní otroci a proč si myslí, že zde byli odjakživa.

Nastartoval motor, vztlétl a naprogramoval let do Topeky v Kansasu. V každém případě se musí zmocnit nějaké kosmické lodi, nejlépe vojenské se zbraněmi, protože v této oblasti vesmíru zcela určitě vládne bezpráví, neboť je mimo thrintskou kontrolu.

Z Greenbergovy mysli totiž zjistil, že v Topece je kosmodrom. Pak se ale zarazil. Tohle přece nemůže být systém F124. Je zde totiž příliš mnoho planet! F124 jich má osm, ale zde jich je devět! Navíc si vzpomněl, že Pás asteroidů byl daleko hustší a že Měsíc systému mírně rotoval. To rovněž potvrzuje, že je v jiném systému!

„To musí být pouhá shoda náhod,“ zasmál se Kzanol. Obyvatelná planeta, planeta s kruhy, přiměřená velikost ostatních světů...

Když o tom tak přemýšlí, je jediným Thrintem, který kdy objevil dvě otrokářské planety. Stane se nejbohatším tvorem v galaxii! Nyní již nezáleželo, zda nalezne mapu, ale za každou cenu musí mít telepatický zesilovač!

VII

Judy cítila, že je na pokraji zhroucení. „Proč o tom nemohou mluvit?“ sténala, i když si byla vědoma, že se chová nerozumně.

Lloyd Masney, šéf losangeleské policie, byl téměř u konce s trpělivostí.

Paní Greenbergová,“ řekl s povzdechem, „přece víte, že v této chvíli transplantují doktoru Janskému oči, tvář a velký kus pokožky na zádech, které byly propáleny téměř až na páteř. Ti ostatní jsou na tom rovněž špatně. Doktor Snyder sice nemá poškozen zrak, ale ta část tváře, kterou si nestačil zakrýt rukama, musí být rovněž nahrazena, stejně jako pokožka na rukou a částečně i na zádech. Knudsenovi je vidět odhalená páteř spolu s několika žebry. Lékařský automat nedovoluje žádného probudit z narkózy, i když jde o policejní prioritu, kromě pana Trimonti, který mohl být vyslýchán, když mu nahrazovali část lebky a pokožky na zadní části lebky. Je však stále v šoku pod místní anestézi a nesmí být vyrušován. Můžete si poslechnout přepis našeho rozhovoru s ním, jakmile bude vyhotoven. Mohu vám mezitím nabídnout kávu?“

„Ano, byla bych vám vděčná,“ řekla Judy. Věděla, že jí tím dopřává čas, aby se vzchopila.

Když se vrátil s kávou, pozvolna ji upíjela a přitom si ho nenápadně prohlížela. Byl to mohutný muž, ale chodil, jako by měl vadné nohy. Nebylo divu. Jeho chodidla a ruce byly vzhledem k mohutnému tělu nepřiměřeně malé. Tvář měl tmavou, vlasy bílé, stejně tak jako mohutný knír. Zdálo se, že je stejně netrpělivý jako ona. Nevyradil se klidně. Právě teď měl nohy přehozené přes opěradlo židle a jeho záda se opírala o druhou.

„Víte, kde může být?“ Judy už neměla sílu se ovládat.

„Ano,“ řekl nečekaně Masney. „Právě letí nad hranicí mezi Coloradem a Kansasem ve výšce devíti tisíc stop. Myslím, že neumí vypnout kontrolní vysílačku, nebo je mu to jedno.“

„Možná, že se vyhýbá městům,“ poznamenal starý muž sedící v rohu, o němž si Judy myslela, že usnul. Byl jí představen jako Lucas Garner, člen policejní organizace OSN známé pod zkratkou ARM. Judy čekala, že bude pokračovat, on si však zřejmě myslel, že jeho vysvětlení stačí. Masney k tomu dodal:

„Chápejte, my nijak nezveřejňujeme skutečnost, že naše kontrolní stanice jsou umístěny v městech. Pokud je natolik informován o této skutečnosti, že se vyhýbá přeletům nad městy, pak by také musel vědět, jak svou kontrolní vysílačku vypnout, abychom ho nemohli sledovat. Luku, víte o nějakém důvodu, proč by se měl vyhýbat městům?“

Luke přikývl. Judy připadal, jako by to byl nejstarší člověk na světě. Tvář měl vrásčitou jako satan. Seděl na vznášedlové pojízdné židli, mohutné jako osobní tank.

„Celá léta jsem čekal, že se stane něco podobného,“ odpověděl. „Lloyde, vzpomínáte si, že když vstoupil v platnost zákon o porodnosti, prohlásil jsem, že spousta vražedných cvoků začne zabíjet občany, kteří dostali povolení mít děti? Na má slova došlo a toto je něco podobného. Myslel jsem, že k tomu dojde na planetě Jinx, ale místo toho se to stalo zde.“

„Paní Greenbergová se domnívá, že je to mimozemšťan.“

Judy se zarazila. „Ale on se předtím nikdy tak nechoval,“ namítla.

„Ne.“ Garner si zapálil cigaretu o opěradlo své židle. „Něco takového neudělal. Pracoval s lidmi a delfíny, ale nyní narazil na něco, co nezvládl. Mám dojem, že vím, co to je, a dal bych svou kolečkovou židli za to, kdyby se ukázalo, že mám pravdu.“ Judy si všimla, že židle nemá kolečka. „Chtěl bych se vás zeptat, paní Greenbergová, byl váš manžel někdy požádán, aby četl v mysli nějakého telepata?“

Judy zavrtěla hlavou.

„Hm,“ zamručel Garner. Znovu se zdálo, jako by usínal, tentokrát však s hořící cigaretou mezi prsty. Měl silné ruce a pod svraštělou, skvrnitou pokožkou bylo vidět svaly a jeho ramena jakoby patřila nějakému kováři. Kontrast mezi jeho

mohutným torzem a bezmocným, téměř bezmasýma nohama budil dojem, že v křesle sedí jakási holohlavá opice. Náhle jakoby se probudil k životu, zhluboka nasál dým z cigarety a pokračoval:

„Lloydovi muži sem dorazili patnáct minut poté, co Larry Greenberg uprchl. Zavolal je, pochopitelně, Trimonti, protože nikdo z ostatních nebyl schopen pohybu. Lloyd se dostavil deset minut po nich a ihned mne informoval do Bruselu, jakmile viděl ta zranění, která Greenberg způsobil. Jsem totiž členem ARM, což je technologická policie OSN. Je nutno se zmocnit zbraně, která způsobila tato hrůzná zranění, prozkoumat ji a zlikvidovat. Můj prioritní zájem je tedy o tuto zbraň. Předpokládám, že jste nikdy neslyšeli o Bucku Rogersovi*.

(*Buck Rogers — hrdina sci-fi filmů. pozn. překl.)

Ne? Škoda. Mohu tvrdit jen tolik, že žádná naše současná technologie není schopna takovou zbraň vyrobit. Ona totiž neničí hmotu, což je určitá úleva, protože předělat jeden fyzikální zákon je podstatně obtížnější než sníst burský oříšek. Ta věc totiž hmotu rozptyluje. Lloydovi muži našli stopy krve, masa a kostí v podobě masné vrstvy na stěnách místnosti. Byly to částečky tak malé, že byly stěží vidět pod mikroskopem. Trimontiho svědectví je k nezaplacení. Jak se zdá, ta mořská socha zbraně upustila a Greenberg se jí chopil. Ale proč?"

„Luku, jdi k věci!" zamručel Masney.

„Dobře, tak začnu. Kontaktní přilba je velmi složité psionické řízení. Psychologové by rádi znali odpověď na otázku, proč kontaktující pracovníci nejsou více zmateni, když k nim proudí cizí myšlenky. Obvykle to trvá jen několik minut, pak se vše urovná. Důvodem prý je, že vstupující myšlenky jsou slabé a zmatené, ale to je jen poloviční odpověď. Může to být následek, nikoli příčina.

Představte si. Dva muži sedí pod přilbami z krystalického železa, pak jeden z nich vstane a v mysli má dvě sady paměti. Kdo je tedy kdo? Jeden z nich si vzpomíná, že měl jiné tělo, než je to, v kterém se nachází, ale co je důležitější, jeden si vzpomíná, že je telepat a že ten druhý nikoli. Jeden má na paměti, že sedí pod kontaktní přilbou s vědomím, že až vstane, bude mít dvě sady vědomí. Je samozřejmé, že kontaktující pracovník se bude chovat tak, jako by jedna z nich byla jeho vlastní. I kdyby do sebe absorboval osm nebo deset různých pamětí, bude vždy automaticky používat tu svou.

Předpokládejme, že mořská socha je telepat. Ne pouze s určitým sklonem k telepatii, ale dokonalý telepat, schopný číst v jakékoli mysli a kdykoli se mu zachce. Tak se stane, že se Greenberg probudí s dvěma sadami vědomí, z nichž jeho vlastní je téměř potlačeno, zatímco druhé si pamatuje, že již četlo ve stovkách nebo tisících jiných myslí. Chápete to?"

„Ano," přikývla Judy. „Varovala jsem ho, že by se mu něco podobného mohlo stát. Jenže co budeme dělat?"

„Pokud vbrzku nepřeletí nad nějakým městem, vyšleme stíhačky. Ale počkáme, až automatický doktor propustí Snydera."

VIII

Půl hodiny později Kzanol přistál. Znepokojovalo ho podivné pálení v očích a lekl se, když začal ztrácet vědomí. Greenbergova paměť ho informovala, co se s ním vlastně děje. Prostě byl ospalý.

Neztrácel čas uvažováním o tomto podivném jevu. Již se smířil se zahanbujícím pocitem, který v něm vyvolávalo Greenbergovo méněcenné tělo. Přistál na zoraném poli a vzápětí usnul.

S ranním rozbřeskem se probudil a ihned odstartoval. S podivením zjistil, že má docela dobrou náladu. Před rychle letícím strojem se objevovala města, ale vyhýbal se jim. Naproti tomu volná krajina přitahovala jeho pozornost. Obilná a asfaltová pole mu připadala zvláštní svou malou rozlohou a šachovnicovým uspořádáním. Byla tam však i jiná vegetace, takže se snesl níže, aby ji prozkoumal, především stromy. Udivilo ho, že místo květů je jejich koruna pokryta jakýmsi zeleným, beztvárným povrchem. Některé stromy se krčily k zemi, jako by se bály oblohy, nebo v tomto světě vanou nějaké prudké větry. Tyto stromy nikdy nerostly zcela rovně. Měly podivné asymetrické tvary, přesto však se mu zdály být krásné. Greenberg byl městský člověk, takže jeho paměť mu o nich mnoho neřekla.

Snesl se ještě níže, aby si prohlédl kuriózní domky se zašpičatělými střechami, jejichž architektura se mu celkem líbila. Znovu se zamyslel nad pozemským počasím. Z Greenbergovy paměti se mu vybavilo tornádo, jehož představa na Kzanola hluboce zapůsobila.

Jako turista byl Kzanol spokojen, i když se stále více cítil nesvůj. Měl hlad, žížeň a toužil po nikotinu nebo gnalu. Tyto drobné nepříjemnosti však byl schopen ignorovat, byl přece Thrint a věděl, že gnal může být smrtelný jed. Greenberg si myslel, že je kdykoli schopen zanechat kouření. Kzanol mu věřil a touhu si zakouřit potlačil. Věřil všemu, co našel v Greenbergově mysli.

Letěl tedy dál a zíral na scénérii nad sebou jako turista na něco nevidaného.

Po dvou hodinách se obloha začala zatahovat a znovu mu na mysl vyvstala otázka, v jakém místě vesmíru se vlastně nachází. Přišel však na způsob, jak ji vyřešit. V Topece zajde do veřejné knihovny — to bylo to pravé místo. Pokud byla objevena v blízkosti nějaká sluneční soustava téměř identická s touto, určitě tam o ní bude zmínka. Teleskopy na asteroidech, na něž nepůsobí atmosférické vlivy, jsou schopny vidět planety obíhající kolem jiných sluncí a automatické mezihvězdné „ram-scoopy"* již déle než století pátraly po obyvatelných planetách.

(*Ramscoop — autorova fantazie. Jedná se o nepřeložitelný název kosmických lodí, které jako pohonnou látku využívaly molekuly vodíku rozptýlené v kosmu, které vysávaly v okruhu tisíce kilometrů. Pozn. překl.) Pokud systém F124 nebyl ještě objeven, pak je mimo dosah pozemských kosmických lodí. V tomto případě může rovnou spáchat sebevraždu.

Při tom všem je udivující, jak si jsou tento sluneční systém a systém F124 podobné. Oba mají obyvatelnou třetí planetu s měsícem, pátá planeta je obr, pás asteroidů je situován obdobně, i když se liší hustotou, šesté planety mají kruhy — neuvěřitelná podobnost.

Jenže ta ztráta Moci! Kzanol-Greenberg si povzddechl a sevřel prsty, až mu zapraskaly klouby. Bylo toho příliš společného, než aby nadále pochyboval. Přesto však stále nevěřil.

Náhle pocítil velkou únavu. Jeho rodný svět Thrintun byl někde nesmírně daleko v neznámém směru. Přílba telepatického zesilovače spolu s ostatním jeho majetkem, to vše bylo rovněž nedosažitelné. Svou Moc ztratil a dokonce i jeho tělo mu bylo ukradeno působením nějakého hrůzného kouzla oněch otroků. Nejhorší však bylo, že nevěděl, co dál.

V dálce se objevilo město a jeho letoun zamířil přímo k němu. Chtěl je obletět, pak si však uvědomil, že to musí být Topeka. Položil hlavu na zkřížené paže a přál si, aby znovu ztratil vědomí. Zdálo se, že veškerá životní síla z něho vyprchala.

Musí se nacházet v systému F124!

To ale není možné. Tento systém má planetu navíc a příliš málo asteroidů. Pak si ale vzpomněl, že planeta Pluto je v tomto systému něco jako slepý pasažér. O tom svědčila jeho podivná oběžná dráha a určité matematické diskrepance, pokud jde o jeho velikost. Je zcela možné, že se Pluta zmocnilo Slunce před tím, než se probudil. Že by se tak stalo během tří století? To je naprosto nepravděpodobné.

Kzanol-Greenberg pozvedl obličej, v němž se zračila hrůza. Velmi dobře věděl, že tři sta let je nejnižší limit. Jeho lodní počítač udal, že cesta bude trvat tři sta let při poloviční spotřebě lodní energie. Naproti tomu však musel být pohřben v moři nepoměrně dle.

Dejme tomu, že by připustil teorii Pluta. Jak je však možné, že si otrocká rasa žila šťastně tam, kde moře mělo být pokryto pěnou do výše jedné stopy a kde měli žít bělomasí, velcí jako brontosauři, ale dvakrát tak krásní, kteří se potulovali po pobřeží a živil se imitovanou pěnou?

Protože si to nedovedl vysvětlit, přestal o tom přemýšlet. Pás asteroidů je však určitě řidší, než býval. Mohl však zřídnout působením tlaku fotonů a solárního vetru, ženoucího před sebou prach a malé částice ven do hlubokého vesmíru. Mohlo to být i vlivem srážek s většími planetami, které zachytily některé asteroidy. Dokonce některé asteroidy s mimořádně excentrickou dráhou mohly být zpomaleny a rozmělněny působením solární atmosféry, která musela zasahovat do velké vzdálenosti od Země.

Jenže toto všechno se nemohlo stát v průběhu pouhých několika století. Nebo tisíciletí či dokonce ani stovek...

Nyní již věděl.

Nemohlo se to stát během staletí ani v průběhu statisíců let. Na dně oceánu musel být již v době, kdy slunce zachytilo novou planetu, kdy zmizela třetina asteroidů, kdy jedlá pěna na oceánech zmutovala a zkazila se, pak mutovala dále a dále. Na dně oceánu ležel tak dlouho, až z pěny se stala tráva, ryby a tvorové, kteří kráčeli po dvou nohách, tak jako Thrintové!

Miliarda let na to nestačila. Možná dvě miliardy...

Kzanol-Greenberg se sehnul a pažemi objal kolena, jako by si mezi nimi chtěl ukrýt hlavu. Thrintské tělo by to nedokázalo.

Nebylo to jen pomyšlení na miliardy let, které mezitím oběhly, co ho děsilo. Ztratil vše, co znal a co mu bylo blízké, dokonce i svou vlastní rasu. Nejen svůj svět Thrintun, ale celé thrintské společenství — to vše zmizelo v minulosti. Kdyby totiž v galaxii ještě existovali Thrintové, určitě by Zemi již dávno kolonizovali.

To znamená, že je poslední Thrint!

Zvolna zvedl hlavu a tupě zíral na rozlehlé místo pod ním.

V každém případě však bude schopen jednat jako Thrint

Letoun se zastavil. Určitě již musí být nad centrem Topeky, jenže kterým směrem je kosmodrom? Jak se dostane dovnitř? Bohužel Greenberg neměl zkušenosti s krádeží kosmických lodí. V každém případě bude třeba nejprve zjistit, kde se kosmodrom nachází — a pak se uvidí.

Svémi směšně jemnými konečky prstů cítil, že loď začala vibrovat. Zachytil také zvuk, ale pouze svými nervy, protože byl příliš vysoký, než aby jej mohl slyšet. Co se vlastně děje?

Usnul. Letoun stál chvíli na místě, pak zamířil dolů.

IX

„Vletadle mě vždy strčí až úplně dozadu," stěžoval si Garner.

Lloyd Masney se ušklíbl:

„Můžete být rád, že vás nedali do zavazadlového prostoru, když pořád taháte s sebou ten váš vehíkl!"

„Jak to? Jsem přece mrzák!"

„Hm. Ch'ienova léčebná metoda vám nepomáhá?"

„Jak se to vezme. Má páteř sice trochu reaguje, ale deset kroků po místnostech dvakrát denně mne skoro ubíjí. Potrvá to ještě rok, než budu moci dojít do města a zpět. Do té doby bude židle cestovat se mnou a ne v zavazadlovém prostoru. Jsem na ni zvyklý."

„Ten rok uteče jako voda," usmál se Masney. „Kolik je vám let, Luku?"

„Příštího dubna mi bude sto sedmdesát. Jenže na rozdíl od obecné představy léta se nijak nezkracují. Proč mne umístili až docela dozadu? Zneuvolňuje mě, když vidím, jak křídla žárem rudnou." Znechuceně si poposedl.

Judy se vrátila z úpravny a sedla si vedle Lloyda. Luke Garner seděl přes uličku na místě, odkud byla před startem odstraněna dvě sedadla. Zdálo se, že Judy se již celkem zotavila. Vypadala, jako by právě vyšla z kosmetického salónu. Z dálky se její tvář zdála být klidná, ale Garner si povšiml lehce napjatých svalů kolem očí, na tvářích a na krku. Garner však byl starý muž a měl svůj vlastní, racionální způsob čtení myšlenek.

„Za půl hodiny přistaneme," řekl jakoby mimochodem. „Než se tam dostaneme, bude Greenberg už klidně spát."

„Dobře," řekla Judy a zapnula televizi.

Kzanol měl pocit čehosi nového a nepříjemného. Probudil se a začal prskat. Nosem mu projel ostrý pach čpavku. Rozzuřil se a prvnímu otroku, kterého viděl, poručil, aby se hrůzným způsobem zabil.

Otok se na něho mile usmál: „Drahousku, jsi v pořádku?“ Její hlas byl podivně zaškracený a úsměv byla lež.

Rázem se vrátil zpět do jakési skutečnosti. Byla to Judy...

„Jistě, drahousku, je mi docela dobře. Mohla bys jít trochu stranou, aby mi tito dobří lidé mohli položit několik otázek?“

„Beze všeho, Larry.“ Povstala a odstoupila.

„Vy tam!“ Oslovil muže v pojezdě židli, o němž se domníval, že je vedoucí ostatních, protože z nich byl nejstarší.

„Proč jste přinutil Judy, aby byla přítomna?“

„Doufal jsem, že to povzbudí vaši paměť!“

„Má paměť je výborná. Dokonce si vzpomínám, že je to ženský tvor schopný vnímat a že má fixní idea, že nejsem Larry Greenberg, by pro ni byla značný šok.“

„To jste udělal dobře. Ženy u vás nejsou schopny vnímání?“

„Ne. Musí být hrozné mít takovou ženu.“ Kzanol zoufale doloval v Greenbergově paměti. Pak se křivě usmál a vrátil se zpět do současnosti.

„Jak jste mne dostali dolů?“

„Jednoduše. Uspali jsme vás pomocí zvuku a přeprogramovali vašeho autopilota. Určité riziko hrozilo v případě, že byste pilotoval sám. Mimochodem já jsem Garner a toto je Masney.“

Kzanol vzal bez dalšího tuto informaci na vědomí. Viděl, že Masney je mohutný muž tak širokých ramen, že se zdál být menší než bylo šest stop a dva palce jeho výšky. Jeho vlasy a ústní chapadla — nebo co to vlastně bylo — měly podivnou bílou barvu.

Masney se na Kzanola zamyšleně díval. Byl to pohled začínajícího studenta biologie na preparát ovčího srdce před tím, než vezme do ruky skalpel.

„Greenbergu, proč jste to udělal?“

Kzanol mlčel.

„Jansky ztratil obě oči a větší část tváře. Knudsen bude mrzák nejméně rok, přesekl jste mu páteř. Tímto...“ ze zásuvky vytáhl dezintegrátor. „Proč? Myslíte si, že vám to pomůže stát se pánem světa? Vždyť je to jen ruční zbraň!“

„Ani to ne,“ řekl Kzanol. S překvapením zjistil, že mluví anglicky. Nyní je nejdůležitější, aby zachoval klid.

„Je to obyčejný nástroj na hloubení nebo řezání,“ dodal. „Nic jiného to není.“

Masney na něho upřeně pohlédl. „Greenbergu, kdo vlastně jste?“ Téměř šeptal, jako by se bál odpovědi.

Kzanol se mu to pokoušel říct, ale téměř se při tom udusil. Lidské hlasivky nebyly uzpůsobeny pro řeč Vládců.

„Ne Greenberg... ne otrok... ne člověk,“ vykoktal ze sebe.

„Co tedy?“

Kzanol potřásl hlavou a třel si krk.

„Tak dobře. Řekněte mi aspoň, jak se s tímto nenápadným nástrojem zachází!“

„Když stisknete tento malý knoflík, paprsek začne odstraňovat veškerý materiál na povrchu. Velkým můžete odstraňovat celé hory.“

„Ale já jsem chtěl vědět něco jiného.“

„Ach tak, ruší to elektrické náboje elektronů, alespoň si to myslím. Cokoli se dostane do cesty paprsku, rozletí se.“

Hlas se mu změnil v pouhý šepot. Začal se dusit, ale vzpamatoval se. Masney se zamračil.

„Jak dlouho jste již pod mořem?“ zeptal se Garner.

„Něco mezi jedním a dvěma miliardami let. Vaše roky se jen málo liší od našich.“

„To znamená, že vaše rasa je se vší pravděpodobností mrtvá.“

„Ano.“ Kzanol vrhl nejistý pohled na své ruce. „Jak, u všech bohů, jsem se dostal do tohoto těla?“ zamumlal, když se poněkud vzpamatoval. „Greenberg přece myslel, že to bylo pouze telepatické zařízení!“

Garner přikývl. „Greenbergu, v tomto těle jste byl stále, jenže mimozemšťanova mysl převládla nad vaší. Celá léta jste takto pracoval s delfíny, ale nikdy vás to neovlivnilo. Co se to s vámi děje? Vzchopte se a dostaňte se z toho!“

Otok Garner v pojezdě židli se ani nepokusil o sebevraždu, i když mu to Kzanol poroučel.

„Vy... vy...“ Kzanol se odmlčel, než našel výraz pro bělomase, „vy ohavný, páchnoucí, zmračený bělomase s defektním pohlavím! Neříkejte mi, kdo jsem, já to dobře vím!“

Znovu pohlédl na své ruce a z koutků očí mu vytryskly slzy. Stékal mu pálivým potůčkem po tvářích, ale obličej zůstal bez jakéhokoli výrazu jako u nějakého debila.

Garner na něho zamžikal. „Vy si myslíte, že jste kdovíjaká hrůza z kosmu, že? Blbost. Ta pravá hrůza — ať se jmenuje jakkoli — zůstala v prvním patře této budovy a je naprosto neškodná. Kdyby se nám náhodou podařilo dostat ji do našeho normálního času, byla by první, kdo by nás nazval podvodníkem. Později vás vezmu dolů a ukážu vám ji. Část toho, co jste nám řekl, je pravda. Jsem starý člověk, ale nemohu znát vše. Co je to ten bělomas, o kterém jste se zmínil?“

Kzanol-Greenberg se mezitím uklidnil.

„Přeložím vám to. Bělomas je umělý tvor, stvořený Tnuctipy, který poskytuje maso. Je větší než brontosaurus, hladký a bílý jako červ. Celé jeho tělo se zužitkuje až na kostru. Živí se volnou potravou, která je lacinější než vzduch.“

„Co je to volná potrava?“

Kzanol-Greenberg otázku zřejmě přeslechl, protože pokračoval:

„Pokud jde o jejich tvar, vypadají jako stonožka natahující se po listu. Ústní otvor mají tam, kde začíná břišní noha. Garnere, vzpomínáte si na fotografie bandersnatchů, které poslala druhá expedice na planetu Jinx? Greenberg tam chtěl letět, aby se pokusil číst v jejich mysli.“

„Jistě, a co má být?“

„Bandersnatchi jsou bělomasi. Nemyslí.“

„To jsem si domyslel. Avšak přáteli! Musíte vzít v úvahu skutečnost, že měli dvě miliardy let na to, aby se jim vyvinuly smyslové orgány.“

„Čas nic neznamená. Tnuctipové je uzpůsobili tak, že mutace nebyla možná. Bělomas je vlastně jediná obrovská buňka s chromozomy dlouhými jako vaše paže a silnými jako malíček. Nepůsobí na ně žádné záření a jakékoli zranění ovlivní pouze jejich mechanismus buněčného dělení.“

Kzanol-Greenberg nechápavě zavrtěl hlavou. „Jak se někdo může vůbec domnívat, že tito tvorové jsou inteligentní?“

„Především proto, že podle zprávy mají obrovský mozek,“ namítl Garner. „Váží tolik jako tříleté dítě.“

Kzanol-Greenberg se zasmál.

„Mozek bandersnatchů je jedinečná pochoutka.“

Proto jej Tnuctipové neúměrně zvětšili. Ničemu jinému neslouží.“

„Má závitý jako lidský mozek.“

„Co na tom? Závitý má také thrintský, tnuctipský a jakýkoli jiný mozek,“

Kzanol-Greenberg sevěl pěstí, až mu zapraskaly klouby, pak ruce rychle od sebe odtrhl, aby to neudělal znovu.

Tajemství bandersnatchů mu sice vrtalo hlavou, ale byly daleko důležitější věci, o nichž musel přemýšlet. Například proč nebyl zachráněn? Tři sta let poté, co stiskl knoflík záchranného zařízení, musel přece narazit do Země jako blesk Dárce Moci. Správce na měsíci to přece musel vidět! Nebo byla měsíční pozorovatelná opuštěná?

Když ano, tak proč?

Garner přerušil chod jeho myšlenek:

„Mutaci mohlo zapříčinit něco daleko mocnějšího než kosmické paprsky. Něco jako meteorická bouře nebo cosi jako salva z kulometů.“

Kzanol-Greenberg zavrtěl hlavou. „Víte ještě o něčem jiném?“

„Samozřejmě. Greenbergu, co víte o planetě Jinx?!“

„Vím toho dost,“ řekl Kzanol-Greenberg. Larryho vědomosti o Jinxu byly stejně podrobné jako každého tamějšího kolonisty. Jeho vzpomínky se spontánně vynořovaly a měnily se ve slova. Jinx..

...měsíc planety Binary, třetí v pořadí od slunce Sirius A.

Binary je oranžový obr, větší než Jupiter a podstatně teplejší. Její měsíc Jinx byl šestkrát větší než Země s 1,78 pozemské gravitace. Doba otáčení je o něco delší než čtyři pozemské dny. Jedním z nejdůležitějších faktorů pro utváření Jinxu byl jeho nedostatek radioaktivního materiálu. Měl totiž kompaktní skalnatou litosféru a stejně kompaktní byla i polovina nikloželezná sféry tvořící jeho jádro.

Dávno, ještě před Kzanolovou dobou, byl měsíc Jinx značně blíže ke své planetě Binary, a to tak blízko, že slapové síly zastavily jeho otáčení a protáhly jej do podoby velikonočního vejce. Později ho tytéž síly odsunuly, což by jinak nebylo nic zvláštního. Jenže měsíc Jinx si podržel svůj vejčitý tvar, zatímco jeho oceány a atmosféra zaujaly víceméně kruhový tvar.

Jinx je tedy něco jako různobarevné velikonoční vejce s měnícím se povrchovým atmosférickým tlakem. Oceán je široký kruh jakési tekutiny, něco jako nesmírně slaná voda, která proudí mezi póly otáčení. Oblasti, nazvané kolonisty „konce“, jsou místa na měsíci Jinx, ležící na nejbližším a nejvzdálenějším konci tohoto „vejce“ vzhledem k jeho mateřské planetě Binary, a jsou šest set mil nad hladinou oceánu, takže vyčnívají z atmosféry.

Oceán je stále zakryt hustými beránkovitými mračky o rozloze tisíc mil. Vzduch nad hladinou moře je nesmírně hustý s konstantní teplotou 270° Fahrenheita.

Kolonie „Sirius Mater“ se nachází na východním kontinentu, tři tisíce mil na východ od mořského břehu v oblasti soutoku tří řek, vytvářejících trojúhelník úrodné půdy. Kolonisté tam žijí v nafukovacích domech.

První kolonisté si toto místo vybrali záměrně. Dost vysoký atmosférický tlak je chránil před velkými rozdíly teploty ve dne a v noci a také před prudkým ultrafialovým zářením modrobílého slunce Sirius A. Kolonie „Sirius Mater“ se v současné době chlubí téměř dvěma sty osídlenci každého věku a pohlaví, kterým každý rozumný člověk neřekne jinak než „cvoci“.

„Dobře,“ pokývl hlavou Garner. „V tom případě nemusím nic vysvětlovat. Lloyde, mohu si zatelefonovat?“

„Jistě.“ Masney ukázal palcem na telefon visící na zdi.

Velká obrazovka videofonu pokrývala téměř polovinu stěny. Garner vytočil prstem třináctimístné číslo a obrazovka se téměř okamžitě rozjasnila. Objevila se štíhlá mladá žena s hnědými, vlnitými vlasy.

„Technologická policie, archivní oddělení.“

„Zde Lucas Garner, operativní pracovník.“ Ukázal osobní doklady. „Chtěl bych tu část zprávy z roku 2106, pojednávající o bandersnatchi na Jinxu!“

„Okanžik, pane.“ Žena povstala a zmizela z obrazovky.

Kzanol-Greenberg se dychtivě naklonil kupředu, aby mu nic neuniklo. Poslední zpráva z Jinxu přišla před dvěma měsíci, ale její větší část nebyla dosud zveřejněna. Vzpomněl si na fotografie bandersnatchů, ale na nic jiného. Jeho nové, lidské oči mu umožní srovnávat, takže se konečně dozví, zda bandersnatchi jsou skutečně bělomasi.

Ne že by to bylo zvlášť důležité. Po pravdě řečeno, měl by se cítit stejně, jako když zmizel účinek Masneyovy sonické pilulky — bez přátel, bez domova, bez svého skutečného těla a bez naděje. Měl by být zoufalý, skleslý a apatický. Jenže zajatcova povinnost je snažit se uprchnout za jakoukoli cenu — předstírat spolupráci, zradit, krást nebo i zabít — prostě použít všechny dostupné prostředky. Nejříve tedy musí dokázat, aby tito arogantní otroci byli přesvědčeni, že je ochoten s nimi spolupracovat a dobrovolně jim poskytnout veškeré požadované informace. Především však musí být informován on sám, aby věděl, proč právě tato otázka se zdá být tak důležitá. Tvzení, že bělomasi by mohli být

inteligentní, na něho působilo jako smrtelná urážka. Je to vůbec možné?

Na obrazovce se znovu objevila dívka. Usmála se.

„Pane Garner, poslechněte si, co ve zprávě říká starosta kolonie ‚Sirius Mater‘.“ Dotkla se něčeho pod deskou svého stolu.

Obraz se rozplynul a znovu se objevil. Tentokrát byl trhaný a pokrytý množstvím barevných bodů, protože maserový paprsek musel překonat vzdálenost devíti světelných let, aby sem přenesl obraz. Proto musel být nutně narušen kosmickým prachem, gravitačními poli a křížujícími se světelnými vlnami.

Když se poněkud ustálil, objevil se starosta Herkimer. Byl to hnědovlasý muž s hustým hnědým plnovousem na hranaté čelisti. Jeho hlas byl sice rušen interferenčním vlněním, ale výslovnost byla čistá a pečlivá, i když poznamenaná neobvyklým přízvukem.

„Z kosmické lodi Lazy Eight II bylo sice dávno odmontováno vše, co nebylo pevně přivařeno, ale termonukleární jednotka lodi Lazy Eight I nebyla při přistání poškozena, takže nás bude zásobovat energií ještě nejméně jedno zatracené století. Proto se rada rozhodla, že bude riskovat loď Lazy Eight II při pokusu prozkoumat pobřeží Jinxu. Dalším důvodem je skutečnost, že až do jara nemáme skoro nic na práci.“

Šest horkokrevných výrostků — starosta uvedl jména — „nastoupilo na Lazy Eight II a odletělo západním směrem. Kosmická loď ve tvaru kulatého létajícího křídla není sice žádný zatracený aeroplán, ale po demontáži je podstatně lehčí než při přistání. Má dost energie, aby mohla letět téměř neomezeně dlouho a přistát může všude, kde je jen trochu rovný terén.“

Jedním z hlavních problémů byla ta zatracená, stále se zhoršující viditelnost...

„Od té doby, co přistáli na Jinxu, se jejich slang poněkud změnil,“ zašeptal Garner.

„Také jste si toho všiml?“

Kzanol-Greenberg, znechucen přerušením starostova vyprávění, si nervózně poposedl.

„...takže jsme chvílemi neviděli téměř nic. Světlo z termonukleárního pohonu proniklo k povrchu země, až když jsme byli pouhých dvě stě stop vysoko.“

Přistáli jsme hladce nedaleko pobřeží a uvedli v činnost kamery. Hned nato jsme byli obklopeni těmito...

Starosta Herkimer měl smysl pro dramatickost. Když přestal mluvit, na obrazovce se objevilo písčité a svažité pobřeží. V popředí bylo vidět zčernalý písek, navršený do jakési zatočené stěny, za níž byl oceán bez jediné vlny. Voda se zdála být nepřírozeně hustá a jakoby živá.

V pozadí se cosi pohnulo. Coś bílého, něco jako obrovský slimák s hladkou slizkou kůží. Z přední části tvora vyčníval brontosauri krk, ale bez jakékoli hlavy. V místě, kde vystupoval z těla, byl tak široký, jako by byl prodloužením hrudníku, takže tvor měl tvar jakéhosi kužele. Oblý konec krku byl poněkud rozšířen a zakončen dvěma chumáči štetin.

Kamera ho sledovala, jak se blíží, až se zastavil u tmavého písku. Z mlhy za ním vystupovali další obludní tvorové. Na kruhovém záběru kamery bylo vidět obrovská bílá těla podobná bílým vorvaňům plujícím v písku.

Zakulacené konce krků se zvolna kývaly a chumáče štetin se pohybovaly, aniž by je čečral vítr. Zřejmě to byly smyslové orgány, ale ústní otvor nebylo vidět. To bylo u bělomasů neobvyklé, ale jinak to zcela určitě byli bělomasí.

Starosta Herkimer pokračoval: „Tyto záběry byly pořízeny při viditelném světle, ale s dlouhou dobou expozice. Proto jsou tak zatracené rozmazané. Pro nás to bylo, jako by byla noc.“

Winston Doheny, náš biolog, si tato monstra pozorně prohlížel, a pak je nazval frumious bandersnatch. Tento název byl pak zapsán do palubního deníku výpravy. Harlow si navlékl segmentový skafandr, vystoupil z lodi a jednoho bandersnatche zastříl, aby ho mohl pitvat. Ostatní utekli. Harlowův skafandr naštěstí odolal venkovnímu tlaku a horku.

Film zachytil celou tuto epizodu. Bylo vidět, jak světelné střely vypálené z místa mimo záběr kamery prorážejí tvorovo široké čelo a náhlý pokles horní části krku svědčil o rychlé a tiché smrti. Současně bylo vidět, jak ostatní bílí obři mizí v mlze jako duchové.

„Tito tvorové se pohybují pomocí spousty nohou umístěných pod břichem, a to zatraceně rychle. Podle Dohenyho je tento tvor vlastně jedna jediná buňka. Jeho nervy se podobají lidským až na to, že nemají buněčný obal ani jádro, prostě nic, co by je odlišovalo od jiné specializované protoplazmy. Mozek je dlouhý a úzký a je zasazen do kostní dutiny vybíhající části krku. Lebka zakončuje ohebnou, velmi silnou kostru, která je bez jakýchkoli kloubových spojení. Bůh původně zřejmě neměl v úmyslu dát tomuto tvorovi schopnost pohybu.“

Garner zasténal, když slyšel toto neúmyslné rouhání.

„Ústní otvor byl v době filmování uzavřen. Nachází se v místech, kde začínají břišní nohy, a zřejmě se nehodí na nic jiného, než na polykání kvasinkové pěny z moře.“

Film pak pokračoval záběry z pitvy. Dva policisté stojící u dveří zbledli a odvrátili se, ale Masney a Garner pitvu pozorně sledovali. Na něco podobného byli zvyklí.

Tvora obrátili na bok, aby bylo vidět jeho břišní nohy a pomocí kladky mu rozevřeli ústní otvor. Byly vzaty vzorky tkáně.

Krevní oběh zajišťovalo šest srdcí, každé o váze jedenácti liber. V levém boku byly vidět zvláštní orgány, o nichž Kzanol-Greenberg věděl, že je to ústrojí zajišťující dělení nových jedinců. Se zájmem sledoval otvírání lebky, v níž byl skryt podlouhlý mozek s hlubokými závitami. Jeho tvar mu byl znám, i když jej nikdy neviděl v syrovém stavu.

Film skončil a starosta Herkimer se znovu ujal slova:

„Hladina oceánu je do hloubky jedné stopy pokryta neznámou pěnou zřejmě kvasinkového původu. Bandersnatchi se pohybují podél pobřeží a neustále pěnu pohlcují.“

Pobřeží není nic pro zatracené turisty. Je tu stále temno a vlny jsou tlumeny kvasinkami a vysokou gravitací. Bandersnatchi bloumají kolem pobřeží jako bludné duše horských velikanů. Už jsme chtěli odletět, ale Doheny stále

nemohl najít pohlavní orgány a chtěl pitvat dál.

Vyslali jsme helikoptéry vyhledat jiný exemplář, jenže žádný bandersnatch se nepřiblížil natolik, abychom ho mohli z helikoptéry zastřelit. Zprvu byli tito tvorové zvědaví a nebojácní, ale když se nyní helikoptéra přiblížila, okamžitě do jednoho uprchli. To bylo divné. Přece o nás nemohou nic vědět, ledaže by se dorozumívali telepaticky nebo nějakou svou řečí. Avšak alespoň jeden z nich byl vždy v dohledu našich helikoptér a zdá se, že znali dostřel našich zbraní.

Třetí den lovu se Dohenyho zmocnila netrpělivost. Předpokládal, že naše stroje bandersnatche plaší, a tak se rozhodl, že se svou helikoptérou přistane a půjde za nimi pěšky. V okamžiku, kdy byl od helikoptéry vzdálen více než na dostřel, objevil se bandersnatch a rozválecoval ji jako nějaký zatracený nákladák neopatrného chodce. Doheny se pak musel vrátit pěšky.

Několik set mil východně od pobřeží, jsme našli jiné formy života..."

Hlas štíhlé brunetky z obrazovky ho přerušil v půli věty:

„Pane Garner, mám zde další zprávu zařazenou pod heslem bandersnatchi. Chcete ji slyšet?"

„Ano, ale chvilku počkejte." Garner se otočil ke Kzanol-Greenbergovi:

„Greenbergu, jsou bandersnatchi vaši tehdejší bělomasi?"

„Ano."

„Jsou telepatičtí?"

„Ne. Nikdy jsem neslyšel, že by se báli řeznických lodí. Když je vidí, krmí se dál, jako by se nic nestalo, dokud nejsou zabiti."

„Dobře, slečno. Můžete pokračovat."

Na obrazovce se znovu objevila starostova hranatá, vousatá tvář.

„Vrátili jsme se po pěti dnech na Sirius Mater a zjistili, že jeden exemplář tvorů frumious bandersnatch nás předešel. To znamená, že musel urazit tři tisíce mil bez kvasinkové pěny nebo jakéhokoli jiného druhu potravy, což hraničí se zázrakem. Aby tuto cestu vydržel, musel se mšice, možná roky vykrmovat, aby nabral dostatek tuku.

Kolonisté ho nechali na pokoji, což od nich bylo zatraceně rozumné. Bandersnatch se k nim však nepřiblížil. Jeho kůže nebo spíše blána tělesné buňky nabyla zvláštní světlemodrou barvu, zřejmě jako ochrana proti intenzivnímu slunečnímu záření.

Zamířil rovnou do Severozápadní kultivační oblasti, kde dvě hodiny pobíhal sem a tam. Můj zástupce Tays uvedl, že to byl nejpodivnější ze zatracených tanců, jaké kdy viděl. Pak zamířil zpět směrem k moři.

Protože jsme měli obě helikoptéry, byli jsme první, kdo tyto stopy viděl seshora. Nafilmovali jsme je a já osobně jsem přesvědčen, že se jedná o nějaký druh písma. Doheny však tvrdí, že to je nesmysl. Domnívá se, že bandersnatchi žádnou inteligenci nepotřebují, takže se u nich nemohla vyvinout. Musím připustit, že ten zkurvysyn může mít pravdu, protože delfin je proti tomu tvorů přímo zázrak všestranné obratnosti. Mohli byste toto nějak analyzovat a říct nám, zda sdílíme tento svět s nějakými inteligentními tvory?"

„Počíte s tím nic nesvedou," poznamenal Garner. „Je to zřejmě příliš vzdálené lidskému chápání."

Na obrazovce se objevila kaleidoskopická směsice barev a pak zamlžený obraz všelijak zakroucených pásů vyrytých do hnědé půdy. Ta sice byla zorána do matematicky přímočarých brázd, ale tyto pásy byly širší a hlubší. Narušovaly je jen kopečky půdy a pařezy stromů. Helikoptéra, která přistála uprostřed těchto zvlněných stop, vypadala jako moucha, sedící na stránce tištěné knihy.

Kzanol-Greenbergovi se stáhlo hrdlo, vytřeštil oči a zachroptěl. Když se vzpamatoval, zasípal:

„Opusťte okamžitě naši planetu, nebo budete vyhlazeni v souladu s ustanovením smlouvy z..."

Zbytek nemohu přečíst. Je to psáno ve vědecké řeči Tnuctipů. Mohl bych dostat trochu vody?"

„Jistě," přikývl Masney a palcem ukázal na chladničku. Kzanol-Greenberg ztěžka povstal a potácivě přistoupil k chladničce, kde si natočil sklenku vody.

Lloyd Masney přistoupil ke Garnerově židli a potichu se ho zeptal:

„Luku, co to všechno má znamenat? Co máte v úmyslu?"

„Uklidněte se. Chci jen ukojit svou zvědavost. Doktor Snyder se dostaví asi za hodinu a převezme vyšetřování. Mezitím nám Greenberg může povědět mnoho zajímavého. Lloyd, on totiž vůbec netrpí nějakými halucinacemi! Nechápu, jak je možné, že se mimozemská rasa domnívala, že bandersnatchi jsou jen tupá zvířata! Proč Greenberg tak prudce reagoval, když jsme se dohadovali, že by mohla být schopna vnímat? Greenberg je zřejmě přesvědčen, že se do něho vtělil nějaký mimozemšťan, jehož rasa vymřela před miliardami let, takže jeho domov je navždy ztracen. Je však divné, že co ho nejvíce zajímá, je frumious bandersnatch. Všiml jste si, s jakým zájmem se díval na průběh pitvy?"

„Ne. Příliš mne zajímala, než abych se díval kolem sebe."

„Téměř jsem se zhrozil, když jsem pomyslel na množství informací, které skrývá jeho mozek. Jste si vědom, že pokud doktor Snyder bude chtít Greenberga zachránit, bude nucen všechny jeho vzpomínky natrvalo potlačit?"

„Proč Tnuctipové," — toto slovo vyslovil stejně špatně jako Kzanol-Greenberg — „Jejichž rasa musela být nesmírně inteligentní, byla otrokem Thrintů, jejichž poslední reprezentant se zmocnil Greenberga? Snad proto, že je telepaticky ovládali? Myslím, že..."

„Řeknu vám to," přerušil ho hořkým hlasem Kzanol-Greenberg. Vypil rychle za sebou pět sklenek vody a trochu se přitom zadýchal.

„Máte výborný sluch," poznamenal Masney.

„Ani ne. Jsem tak trochu telepat. Nic zvláštního, ale pro mé potřeby to stačí. Je to vlastně Greenbergův talent, jenže on v něj nevěří, takže mu není mnoho platný. Zato mně ano."

„Tak dobře. Proč tedy Tnuctipové pro vás pracovali?" Masney toto slovo zpítořil ještě hůře než Garner.

Otázka byla zodpovězena nečekaným způsobem.

Každý z přítomných v místnosti sebou začal házet jako ryba chycená na udici.

Kzanol neupadl. V okamžiku, kdy roztáhl paže, spočinul na špičkách svých šesti prstů, jako by cvičil kliky. Chvilí tak zůstal, pak se namáhavě vztyčil. Zemská tíže byla větší, než na jakou byl zvyklý.

Kde jsou všichni? Kde je Thrint nebo otrok, který ho osvobodil? Nacházel se na prázdné, ošklivé budově, jaké bývaly pouze na světech otroků. To bylo ještě před tím, než přišli thrintští správce.

Jak se sem mohl dostat, když měl přece zaměřeno na opuštěnou potravinovou planetu? Co očekával, byl pohled na interiér správceva paláce. Proč však zde nikdo není? Zoufale si přál, aby mu někdo řekl, co se vlastně děje.

Pozorně naslouchal.

Nic ho nenutilo, aby naráz vypnul svůj mentální štít, přesto tak učinil. To neměl dělat. Bylo to, jako by se díval do výhně elektrického oblouku, vzdáleného pouhou stopu. Nikde v celém thrintském vesmíru nebyly telepatické zvuky tak ohlušující. Otrokové světy nebyly tak přelidněné a thrintské obyvatelstvo mělo své duševní štíty na veřejnosti vždy vypnuté.

Kzanol sice zavrával pod úderem nesnesitelné bolesti, ale jeho reakce byla automatická a okamžitá:

PŘESTAŇTE NA MNE MYSLET!" zařval na všechny, kteří ve městě Topeka v Kansasu drtili jeho mozek svými myšlenkami.

X

V komplexu nemocničních budov pro mentálně postižené v Topece tisíce lékařů, ošetřovatelů a pacientů zaslechly tento rozkaz. Stovky pacientů jej splnily doslova, jako něco neodvolatelného. Někteří z nich otupěli a vyléčili se, jiní upadli do strnulosti a neškodní se stali nebezpečnými. Z některých lékařů se rázem stali pacienti. Nebylo jich mnoho, ale když z města přivázeli stejně postižené lidi, ohrožilo to nemocniční provoz.

Menningerův ústav pro mentálně postižené byl na míle vzdálen od policejního ředitelství v Topece. V jedné jeho místnosti sebou všichni přítomní trhli. Pak se přestali hýbat a jejich tváře nabyly prázdného, idiotského výrazu. Všichni kromě Kzanol-Greenberga.

V okamžiku, kdy Kzanol-Greenberg pocítil tento strašný mentální úder, se jeho ochranný štít automaticky, téměř slyšitelně zapnul. Ještě celé minuty však jeho mozkem probíhaly ohlušující zvuky. A i když se již vzpamatoval, neodvážil se štít vypnout.

Jedno bylo jisté. Na Zemi byl THRINT!

Strážci u dveří leželi nebo seděli jako hadrové loutky. Kzanol-Greenberg vzal jednomu z nich z kapsy modré blůzy krabičku cigaret. Masneyovi vytáhl z úst hořící cigaretu a připálil si, čímž ho zachránil před ošklivým popálením. Pak si sedl a přemýšlel o onom druhém Thrintovi.

Za prvé: tento Thrint ho určitě bude pokládat za otroka.

Za druhé: stále má ještě fungující štít. To by mohlo přesvědčit druhého Thrinta — ať je to kdokoli — že on, Kzanol, je Thrint, i když v lidské podobě. Nebo také ne? Pokud ano, může mu nějak pomoci? Nebo ho bude považovat za pouhého Ptavva, to jest Thrinta, který postrádá schopnost Moci?

Celkem vzato Kzanol-Greenberg byl prakticky Ptavv. Proto musí dostat zpět své původní tělo, dříve než ho ten druhý Thrint objeví.

Pak však přestal uvažovat o možných důsledcích nastalé situace. Mnohé věci mu byly záhadou. Co tento Thrint dělá na Zemi? Jak se zde náhle objevil? Bude si na ni činit nárok? Pomůže mu dostat se zpět na Thrintun — nebo na jakoukoli jinou planetu, která je v této chvíli jejich domovem? Vypadá stále jako Thrint, nebo se v průběhu dvou miliard let Thrintové změnili natolik, že z nich jsou nepředstavitelné obludy?

Nejasně tušil, kdo tento Thrint je, ale zděsil se pomyslení, že by tomu tak mohlo být.

Opatrně začal telepaticky pátrat. Zjistil však pouze, že druhý Thrint již není na původním místě, nic víc. Jeho mentální štít byl totiž stále v činnosti. Věnoval proto svou pozornost mužům v místnosti.

Pozvolna se zotavovali. Greenbergův mozek byl funkčně omezený, takže se musel plně soustředit, aby vníkal do jejich myšlenek. Nejrychleji se vracela paměť Garnerovi, o něco hůře na tom byl Masney.

Určitá část Greenbergovy paměti mu mohla být užitečná. Nelhal, když mluvil o svém smyslu pro humor. Celé týdny prý strávil zkoušením různých triků, které by s určitou dávkou přehánění bylo možné nazvat salonními.

Sklonil se nad LJoydem Masneyem. Klidným a autoritativním hlasem řekl:

„Soustředte se na zvuk mého hlasu. Slyšíte pouze jej. Vaše víčka jsou těžká, nesmírně těžká. Také vaše prsty jsou znavené a bezvládné. Vaše oči se chtějí zavřít, neudržíte je otevřené...”

Cítil, že Masneyova osobnost reaguje mimořádně dobře. Nekladla mu žádný odpor...

Zemská tíže byla pro Kzanola velmi nepříjemná. Zpočátku se mu to sice nezdálo, ale po několika minutách chůze zjistil, že je vyčerpaný. Když prošel kolem bloku domů, nechtělo se mu dál jít pěšky, i když pomyslení, že by měl použít vozidlo otroků, v něm budilo odpor. Přemohl jej, vstoupil do zaparkovaného cadillacu a strnulému taxikáři nařídil, aby ho zavezl na nejbližší kosmodrom. Prudké trhnutí mu otrásl tesáky a vůz se zvedl.

Povšiml si, že títo otroci jsou značně vyšší než průměrné suchozemské rozumné bytosti, takže Kzanol měl ve voze dost místa. Po chvíli si opatrně sňal i přilbu. Vzduch byl poněkud řídký, což vzhledem k vysokému atmosférickému tlaku bylo dost divné, ale jinak bylo vše v pořádku. Přilbu položil na sedadlo a nohy natáhl podél ní, protože sedadlo bylo pro něho příliš velké, než aby bylo pohodlné.

Pohled na město ho překvapil. Bylo obrovské a groteskní! Kam oko dohlédlo, všude jen pravoúhlé hranoly, tu a tam

žlutá pravidelná pole nebo nízké budovy s podivně zahnutými střechami. Ulice jakoby se nemohly rozhodnout, zda mají být rovné nebo křivé. Vozy, které po nich projížděly, bzučely jako létající hmyz.

Kde vlastně je? Zřejmě minul soustavu F124 a nějakým způsobem se dostal sem. Z řidičovy mysli se dozvěděl, že tato planeta — Země? — zná princip kosmických letů, takže by se zde mohl dozvědět, jak nalézt systém F124 a jeho osmou planetu.

Bude totiž nutně potřebovat svůj druhý skafandr. Zdejší otroci ho počtem převyšovali v poměru asi jedna ku sedmácti miliardám, takže by ho mohli kdykoli zničit, což by také učinili, kdyby věděli, kdo vlastně je. Aby byl v bezpečí, k tomu potřeboval svou telepatickou přilbu. Pak vyhledá nějakou thrinskou planetu. K tomu však bude nutná lepší kosmická loď, než jsou lodi, až dosud vyráběné lidmi.

Budovy byly čím dál tím nižší a dokonce mezi nimi byly velké mezery. Je snad nedokonalý transportní systém důvodem, proč tito otroci žijí v tak obrovských houfech? Jednou si bude muset najít čas a dozvědět se o nich něco víc, vždyť jsou již nyní jeho vlastnictvím.

Jaké zajímavé povídání vznikne na základě jeho prožitých dobrodružství! Jednou budou jeho vnuci sedět a napjatě mu naslouchat. Časem si obstará skladatele balad z rasy pruntaquilů, protože jen ti mají mimořádný básnický talent.

Mezitím, se blížili ke kosmodromu.

Nyní již nebylo třeba brát nějaké ohledy. Kzanol-Greenberg měl Masneye plně pod kontrolou, takže mu prostě nařídil, aby ho doprovodil ke kosmodromu. Po patnácti minutách již byli u jeho bran.

Zprvu nechápal, proč Masney přistál. Proč prostě nepřeletěl plot? Masney mu však neodpověděl. Jeho duševní stav byl nyní téměř normální, to jest normální pro hypnotizovanou osobu. „Věděl,“ že nebyl hypnotizován, ale že se zúčastňuje nějakého žertu, který za chvíli skončí a Greenberg bude překvapen. Prozatím byl klidný a šťastný, bez nutnosti činit rozhodnutí. Bylo mu řečeno, aby letěl na kosmodrom — tak letěl. Nyní tam byl a jeho pasažér mu nadále ponechal volnou ruku.

Když přistáli, Kzanol-Greenberg se divil, proč Masney čeká, až je stráže vpustí dovnitř.

„Dovolí nám vstup?“ zeptal se Masneye.

„Ne.“

Další nepřijemnost.

„Co kdyby byl s námi Garner. Vpustili by nás?“

„Ano. Garner je členem ARM.“

„Tak dobře. Vrátime se pro něho.“

Masney nastartoval. „Okamžik,“ zarazil ho Kzanol-Greenberg a upřel na něho zrak: „Spěte!“

Na obrovské betonové ploše, na níž byly rudou barvou vyznačeny přistávací značky sestavené do šestiúhelníků, bylo vidět kosmické lodě. Stálo tam dvacet nebo třicet orbitálních raketových ramjetů, z nichž některé byly upraveny pro vynášení kosmických lodí na oběžnou dráhu. Lineární urychlovač čtvrt míle široký, skládající se z jakýchsi kovových, na sebe navazujících oblouků, probíhal celou jižní částí kosmodromu. Po stranách ležely v docích vojenské termonukleární střely, připravené k naložení do plochých, trojúhelníkových odpalovacích zařízení v ramjetech, které vypadaly vedle dvou obrovských kosmických lodí jako skútry, stojící u obrovitých traků.

To co vypadalo jako velké kruhové křídlo, spočívající na tupé hraně, bylo zařízení pro vstup do atmosféry, nákladový prostor a systém zajišťující životní potřeby kosmonautů. To vše bylo součástí obrovské kosmické lodi Lazy Eight III, kterou by každý poznal, i kdyby neměla na svých bocích vyznačený symbol nekonečna. Byla 360 stop vysoká a v průměru měřila 320 stop.

Druhá loď, stojící poněkud dále vpravo, sloužila osobní dopravě a byla velká jako dávná námořní loď Queen Mary, svého času největší na světě. Byla jednou ze dvou luxusních transportních lodí, patřících společnosti Titan Hotel, do jejíhož hotelu na měsíci Titan dopravovala bohaté výletníky, většinou na svatební cestu.

I na značnou vzdálenost bylo vidět, jak u jejího vstupního otvoru je shromážděn hustý dav lidí. Jakkoli se Kzanol-Greenberg snažil, nemohl zjistit, co se tam děje, ale podle charakteru myšlenek, které mohl vnímat, tam byli krotcí otroci, které kdosi ovládal.

Musel to být ten druhý Thrint!

Proč však nechce použít svou vlastní loď? Přistál zde vůbec? Nebo že by to byl nějaký ptavvský Zplozenec, obhlížející své nově nabyté vlastnictví?

Otočil se k Masneyovi:

„Zařídil jsem, aby nás stráže vpustily. Zajedťte tam k tomu svatebnímu speciálu!“

Autotaxi vzlétlo a přes betonovou plochu zamířilo k druhé lodi.

Garner potřásl hlavou, ale ta mu opět klesla. Jeho mysl byla myslí spícího dítěte a jeho myšlenky byly pomíjivé jako sny. Nemohl je zachytit, protože mu bylo poručeno, aby nemyslel.

„Musím vypadat hrozně senilně,“ byla jeho první myšlenka, když se poněkud vzpamatoval. Vzápětí zmizela, ale znovu se vrátila. „Senilní? Jsem sice starý, ale ne senilní! Že ne? Vždyť mi kane slina na bradu!“

Prudce zatřásl hlavou a rukou se udeřil do tváře. Trochu to pomohlo. Po chvíli mohl opět přemýšlet, i když ne tak jasně, jak by si přál.

Zatápal rukou po opěradle svého křesla, až našel kohoutek nádržky na kávu. Nalil si šálek, ale ruka se mu třásla tak, že si opařil zápěstí. Zaklel a mrštil šálkem o zeď. Jeho vědomí se opět zamlžilo.

Po několika minutách vstoupila váhavě do místnosti Judy. Vyhlížela unaveně, ale její mysl byla celkem v pořádku. Když spatřila Garnera, jak sedí zhrouceně ve své židli s výrazem sešlého idiota, lila mu na hlavu studenou vodu tak dlouho, až se vzpamatoval.

„Kde je?“ byla jeho první slova.

„Nevím,“ pokrčila Judy rameny. „Viděla jsem ho vycházet spolu s Masneym, takže jsem se domnívala, že je všechno v pořádku. Co se nám to, proboha, stalo?“

„Něco, co jsem měl předvídat.“

Garner již nebyl zchátralý idiot, ale hněvivý Jehova.

„To znamená, že situace se změnila ze špatné na hrůznou. Ta mimozemská mořská socha! Hned jak jsem ji prvně spatřil, tušil jsem, že s ní něco není v pořádku, ale nic konkrétního mě nenapadlo. Zatraceně! Měla paže roztažené, jako by chtěla skákat do vody. Také jsem si všiml, že má na hrudi nějaký malý výstupek. Představte si toto: mimozemšťan se chtěl vyhnout nějaké nehodě, a tak se vnořil do mrazícího pole. Pak i knoflík, který je uváděl v činnost, zůstal v tomto poli, stejně tak jako prst, který jej tiskl. Knoflík tedy nepotřeboval žádnou zarážku, aby jej v poli udržela. Nebyla nutná.

Jenže když jsem mimozemšťana viděl, měl roztažené obě paže. Jakmile doktor Jansky uvedl kolem sochy v činnost své vlastní pole, mimozemšťan upustil hloubící nástroj, kterého se pak zmocnil Greenberg a knoflík se rovněž musel uvolnit. Nechápu, proč se mimozemšťan ihned neprobudil, ledaže by pole ještě doznívalo tak jako hystereze* v elektrickém proudu.

(* Hystereze — zpoždování. Pozn. překl.)

Jenže nyní je živý a co jsme právě zažili, je toho důkazem.“

„Hrozná obluda!“ otfásla se Judy. „Myslí si Larry, že vypadá stejně?“

„Ano.“

Garnerova židle se zvedla, proletěla pokojem a vyrazila ze dveří. Judy se za ní udiveně dívala.

„Takže až pozná, že není tím, o kom si myslí, že je...“ zamumlala Judy s nadějí v srdci, raději však o tom déle nepřemýšlela.

Jeden z policistů se namáhavě postavil na nohy a kráčel jako náměsíčný.

XI

Kzanol přinutil strážné, aby ho provázeli po kosmodromu. Stejně tak vzal s sebou opraváře, dispečery, kosmonauty a dokonce i cestující, kteří byli nablízku. Muž, jemuž patřil cadillac, jímž přijel, předtím dokonce považoval cestu na Mars za hazard! Pokud pozemská technologie letů do vesmíru je na takové úrovni, bude Kzanol potřebovat množství odborných poradců.

Dva z dispečerů poslal zpět do kanceláře, aby se pokusili najít na hvězdné mapě soustavu F124. Zbytek skupiny kráčel s Kzanolem a cestou postupně narůstal. Pouze dva muži měli dostatek duchapřítomnosti, aby se ukryli. Tušili, že něco není v pořádku.

Ve chvíli, kdy Kzanol kráčel kolem svatební lodi, měl již kolem sebe každého, kdo se v té době nacházel na kosmodromu, kromě Masneye, Kzanol-Greenberga a oněch dvou opatrných mužů.

Zamířil ke Golden Circle, jediné mezihvězdné lodi, která v té době byla na kosmodromu. Zatímco si bude opravovat záchranné zařízení na zádech, otroci provedou úpravy lodního pohonu a zásobníků pohonných látek. Bude trvat nejméně rok, než bude připraven opustit Zemi. Pak nabere velkou posádku a cestu stráví ve stázovém poli. Otrokům poručí, aby ho vzbudili, až nově narozené děti dorostou natolik, aby mohly plnit rozkazy. Na konci cesty ho pak vzbudí jejich potomci.

Stál pod hranou křídla a vzhlížel do zejícího otvoru motoru na pevné palivo. Pronikl do vědomí jednoho z inženýrů, aby zjistil, do jaké míry může otáčení lodi nahradit umělou gravitaci. Pak kráčel podél zadní stěny centrálního koridoru a dveřmi nahlížel do prostorů nad sebou i dole. Zašel do zahrady, kde řady hydroponických tanků nahrazovaly tnuctipské rostliny vytvářející vzduch. Prohlédl si obrovské řídicí stanoviště s nesčetnými číselníky, obrazovkami a panely, zatímco thrintske lodě vystačily s pouhou jednou obrazovkou a lodním počítačem. Všude, kam se podíval, skutečnou vědu nahrazovala pouhá nápaditost a složitá provizoria zas kompaktní a jednoduchá zařízení, která Kzanol tak dobře znal. Může svěřit svůj život tak všelijak splácenému monstři?

Neměl na vybranou. Divil se, že se lidé nebojí na tom létat. Touha po vesmíru byla u nich nesmyslnou posedlostí, kterou nutno rychle vyléčit, dříve než vyplývají všechny pozemské zdroje.

„Můj průzkumný let trval podstatně déle, než jsem předpokládal,“ pomyslel si s trpkým úšklebkem. „Uvidím ještě někdy Thrintun?“

Prozatím měl dost času, takže si může v klidu prohlédnout tuto kosmickou loď a zjistit, čemu lidé říkají luxus.

I když si to nechtěl připustit, musel přiznat, že je překvapen. Thrintske lodě byly sice větší, některé dokonce nepoměrně větší než luxusní loď Golden Circle, ale žádná z nich nebyla tak luxusně vybavena, snad až na ty, které patřily vládcům planet.

Ramjetový pohon pod trojúhelníkovým křídlem byl mohutnější než na vojenských lodích stojících na kosmodromu. Společenská místnost byla obrovská, obložená panely ve zlatých a modrých barvách. Gauče byly skládací, takže po jejich složení vzniklo místo pro taneční parket, bar a herní kasino. Jídelní stoly se automaticky vysouvaly z podlahy pokryté nádhernými koberci a přední stěnu tvořila obrovská obrazovka. Když hladina vody v zásobnících klesla dostatečně nízko, prostor u vchodu do salónu se změnil na plavecký bazén.

Kzanola mátl vnitřní uspořádání lodě, dokud nezjistil, že uprostřed ní se nachází termonukleární pohon. Ramjetové zařízení vynese loď do bezpečné výšky a termonukleární motor bude pak působit směrem vzhůru místo dopředu. Místo pohonného kapalného vodíku se používala obyčejná voda. Jednak to bylo bezpečnější, jednak měli cestující k dispozici bazén a voda navíc ještě představovala zásobu kyslíku. Luxusní kabiny byly zázrakem miniaturizace.

Kzanol si pomyslel, že některé nápady by se daly využít, jakmile se vrátí do civilizace. V jednom salónku si sedl do křesla a listoval brožurkami naskládanými na opěradle. Hned v jedné z prvních byla nádherná barevná fotografie

Saturnu, tak jak byl vidět z hlavní taneční kupole hotelu Titan. Planetu samozřejmě poznal a hned se začal svých otroků vyptávat na bližší podrobnosti.

Pravda ho zasáhla jako blesk. Zoufale zařval.

Kzanol-Greenberg záupěl a jeho mentální štít se okamžitě aktivoval. Masney to štěstí neměl. Zasténal, chytil se za hlavu a svíjel se v bolestech. Ve městě Topeka, vzdáleném třicet mil, všichni vnímaví lidé zaslechli řev vzteku, zármutku a zoufalství. V Menningerově ústavu dívka, která po čtyři roky ležela v katatonickém stavu, přinutila své ochablé nohy, aby jí opět sloužily. Povstala a rozhlížela se kolem, kdo by potřeboval pomoc.

Lucas Garner zalapal po dechu a prudce zastavil svou pojízdnou židli. Mezi všemi přítomnými byl jediný, kdo se přemohl a naslouchal, zatímco ostatní se chovali, jako by je náhle zachvátily prudké bolesti hlavy. V tomto emotivním výkřiku musí být skryta nějaká informace, jenže jaká? Vycítil v něm nesmírné zklamání a lítost nad jakousi ztrátou. Tento pocit jim pronikl, podlomil jeho vůli k životu a nutil ho utopit se v temné beznaděži.

„Nebojte se, to není nebezpečné,“ uklidňoval ho Kzanol-Greenberg. „Lze to vnímat, ale nezraňuje to. Mimochodem projevil jste nesmírnou statečnost, větší než kdykoli ve svém životě.“

Masney přestal sténat, ale z tváře mu nezmizel výraz utrpení.

„Tak dobře, spěte!“ Kzanol-Greenberg přejel konečky prstů Masneyovu tvář. Masney se zhroutil.

Vůz uháněl na vzduchovém polštáři po betonové ploše zcela nehlukně směrem k obrovskému válci, kterým byla kosmická loď Iwo Jima. Kzanol-Greenberg do řízení vozu nezasahoval. Ze zadního sedadla, na němž seděl, ani nemohl. Masney nebyl schopen řídit, a tak se vůz řítil přímo na loď.

Ochromující mentální řev naštěstí přestal. Kzanol-Greenberg vložil ruku na Masneyovu hlavu:

„Lloyde, zastavte!“

Masney se chopil řízení, jako by se nic nestalo. Vůz dosedl na zem necelé dva yardy před mohutným lodním tělesem.

„Spěte, Lloyde,“ poručil mu Kzanol-Greenberg.

Pro Masneye to byla úleva. Stále byl v hypnóze a až se probudí, zůstane v ní i nadále.

Kzanol-Greenberg vlastně ani sám nevěděl, co by měl dělat. Za této situace by bylo asi nejlepší sednout si a přemýšlet. Trochu jídla by také neuškodilo. Zcela bezpečně poznal, komu patří onen mentální hlas, jehož zoufalství otřáslu polovinou Kansasu. Potřeboval čas, aby se smířil s myšlenkou, že už není Kzanol, Thrint a pán tvorstva.

Náhle zazněl burácivý řev motorů. Kzanol-Greenberg spatřil záplavu ohně a dýmu valící se po betonové ploše. Nedovedl si představit, co by to mohlo být, dokud nevypnul svůj mentální štít.

Byl to řev termonukleárních motorů luxusní lodi Golden Circle, s níž se Kzanol vydal na cestu za svým druhým skafandrem.

Bez kosmických lodí všeho druhu a takzvaného Útulku si situaci v Pásu asteroidů nelze představit. Před sto lety, kdy začalo jeho osídlování, kosmické lodi používaly iontové motory, atomové baterie a pro startovací fázi tryskové motory na chemické palivo. Nyní se používají termonukleární trubice, jejichž vnitřní stěny z krystalického zinku jsou uspořádány tak, aby odrážely většinu forem energie a hmoty. Kompaktní konvertor vzduchu nahradil bomby se stlačeným vzduchem i hydroponiku při cestách trvajících nejdéle měsíc. V mezihvězdných lodích se však i nadále musí pěstovat zemědělské plodiny. Velikost lodí se podstatně zmenšila. Byly spolehlivější, obratnější, lacinější a daleko rychlejší. V Pásu asteroidů jich byly desetitisíce, stejně tak jako miliony teleskopů, z nichž na každé lodi byl nejméně jeden. Používaly se především k pozorování hvězd a Země platila za tyto snímky semeny, vodou a spotřebním zbožím. Pozemské teleskopy byly totiž příliš blízko Slunci, takže kvalita pozorování byla zhoršována gravitačními poli a slunečními větry.

Některé teleskopy na pásu byly zaměřeny na Zemi a Měsíc, jejich snímky však byly tajné. Jiné se pozorovaly navzájem, aby mohla být vypočtena dráha každého významnějšího asteroidu, ovlivněného přitažlivostí některých planet.

Takzvaný Útulek je něco jedinečného.

První průzkumníci objevili malý železníkový asteroid zhruba tvaru válce, dvě míle dlouhý a míli v průměru, který se pohyboval na oběžné dráze nedaleko asteroidu Ceres. Propočítali jeho dráhu a označili jej S-2376.

Ti, kteří přišli před šedesátí lety, vypracovali plán, jak jej využít. Provrtali jej podél hlavní osy, dutinu vyplnili plastickými pytli s vodou a na koncích uzavřeli. Tryskové motory na pevné palivo daly asteroidu S-2376 rotační pohyb, přičemž jej sluneční zrcadla postupně ohřívala natolik, až voda vybuchla.

Když skála roztavená výbuchem opět zchladla, změnil se asteroid na jakousi železníkovou bublinu, jejíž dutina měřila na délku dvanáct a na šířku šest mil.

Všechny práce, které s tím souvisely, byly nesmírně náročné a drahé, stejně jako to, co následovalo. Tento dutý útvar byl uveden do rotačního pohybu, aby zajišťoval poloviční zemskou gravitaci. Naplnili jej vzduchem a drahocennou vodou, dno pokryli rozmělněným meteorickým materiálem a humusem, naočkovaným užitečnými bakteriemi.

Rovnoběžně s podélnou osou byla středem dutiny vedena speciální termonukleární trubice, která probíhala ve vzdálenosti tří mil od všech stěn dutiny. Byla schopná propouštět světlo o určitých vlnových délkách. Uprostřed byla mírná proláklina, z níž bylo vytvořeno jezero. Míli široké zástěny chránily oba póly před světlem, takže sníh tam mohl kondenzovat, vlastní vahou padat, tát a jako řeky plynout do ústředního jezera.

Realizace celého tohoto projektu trvala čtvrt století.

Díky tomuto Útulkovi mohli obyvatelé asteroidů přetřhnout největší pouto, které je vázalo k Zemi. Ve stavu beztlíže totiž ženy nemohly mít děti. Útulek se svými dvěma tisíci čtverečními mílemi mohl bez problémů hostit sto tisíc lidí a jednoho dne tomu tak bude. Zatím však obyvatelstvo Pásu asteroidů čítá pouze osm set tisíc, z toho v Útulkovi jich je dvacet

tisíc, převážně žen, které tam jsou přechodně po dobu těhotenství.

Lars držel v jedné ruce syrovou mrkev a druhou manipuloval pákou filmové kamery, takže film o délce šest hodin by proběhl za pouhých patnáct minut. Byl natočen jednou z kamer na asteroidu Eros, která byla zaměřena směrem k Zemi. Po celý příští týden bude Eros jediným asteroidem, který se ocitne nejbližší k Zemi, a filmy budou natáčeny nepřetržitě.

Lars náhle přestal žvýkat. Pohnul rukou, film se vrátil a zastavil.

„Tady je to!“

Lars použil většího skoku a film opatrně pouštěl. Několikrát snímky vrátil zpět a dvakrát použil zvětšovací zařízení. Pak zaklel:

„Idioti!“

Přešel místnost a maserem se spojil s asteroidem Ceres.

Tamější operátor zvedl sluchátka s výrazem vynucené trpělivosti. Tiše naslouchal a uvědomoval si, že volající je vzdálený jen několik světelných minut. Když zpráva skončila a začala se opakovat, stiskl tlačítko:

„Jerry, spoj se s Erosem a vyšli toto: „Děkuji, Erosi, vaše zpráva byla plně zachycena. Hned se do toho dáme!“

„Larsi, nyní něco pro tebe. Je to od Tání. Doktor říká, že za sedm měsíců budeš otcem dvojčat. Jsou to dcery...“

Lit Shaeffer opatrně přistával na doku, umístěném na jednom z pólů Útulku. Třicet mil opodál byl Ceres; podobal se balvanu, pokrytému bublinami z průhledného, pružného plastiku.

Chvilí odpočíval. Přistávání na Útulku je dost náročné, protože jeho rotace je poněkud nepravidelná, a to i kolem pólů. Pak vylezl z průchozího otvoru, seskočil a přistál na síti nad nejbližším z deseti průchodů pro personál. Jako pavouk se po síti sesoukal dolů k ocelovým dveřím a vstoupil dovnitř. Asi po deseti minutách, když prošel dalšími dvanácti dveřmi, se ocitl v šatně. Marková mince mu otevřela skříňku, kam uložil skafandr a ostatní výstroj. Ukázalo se, že Lit je hubený obr s tmavými, vlnitými vlasy. Byl opálený do mahagonové hnědi, ale pouze v obličejí a na ruce.

V samoobslužném automatu si koupil papírový overal. On a jeho žena Marda patřili k těm několika málo stovkám Asteroidanů, kteří se nestali nudisty v prostředí, kde se lidé oblékali jen velice nalahko. Tim se zařadili mezi takzvané „kooks“), což nebylo nijak hanlivé pojmenování.

(* Kooks — slangově výstředníci.)

Poslední dveře ho zavedly za tepelný štít, ale stále se nacházel v prostředí beztíže. Výtahem sjel čtyři míle dolů, kde si vyzvedl tříkolový skútr. Ani zkušení Asteroidané se totiž neudrželi na dvoukolovém, vzhledem k působení Coriolisova posuvného efektu uvnitř Útulku.

Skútr ho dopravil po příkrém svahu do níže položených míst, kde byla obdělána pole, skleníky, sklady hospodářských strojů, lesíky, potoky a roztroušená stavení.

Za deset minut byl u svého domu. Nebyl to jeho majetek, ale pronajal si ho od organizace, která byla něco jako vláda asteroidů. Za soukromý majetek se zde totiž považuje pouze to, co je uvnitř skafandru. Čekala ho Marda, černovlasá, pevných tvarů, jevící počínající, známky těhotenství. S tušením, že se stane nějaká nepříjemnost, poněkud zaváhal, než zazvonil.

Dveře rázem zmizely a oba manželé si stáli tváří v tvář.

„Lite,“ řekla Marda přímo, jako by ji jeho návštěva nijak nepřekvapila, „máš tu hovor!“

„Hned si to vezmu.“

Na asteroidech, stejně tak jako na Zemi, je soukromí vzácné a ceněné. Proto i telefonní přístroj se nacházel ve zvukotěsné budce podobné průhlednému hranolu. Lit, dříve než do ní vstoupil, pohlédl na Mardu. Tvářila se starostlivě, ale rozhodně.

„Hello Cuttere, co se děje?“

„Hello Lite, právě proto ti volám,“ řekl operátor na Ceresu svým jako vždy bezbarvým hlasem, a stejně tak vypadal. Budil dojem úředníka za zamřížovaným okénkem, prodávajícího lístky nebo známky.

„Právě volal Lars Stiller, že jeden z těch líbánekových speciálů pro hotel Titan právě odstartoval ze Země, aniž nás na to někdo upozornil. Co tomu říkáš?“

„Co tomu říkáš? Ti pitomí...“

Dopravní problémy v kosmu byly daleko složitější, než by se dalo očekávat. Nešlo jen o to zabránit srážkám, ale lidé hynuli, když se jejich loď dostala do míst zamořených zplodinami termonukleárního motoru jiné lodi. Kromě toho teleskopické sledování dopravy, rádiová spojení, záchranné práce, pozorování hvězd a asteroidů — to vše by mohlo být mařeno nedbalostí nějakého neukázněného účastníka dopravy.

„Jsem stejného názoru. Co s tím uděláme? Poženeme je zpátky?“

„Proboha, Cuttere! Proč se nevrátíš na Zemi a nepořídíš si tam vlastní vládu, abys mohl vydávat tak pitomé rozkazy!“ Lit si oběma rukama třel spánky, jako by chtěl zahnat vzrůstající neklid.

„To jsem neměl říkat, odpusť mi to. Mardě není dobře a já — však to znáš. Jenže nemůžeme jen tak vrátit loď s třiceti pozemskými blátošlapy, kteří letí prožít na Titanu líbánek a z nichž každý je multimilionář! Vztahy mezi námi a Zemí právě teď nejsou nejlepší. Chceš vyvolat něco, jako by byla poslední válka?“

„To určitě ne. Ale je mi líto Mardy. Co je s ní?“

„Nedostavila se sem včas. Dítě roste příliš rychle.“

„To je zatraceně zlé!“

„To tedy je.“

„Co ale uděláme s tou líbánekovou lodí?“

„Urči někoho, aby sledoval její kurs a hlásil jej. Pak napiš hezky mastný účet a zašli ho vedení Titan Enterprises na Zemi. Pokud do čtrnácti dnů nezaplatí, pošli kopii Spojeným národům se žádostí, aby zakročily!“

„Samozřejmě. Bud' zdrav. Lite!"

Dítě bylo počato a vyvíjelo se po tři měsíce za beztlakového stavu, takže rostlo příliš rychle. Otázka, která měla rozhodnout o osudu dítěte, zněla: měl by lékař přistoupit k potratu již nyní, nebo se snažit hormonálními injekcemi zpomalit jeho růst a doufat, že se nenarodí nějaké monstrum? Tato naděje však nebyla příliš reálná.

Lit měl pocit, jako by se topil. S nesmírným úsilím se snažil, aby jeho hlas zněl klidně a jemně.

„Budou ještě další děti, Mardo!"

„Myslíš? Je příliš riskantní spoléhat, že se dostanu včas do Útulku. Lite, prosím, počkejme ještě, dokud nebudeme mít jistotu!"

Lit však dobře věděl, že Marda šla na druhou lékařskou prohlídku až po třech měsících, ale neměl odvahu jí to vyčítat. Místo toho ji utěšoval:

„Mardo, autodoktor si je jistý, právě tak jako doktor Siropopulos. Víš, co si myslím? Bude nejlépe, když si najmeme dům přímo zde v Útulku, dokud nepříjdeš do jiného stavu. Dělá se to tak. Je to sice drahé, ale..."

Zazvonil videofon.

„Ano," zavrčel Lit. „Co chceš, Cuttere?"

„Podrž se. Dvě věci."

„Pokračuj!"

„Za prvé: ta líbánková loď nemíří na Titan. Zdá se, že nabrala kurs na Neptun."

„To je přeče... Ale pokračuj!"

„Z kosmodromu v Topece startovala vojenská loď. Pronásleduje tu líbánkovou, ale také nám neoznámili její start."

„To je divné. Jak dlouho je už ta líbánková loď na cestě?"

„Hodinu a půl. Zatím letí rovně, ale samozřejmě může směřovat k celé řadě asteroidů."

Lit na chvíli přivřel oči.

„Tomu nerozumím. Vypadá to, jako by s tou první lodí nebylo něco v pořádku a ta druhá jí chce pomoci. Je možné, aby jí něco selhalo v bezpečnostním systému?"

„Pochybuji, zejména když se jedná o takovou loď jako je Golden Circle. Ti, co na ní letí na svatební cestu, si jistě mohou dovolit mít bezpečnostní systém pro bezpečnostní systém. Ale poslechni si to nejdůležitější!"

„Spust'!"

„Ta vojenská loď startovala z kosmodromu přímo pomocí termonukleárních motorů!"

Lit se zarazil. „V tom případě ji někdo musel unést!"

„Přesně tak. Máme zajistit, aby se obě lodi vrátily zpět?"

„Určitě ne. Když pohrozíme, že budeme střílet, a ty lodě neposlechnou, budeme nuceni to udělat, jenže Země je žárlivá na svá kosmická práva a nechce domyslet, kam až by to mohlo vést. Nakonec je to jejich problém a jejich lodě. My se budeme jen dívat, jak to představení dopadne. Je ti to jasné, Cuttere?"

Cutter se však stále usmíval.

„Podle mého názoru byly obě lodi ukradeny."

„To snad nemyslíš vážně! Vojenská loď byla ukradena, to ano, ale v té líbánkové zřejmě došlo k sabotáži. Jak se zdá, budeme svědky prvního kosmického pirátství!"

„Asi ano. Patnáct bohatých párů, spousta šperků a navíc výkupné — myslím, že máš pravdu!"

Za celá ta léta byl Lit Shaeffer první, kdo slyšel Cuttera se zasmát.

XII

Uprostřed srpna je Kansas doslova sauna, navíc umocněná prudkým slunečním zářením. Pod městským klimatizačním „deštníkem" je sice chladno a větrno jako počátkem podzimu, ale když Garnerova židle projela neviditelnou hranicí mezi chladem a teplem, závan horkého vzduchu na něho dopadl jako výdech pekla. Ujížděl odtud co nejrychleji bez ohledu na možnost, že by se mu porouchala židle, jen aby byl co nejrychleji v klimatizované nemocnici.

U kontrolního stanoviště před kosmodromem se zastavil, byl okamžitě vpuštěn a betonovou plochou prolétl jako vystřelený z katapultu.

Nemocnice v podobě výseče z bochníku švýcarského sýra stála na okraji rozlehlé přistávací plochy a její ostrá hrana směřovala dovnitř. Dostal se do ní dříve, než mohl dostat úpal. Fronta u výtahu byla zoufale dlouhá a jeho židle by zabrala celou kabinu. V té době lidé nebyli příliš zdvořilí ke starším, neboť jich bylo příliš mnoho. Garner se zhluboka nadechl chladného vzduchu a vycouval z haly ven. Venku sáhl do popelníku umístěného na levém opěradle své židle a čínsi tam manipuloval. Tiché zavrčení motoru přešlo v pronikavé vytí a motor pozemního vznášedla se změnil na letecký.

Kdyby ho tak Masney nyní viděl! Před šesti lety mu totiž nařídil, aby odstranil zesilovač motoru, jinak že bude pokutován za neoprávněné užívání vzdušného vozidla. Garner si tehdy řekl, že dobrý přítel zasluhuje, aby mu bylo vyhověno a tak ukryl příslušné ovládací zařízení do popelníku.

Země pod ním se propadala a současně s ní klesalo i šedesát pater při hraně budovy. Jak stoupal, všiml si zkázy, kterou za sebou zanechal Greenberg s Masneyem. Termonukleární plamen roztavil beton a rozstříkl jej všemi směry. Ve zdi vytvořil velké krátery a podivné křivolaké chodbičky od obrovských červů, pak pronikl do průchodu pro návštěvníky, odkud roztavený kov stékal po schodech. Lidé a stroje uklízeli a odstraňovali vzniklé škody.

Přistál na ploché střeše a ujížděl kolem udivených, šumících se pacientů z výtahu, který byl směrem dolů prázdný. Vystoupil v padesátém druhém patře a předložil službu konající ošetřovatelce své doklady.

V místnosti byli Miday, Sandler, Buzin, Katz — všech dvacet osm mužů, kteří byli v blízkosti Kzanola ve chvíli, kdy ho zachvátil šílený vztek. Sedm z nich bylo zabaleno do plastických zámotků, protože Kzanol jim zapomněl říci, aby se

kryli, když z trysek startující lodi Golden Circle začaly šlehat plameny. Ostatní byli pod sedativy. Pod dojmem horečných snů se jejich tváře občas křečovitě zachvěly.

„Jmenuji se Jim Skarwold," představil se vychrtlý světlovlasý muž v lékařském plášti. „Již jsem o vás slyšel, pane Garner. Co pro vás mohu udělat?"

„Něco určitě." Garner přejel pohledem dlouhou řadu lůžek pro zvláštní péči. „Snesl by někdo z těchto mužů dávku scopolaminu? Nutně totiž potřebuji informace."

„Scop? Pochybuji. Pane Garner, co se jim vlastně stalo? Na univerzitě jsem sice studoval psychiatrii, ale s něčím podobným jsem se ještě nesetkal. To není nějaký útěk z reality ani ať již přímý, nebo vnucený pocit strachu. Jsou zoufalí, ale zcela jinak než jiní lidé. Bylo mi řečeno, že to způsobil styk s mimozemšťanem. Pokud byste mi o tom mohl sdělit něco bližšího, měl bych možná při léčení větší úspěch."

„Dobře. Řeknu vám všechno, co o tom vím." Garner řekl lékaři vše, co se odehrálo od doby, kdy byla socha vyzvednuta z mořského dna. Lékař napjatě poslouchal.

„To znamená, že není jen telepat," řekl, když Garner skončil. „Zřejmě se dokáže zmocnit lidských myslí. Co jim ale nařídil, že se stalo toto?" Ukázal rukou na řadu lůžek spících pacientů.

„Nemyslím, že by v té chvíli něco přikazoval. Něco ho tak překvapilo, že dostal šok, který přenesl na ostatní."

Garner položil lékaři ruku na rameno a ten byl překvapen její tíhou.

„Kdybych je léčil já, nejprve bych zjistil, za koho se považují. Jsou sami sebou, nebo se cítí být mimozemšťany? Ten ďábel mohl potlačit jejich osobnost a imputovat jim svou, dokonce včetně své paměti! Jako člen ARM musím zjistit, proč Greenberg a onen mimozemšťan každý zvlášť ukradli kosmickou loď a odstartovali. Museli přece vědět, že to jsou jen planetární plavidla a žádné hvězdolety. Že by měli svou základnu někde ve sluneční soustavě? Po čem vlastně jdou? Obě tyto otázky spolu zřejmě souvisejí. Když se dozvíme odpověď na jednu, zodpovíme tím i druhou."

„Asi ano," váhavě přikývl doktor Skarwold. „Možná, že máte pravdu. Chvilí počkejte a já vám vyhledám muže s nejsilnějším srdcem."

Na čekání byl Garner zvyklý. Pro podobné případy měl vždy nějaké paperbacky v přihrádce své židle. V jeho zaměstnání se totiž často dlouho čekalo.

Arthur T. Katz, diplomovaný pilot raketového ramjetu (typy C, D a H-I) začal sebou prudce zmítat, rozhazovat rukama a vydávat ze sebe nesrozumitelné zvuky.

„To bude trvat několik minut," poznamenal doktor Skarwold. „Účinek sedativ pomínul, ale probudit se musí sám."

Garner přikývl. Sevřel rty a přimhouřenýma očima si muže pozorně prohlížel. Dalo by se říct, že pozoruje psa a uvažuje, zda ho pes olízne, nebo mu skočí po krku.

Katz otevřel oči. Zprvu je téměř vytřeštil, pak znovu zamhouřil a po chvíli opět otevřel. Vykřikl, začal šermovat rukama a tvářil se, jako by se dusil. Otevřel ústa, lapal po dechu, ale dusil se dál. Byl to hrozný pohled. Vždy, když se mu podařilo nadechnout, chytal několik vteřin dech a znovu se dusil. Garner si pomyslel, že nemá strach pouze z udušení, ale také z něčeho jiného.

Doktor Skarwold stiskl tlačítko a autodok mu vstříkl do plic sedativum. Katz se zvrátil do lůžka a začal zhluboka dýchat. Lékař znovu zapojil uspávací zařízení.

Garner se zamračil. „Potřeboval bych někoho, kdo není tak přecitlivělý!"

Arnold Diller, inspektor termonukleárních pohonů všech typů, se zhluboka nadechl a začal kroutit hlavou sem a tam, jako by měl v úmyslu si zlámat vaz.

Garner nervózně drtil mezi prsty cigaretu.

„Potřeboval bych někoho s telepatickým nadáním," zabručel nespokojeně. „Měli bychom větší naději na úspěch. Jen se podívejte na toho chudáka!"

„Myslím, že bude dobrý," namídl doktor Skarwold.

Garner zavrtěl hlavou. „Kdyby byl dobrý, tak by se neschovával, ale utíkal, když ten mimozemšťan vybuchl. Snad měl trochu předvídatosti, ale..."

Doktor Skarwold ho uchopil za paži s gestem, aby byl zticha. Naklonil se nad pacientem.

„Dillere!"

Muž se přestal zmítat a otevřel oči.

"Dillere, rozumíte mi?"

Diller otevřel ústa, pak je zavřel a přikývl.

„Jmenuji se doktor Skarwold a jsem váš lékař. Vy jste Arnold Diller, že?"

„Ano." Dillerův hlas byl chraptivý, váhavý, jako by už dlouho nemluvil. Garner si s ulehčením oddychl. Všiml si rozdrčené cigarety v ruce a zahodil ji.

„Jak se cítíte?"

„Ohavně. Špatně dýchám a těžko se mi mluví. Mohl bych dostat cigaretu?"

Garner mu ji podal a připálil. Dillerův hlas se pozvolna lepšil, byl silnější a zřetelnější.

„To je divné. Chtěl jsem vás přimět, abyste mi nabídl cigaretu. Když jste nereagoval a jen tak seděl, myslel jsem, že se zblázním." Zamračil se. „Jak to, že mne ošetřuje člověk?"

„Na to, co se vám stalo, není autodok programován," odpověděl doktor Skarwold. „Mimochodem, byl to od vás dobrý nápad, že jste se schoval. Ostatní byli příliš blízko, takže jsou v daleko horším stavu. To váš smysl pro předvídatost tak dobře funguje?"

„Nevím. Ostatně já na něj nespolehám. Proč se ptáte?"

„Proto jsem si vás vybral. Myslel jsem si, že když na něj nespoleháte, pak se lehce zbavíte určité představy, že byste mohl být nějaký mimozemšťan."

„Nějaký...!“ Diller se začal dusit. Na chvíli přestal dýchat. Pak rozšířenými nozdrami pomalu zhluboka vdechoval. Po chvíli přerývaně řekl:

„Vzpomínám si, že jsem viděl tu věc, jak kráčí po přistávací ploše a za ní se vlekla spousta lidí. Lekl jsem se a v tu chvíli jakoby mne něco udeřilo do hlavy a nutilo mne, abych se k tomu davu přidal. Nějak jsem vytušil, že přiblížit se k té věd by bylo zlé. Lekl jsem se, začal utíkat a za budovou jsem se schoval. Říkal jsem si, že jsem se musel zbláznit, když tu najednou...“

Diller zachroptěl a lapal po dechu. V očích měl hrůzu a teprve po chvíli začal dýchat normálně, ale nemluvil.

„Chtěl bych vás seznámit s panem Garnerem, členem technologické policie OSN,“ řekl doktor Skarwold.

Diller pohlédl na Garnera a uctivě pokývl.

„Chtěli bychom toho mimozemšťana chytit, než způsobí další škody,“ řekl Garner. „Byli bychom rádi, kdybyste nám o něm mohl sdělit něco, co nevíme.“

Diller souhlasně přikývl.

„Asi pět minut poté, co vás zasáhl telepatický úder, se mimozemšťan zmocnil kosmické lodi a odletěl. Po hodině ho následoval muž, o němž se domníváme, že je rovněž mimozemšťan. Má dvojí vědomí. Oba odletěli stejným směrem. To znamená, že mají něco v plánu. Můžete mi říct, o co se jedná?“

„Bohužel, ne.“

„Možná, že v tom telepatickém úderu byl nějaký náznak. Prosím, vzpomeňte si!“

„Na nic takového si nevzpomínám!“

„Přesto však...“

„Vy starý blázne! Myslíte, že se chci udusit? Vždy když začnu přemýšlet o tom, co se stalo, začnu se dusit, napadají mne divné myšlenky a vše kolem je takové..., takové zvláštní. Jako bych byl obklopen nepřáteli, padne na mne hrozná deprese. Ne, na nic si nevzpomínám. A teď vypadněte!“

Garner si povzdychl a ostentativně položil ruku na řízení své židle. Pak pohlédl na Dillera.

„Pokud byste změnil svůj názor...“

„Nezměním, takže se nemusíte vracet.“

„Spolehněte se, že se nevrátím. Ani kdybych chtěl. Poletím tedy za nimi.“

„Kosmickou lodí? Sám?“

„Musím.“ Pohlédl na své nohy, které si ráno přeložil křížem. Rukou.

„Musím,“ opakoval. „Nikdo neví, co mohou mít v úmyslu, ale jistě to musí být něco závažného, když na to vynaložili tolik úsilí. Možná, že jde o nějakou hrůznou zbraň nebo o zařízení, kterým by se mohli spojit se svou rodnou planetou.“

„Moment!“ zvolal Diller.

Motor zavřel a židle se zastavila. Diller se vrátil na postel a výraz jeho tváře se změnil. Nebyla již zrcadlem jeho osobnosti, ale směsicí křečovité se stahujících lícních svalů. Chtěl něco říct, ale nemohl. Zkusil to podruhé a z hrdla se mu vydralo:

„Zesilovač. Ten bastard jej zahrabal na osmé planetě!“

„Výborně. Co zesiluje?“

Diller se začal opět dusit.

„Nevadí,“ řekl Garner a jeho židle vyrazila z místnosti jako blesk.

XIII

„Oba letí pryč, jako by se něčeho báli,“ řekl Luke Garner. „Směřují k Neptunu se zrychlením jednoho G. Váš manžel je s Masneyem o hodinu a půl za tím prvním.“

„Nemůžete za ním někoho poslat?“ zaprosila Judy. „On za nic nemůže. Netuší, co dělá!“

„Já vím,“ soucitně přikývl Garner. „Posílají mne. Má s sebou mého partnera.“

Všiml si Judyiny reakce a rychle dodal:

„Oba jsou v jedné lodi. Nemůžeme chránit Lloyda Masneye, aniž bychom současně nechránili vašeho manžela.“

Seděli v Judyině pokoji a srkali „Toma Collinse“. Bylo jedenáct hodin dopoledne a venku byl horký srpnový den.

„Víte, jak se odsud dostal? Ten mimozemšťan...“

„Ano. Ten mimozemšťan začal zuřit a na kosmodromu byl každý nějak postižen — kromě vašeho manžela. Ten se zmocnil jiné připravené kosmické lodi a přinutil Masneye, aby ji pilotoval. Ten s ní naštěstí umí zacházet.“

„Proč ho pan Masney poslouchá?“

„Protože ho zhypnotizoval.“

Judy sklopila oči a ústní koutky se jí zachvěly. Začala se chichotat, pak smát. Ve chvíli, kdy smích přešel ve štkání, sevřela zuby a pevně se opřela o opěradlo židle.

„Promiňte mi, ale už jsem v pořádku.“ Na její tváři se zračily stopy hluboké únavy.

„Co vás tak rozrušilo?“

„Na tom nezáleží. Proč letí na Neptun?“

„Nevím. Dokonce si ani nejsme jisti, že tam mají namířeno. Nemůžete se nějak telepaticky spojit se svým manželem?“

„Ne. Od té doby co vstoupil do časového pole doktora Janského s ním nemám žádné spojení.“

„To je divné. On sám by přece spojení nepřerušil. Vzpomenete si, co jste cítila předminulou noc asi tak ve dvacet hodin?“

„Ve dvacet hodin? Počkejte,“ zavřela oči. „Asi jsem spala... ach ano. Pak mě něco vzbudilo a já už nemohla usnout. Měla jsem pocit něčeho hrozného, jako by ve stínu byly nějaké obludy. Dává to smysl?“

„Ano, zejména když jste měla o Larryho starost. A pak?“

„Dál už nic.“ Její prsty nervózně bubnovaly na opěradlo židle. „Nic, až na to, že bych ho chtěla najít. Najděte ho dříve, než...“

Najít to! Avšak jen najít nestačí, opakoval si alespoň po sté. Musí to nalézt dřív, než se Kzanol — ten pravý Kzanol — toho zmocní. Pokolikáté už uvažoval, zda se mu to podaří.

Země již po celé hodiny nebyla vidět. Kzanol-Greenberg a Masney seděli mlčky v řídicí kabině, jejíž kupole zabírala plné tři čtvrtiny lodního prostoru. Vzpřímeně se dalo stát jen ve výstupové komoře.

Pro Kzanol-Greenberga tam nebylo mnoho, čím by se mohl zabavit. Je sice pravda, že musel dávat pozor na Masneye, to však nestačilo. Musel také sledovat Masneyův duševní stav a předvídat jeho změny, dříve než si je Masney uvědomí. Pokud by se dostal z hypnózy, bude obtížné jej znovu do ní dostat. Posílal ho do umývárny, dával mu pít dříve, než měl žízeň a nutil ho cvičit, aby mu neztuhly nohy. Masney totiž nebyl jako běžní otroci, kteří se dovedli sami o sebe postarat, takže tento zvláštní Ptavv byl prakticky jen zbytečnou zátěží.

Celé hodiny seděl a přemýšlel. Neplánoval, nebylo totiž co, protože existovaly pouze dvě alternativy. Buď dosáhne osmé planety jako první a nasadí si na hlavu přilbu se zesilovačem jako první — nebo tak učiní Kzanol. Nebylo tedy co plánovat.

Pokud se mu to však podaří, stane se nejen pánem lidstva, ale ovládne i Kzanola. Bylo sice nezákonné používat telepatického zesilovače proti Thrintovi, ale z thrintského práva nemusel mít obavy.

Co kdyby zesilovač mohl v mozku otroka vyvolat schopnost využívat Moc? O této možnosti sice uvažoval již dříve, ale pak na ni přestal myslet.

Budoucnost vypadala přinejmenším chmurně. Byl posledním Thrintem bez možnosti mít potomky. Bude sice pánem Země i asteroidů, bude dokonce bohatší než jeho děd Racarliw. Jenže děd měl stovky žen a tisíce dětí!

Stovky žen Kzanol-Greenberga budou pozemské otrokyně a otroci budou i jeho děti. Každé z nich bude něco nižšího než obyčejný Ptavv.

Budou se mu pozemské ženy vůbec líbit? Bude vůbec schopen s nimi mít děti? Asi ano. Musí to zkusit, jenže jeho žlázy rozhodně již nebudou thrintské. Při výběru svých žen bude zřejmě nucen se řídit Greenbergovým vkusem a smyslem pro krásu, a to bez ohledu na vlastní pocity.

Hlavním požítkem z bohatství je možnost předvádět se na veřejnosti. Jenže jediní, na které by zapůsobil, by byli jeho otroci.

Celkem velmi chmurné vyhlídky.

Rád by se utěšoval vzpomínkami, ale bránilo mu v tom vědomí, že již nikdy nespatří Thrintun, svůj domov, ani Kzathit, kde se narodil, nemluvě již o Racarliwunu, světu, který objevil a pojmenoval. Nikdy se již nebude na svět dívat svými vlastníma očima. A když, tak jen jaksi nepřímo, pokud toho bude vůbec schopen. Toto je nyní jeho tělo, v němž i zemře.

Existovala i další zábrana, i když zdánlivě bezvýznamná. Kzanol-Greenberg mnohokrát přivřel oči a snažil se přivolat si vzpomínky na šťastnou minulost, ale vždycky mu nějakým způsobem přišli na mysl bělomasí.

Garnerovi bezvýhradně věřil a filmy, které shlédl, určitě nebyly padělky. „Kdo by mohl napodobit starobylé tnuctipské písmo, které žádný z těchto otroků nemohl znát? Nápis by musel napsat pouze Garner, což je holý nesmysl. Bandersnatchi museli tedy být inteligentní. Protože povstali z bělomasů, museli tedy i oni být inteligentní!“

Po tomto zjištění jako by se zhroutily všechny základní teze jeho víry, protože ve všech jeho vzpomínkách figurovali bělomasí jako umělí tvorové vytvoření tnuctipskými otroky. Jejich šedesát tun těžká, bílá těla se proháněla jako bílé mraky po pozemcích kzathitského panství a také po stříbřitě zelených polích jiných panství, kam ho ještě jako malého chlapce brali na návštěvu. Jejich maso se upravovalo na tucty různých způsobů jak na domácím stole, tak i v každé restauraci, kde číšník znal jídelní lístek z paměti.

Doběla vyleštěné kostry bělomasů zdobily průčelí slavnostních vchodů statkářských sídel. Ještě se nenarodil Thrint, který by nesl o vlastním stádu bělomasů. Vrata vyzdobená jejich kostrami, stejně jako oplocení z hlídacích slunečnic byly označením, že zde sídlí statkář.

Kzanol-Greenberg naklonil hlavu a pevně sevřel rty. Mezi obočím se mu vytvořily kolmé vrásky, které Judy tak dobře znala. Uvědomil si totiž, že inteligentní bělomasí — kromě biologické záhady — mohou být svědectvím čehosi hrůzného a nepředstavitelného, co by mohlo mít dopad na celou thrintskou rasu.

Thrint je pánem všech inteligentních bytostí. Toto byl první zákon Dárce Moci vydaný ještě dříve, než stvořil hvězdy. Toto hlásá každé z dvanácti thrintských náboženství, přestože o jiná dogmata jsou mezi sebou ve stálých sporech. Pokud však jsou bělomasí inteligentní, pak jsou také imunní vůči Moci! Tnuctipové, kteří je stvořili, udělali něco, co Dárce Moci zakázal.

Pokud jsou Tnuctipové silnější než on, který je silnější než Thrintové... pak všichni knězi jsou šarlatáni a Dárce Moci pouhý lidový mýtus.

Považovat bělomase za inteligentního musí být rouhání!

Přesto však je toto všechno zatraceně divné!

Jaký měli Tnuctipové důvod vytvořit inteligentní dobytčata na porážku? Tato představa vyvolávala dojem něčeho, jako je „overkill“*) nebo euthanasie, jenže když člověk tak o tom uvažuje...

(*Overkill — nepřeložitelný výraz, znamenající něco jako zabíjení zbraněmi se zbytečné velkou ničivou silou. Pozn. překl.)

Inteligentní jateční zvířata! I sám Hitler by se zděsil a zvracel!

Tnuctipům bylo lhotejší, na čem pracovali. Typickým charakterem jejich práce byla jednoduchost, s jakou stvořili imitované závodní vipriny. Původní tvorové byli nejrychlejší ze všech zvířat, takže v tomto ohledu se nedalo mnoho vylepšit. Přesto jim Tnuctipové prodloužili hlavy, zašpičatili nosy, z nozder vytvořili jakousi tryskovou komoru a jejich

kůži upravili tak, aby byla naprosto hladká, což snižovalo odpor vzduchu. To jim však nestačilo. Jejich váhu snížili o několik liber a úbytek nahradili dodatečným svalstvem a plicní tkání na úkor zažívacích orgánů. Mutovaný závodní viprin měl místo toho jakýsi aerodynamický sosák přímo spojený s krevním oběhem, kam dopravoval předtrávenou kašovinu.

Tnucipové byli vynalézaví, nikoli však krutí. Jak to, že dopustili, aby bělomasí byli inteligentní? Nebyl to důsledek toho, že jim bylo nařízeno, aby zvětšili mozek, který představoval hledanou lahůdku? Proč jsou však imunní proti Moci?

On sám tedy pojídal maso inteligentních bělomasů!

Kzanol-Greenberg zmateně potřásl hlavou. Jednak musí hlídat Masneye, jednak plánovat, co dál. Plánovat, nebo pouze vyčkávat?

Bude zesilovač působit na lidský mozek?

Zmocní se skafandru se zesilovačem včas?

Garner se zamyslel. „Určitě ho najdeme. Hledá něco, o čem si myslí, že to nutně potřebuje. To by mohlo být vodítko.“

„To přece víte, jak vám to tedy pomůže?“

„Paní Greenbergová,“ povzdychl si Garner, „přišel jsem vlastně proto, abych se dozvěděl, co všechno víte o svém manželovi.“

„Raději jste se na to měl zeptat doktor Dala Snydera. Byl tu dnes ráno. Chcete jeho telefonní číslo?“

„Děkuji, mám je. Také mne volal. Znáte ho dobře?“

„Velmi dobře.“

„Také bych si chtěl pohovořit s delfínem Charleyem. Víte, on je něco jako delfiní antropolog. Ale začnu s vámi.“

Judy vypadala rozpačitě. „Nevím, kde mám začít!“

„Kdekoli.“

„Dobře. Má tři varlata.“

„Zatraceně. To je dost vzácné, že?“

„Z hlediska medicíny také dost nepříjemné, ale jinak s tím Larry neměl žádné problémy. Říkali jsme tomu ‚něco malé extra‘. To vás zajímá?“

„Jistě.“

Luke Garner o tom sice nevěděl, ale čím víc se dozví o muži, kterého stíhá, tím snáze ho chytí. To byla zkušenost z doby, kdy ještě sloužil jako policista, a také nyní by mu mohla přijít vhod. Nechal tedy Judy mluvit a jen občas ji přerušil.

„Nikdy jsem si nemyslela, že Larry je vtipálek, až když začal pracovat s delfíny,“ pokračovala Judy. „Také mi vyprávěl o kouscích, které prováděl na univerzitě. Musel tam být doslova postrach. Byl přeborníkem v atletice, hrál dobře tenis...“

Judy již nebylo třeba pobízet. V proudu jejích slov se vytvářel plastický obraz života s Larry Greenbergem.

„...musel poznat mnoho žen než se setkal se mnou. Musím však dodat, že to bylo i obráceně, ale po svatbě jsem mu nikdy nebyla nevěrná, ani on mně. Měli jsme dohodu, že bychom mohli, ale nevyužili jsme ji.“

„Jste si tím jista?“

„Naprosto.“

Luke věděl, že to miní doopravdy. Zřejmě ji bavil jeho zájem.

„...šokovalo ho, že jsem byla schopna určité věci předvídat. Nemyslím, že by věřil v předvídavost, ale vždy ho zarazilo, když jsem měla nějaké tušení, které se splnilo. Vzpomínám si, že jednou, když jsem byli spolu asi rok, jsem vycházela z obchodu se spoustou balíčků. Když jsem je uložila do vozu a šla pro druhou dávku, řekl s úsměvem: ‚Drahousku, ty utrácíš, jako by měla začít poslední válka!‘ Beze slova jsem na něho pohlédla. Přestal se smát a zbledl...“

Judy mluvila stále rychleji o nejružnějších událostech v jejích životě, jako by ji něco nutilo, aby se mu svěřila.

„...většina párů, které znám, neuzavřela manželství dříve, než partnerka nebyla těhotná. Je to celkem pochopitelné, že když již jednou projdete Úřadem pro

plodnost s kladným výsledkem, nebudete riskovat, že si vezmete neplodného partnera, ne? To je příliš závažná věc. Jenže my se rozhodli, že se vezmeme bez této kontroly, protože náš lékař nám potvrdil, že oba můžeme mít děti. Pak zde byl problém planety Jinx. Chtěli jsme mít jistotu, že se tam dostaneme oba.“

„To od vás bylo rozumné, paní Greenbergová. Nyní vás opustím, abyste neochraptěla docela,“ poznamenal s úsměvem Garner. „Díky za pomoc.“

„Doufám, že jsem vám skutečně pomohla.“

„Jistě a děkuji.“

Garner vyjel výtahem až na střechu. Během jízdy uvažoval, proč Judy mluvila tak rychle a proč tak podrobně vykreslila obraz svého manžela. Ať již vědomě či nikoli, zřejmě nečekala, že se s ním ještě někdy shledá a chtěla si ve své paměti uchovat na věky jeho obraz.

XIV

Hotel Jayhawk byl třetí nejvyšší budovou v Topece a ze střešního baru byl nádherný výhled po okolí.

Luke vystoupil z výtahu. Ihned mu udeřil do uší hluk, obvyklý v těchto prostorách. Deset vteřin čekal, než jeho sluch na něj přestane reagovat, což byl obranný mechanismus většiny dětí do tří let.

Hosteska byla vysoká rudovláška, nahá až na stěvíce s neuvěřitelně vysokým podpatkem, s vlasy vytočenými do tvaru věže, čímž její postava nabyla výšky téměř osmi stop. Zavedla ho k malému stolku u okna. Muž sedící za stolem

povstal.

„Pan Garner?“

„Jsem rád, že jste přišel, pane doktore Snyder!“

„Říkejte mi Dále.“

Garner viděl před sebou zavalitého muže, s pruhem vlnitých světlých vlasů asi palec širokým, procházejícím středem lebky. Jinak pokrývala jeho čelo, tváře a bradu dočasná náhražka kůže, až na části obličeje kolem očí, nosu a ústních koutků, které nebyly zraněny. Také ruce měl zavázány.

„A já jsem Luke. Co víte nového o soše z moře?“

„Těžko říct. Když mně včera lidi z ARM probudili z narkózy, řekli mi, že Larry Greenberg se změnil v mimozemšťana. Jak se mu daří?“

Aniž by zacházel do podrobností, Luke informoval psychologa o událostech posledních dvaceti čtyř hodin. Pak dodal:

„Dělám tady na Zemi, co mohu, dříve než mi dají loď, abych předstihl Greenberga a toho mimozemšťana, než se dostanou k Neptunu.“

„Kamaráde, to je tedy pěkný průšvih,“ poznamenal doktor Snyder, když Garner dokončil své vyprávění. „Tu sochu jsem nikdy neviděl, a i kdyby, nikdy bych si nebyl povšiml toho knoflíku. Mimochodem co si dáte k pití?“

„Nejraději mléčný koktejl, ještě jsem totiž neobědval. A vůbec, Dále, proč jste chtěl, aby tu sochu dopravili právě sem?“

„Myslel jsem, že to Larrymu pomůže, když ji uvidí. Kdysi dávno, ještě než jsem se narodil, se vyskytl případ, kdy dvě duševně choré pacientky svorně tvrdily, že jsou Marie, boží matka. Lékaři je obě dali do jednoho pokoje.“

„To mohlo být zajímavé. Co se stalo?“

„Došlo k hrozně hádce. Nakonec jedna z nich ustoupila a prohlásila se za Mariinu matku. Ta jediná se nakonec uzdravila.“

„Zajímavé. Takže vy si představujete, že když Greenbergovi ukážete mořskou sochu, uvědomí si, že nemůže být mimozemšťan.“

„Správně. Jenže jsem zjistil, že to selhalo. Myslíte, že v Menningerově ústavu by uvítali mou pomoc?“

„Asi ano, jenže nejprve ji potřebuji já. Řekl jsem vám, za čím jde Greenberg a také ta mořská socha. Musím je dohonit dřív, než se toho zmocní.“

„Jak vám mohu pomoci?“

„Tím, že mi řeknete vše, co víte o Larry Greenbergovi. Ten muž — nebo tvor — co letí k Neptunu, má vědomí mimozemšťana, ale reflexy jsou Greenbergovy. To se prokázalo například tím, že řídil auto. Chtěl bych vědět, do jaké míry mohou spoléhat na tu část vědomí, která ještě patří Greenbergovi.“

„Řekl bych, že jen velmi málo. Pokud na ni budete spoléhat, může se stát, že se ocitnete na měsíci zcela nahý. Jinak vás ale chápu. Předpokládejme, že civilizace, k níž patří mořská socha, má zákony proti kapsářům. Většina našich států měla takové zákony před tím, než nastalo takové přelidnění, že policisté se nemohou prodrat davem.“

„Vzpomínám si na to.“

Snyderovy oči se rozšířily. „Skutečně? Možná, že ano. Předpokládejme, že za současného stavu věcí Larry zjistí, že mu někdo vykrádá kapsu. Jeho první impuls bude mu v tom zabránit a ne volat policistu, protože ví, že by to bylo zbytečné. Aby se takto mohl rozhodnout, musí jednat vědomě. To se však nestane dříve, dokud z nějakého důvodu nebude schopen opět normálně myslet. Třeba po nějakém sporu nebo boji.“

„Takže kdybych ho nějak překvapil, mohl bych počítat s jeho lidskými reflexy?“

„Asi ano. Jenže nesmíte zaměňovat reflexy s motivací, kterou zatím neznáte!“

„Pokračujte.“

Doktor Snyder se zvrátil do křesla a dal ruce za hlavu. Přispěchavší automatický číšník se nenápadně přitočil a nalil nápoje z nádržky v torzu svého těla. Garner zaplatil a pokynem ho vyzval, aby zmizel.

„Víte, jak vypadá,“ ujal se doktor Snyder znovu slova. „Pět stop osmpalců vysoký, černovlasý, celkem pohledný. Jeho rodiče byli sice ortodoxní židé, ale žádní milionáři, takže si nemohli dovolit úplnou ‚košer‘ stravu. Je velmi přizpůsobivý a vnímavý, což je základ jeho telepatických schopností. Trochu ho mrzí jeho menší výška, ale tento pocit si kompenzuje něčím, co nazývá ‚trocha toho zvláštního ve mně‘.“

„Vím, paní Greenbergová mi o tom vyprávěla.“

„Částečně má při tom na mysli své telepatické nadání, zčásti svou biologickou anomálii. V každém případě se pokládá za něco zvláštního.“

Je také třeba mít na paměti, že po celá léta byl schopen číst v mysli lidí a delfinů. To mu umožnilo shromáždit množství užitečných informací. Pochybují, že byl v tomto ohledu něco zvlášť důležitého, ale mezi dobrovolníky, kteří mu dovolili číst ve svých myslích, byla celá řada profesorů, studentů matematiky a psychologie. Mohli bychom ho tedy charakterizovat jako mimořádně vzdělaného.“

Doktor Snyder poposedl v křesle a pokračoval:

„Toto vše je třeba mít na mysli, než se za ním vypravíte. Stupeň inteligence té mořské sochy sice neznáte, ale Larry má pouze svou a nikoho jiného. Je chytrý, přizpůsobivý a velmi sebevědomý. Je hluboce nábožensky založen, ale nemá rád pověry. Jeho reflexy jsou dokonalé. Vím to, protože když jsme s Judy hráli tenis proti němu samotnému, stačil nám oběma i při krátkých podáních.“

„To znamená, abych se měl na pozoru.“

„Zcela určitě.“

„Dejme tomu, že by někdo urazil jeho náboženské cítění. Jak by reagoval?“

„Máte na mysli ortodoxní judaismus?“

„Nejen to. Jakékoli náboženství, v které nyní věří. Počkejte, upřesním to. Jak by reagoval, kdyby bylo ohroženo něco, v co celý život věřil?“

„Samozřejmě, že by se rozzlobil. Není však fanatik a je schopen argumentovat. Aby však změnil svůj názor, musel byste přijít s něčím přesvědčivým, a hlavně s důkazy. Nemůžete jen o něčem pochybovat. Chápete, co tím myslím?“

Na velké bílé obrazovce v kontrolním stanovišti kosmického provozu bylo vidět dva malé tmavé body. Téměř se nepohybovaly.

Halley Johnson ji natočil tak, aby je Garner mohl pozorovat.

„Vojenská loď letí o něco rychleji než ta líbávková. Pokud obě opravdu letí k Neptunu, předhoní ji.“

„Kam jinam by mohly letět?“

„V jejich směru je spousta asteroidů. Chcete vědět, které to jsou? Tady je jejich seznam.“

„Přečtete mi jej.“

Johnson uvedl jména čtrnácti menších řeckých bohů a dodal: „Celou řadu dalších jsme vypustili, protože když loď minula místo, v němž by se k nim mohla stočit, vyškrtli jsme je ze seznamu.“

„Dobře. Informujte mě o jakékoli změně. Jak to vypadá s mou lodí?“

„Přijďte sem ve dvacet hodin. Na oběžnou dráhu se dostanete za hodinu, to jest v devět hodin.“

Struldbrugův klub není jediný, kde je vysoký věkový průměr členů (například senát). Je však jediný, v němž se věkový průměr zvedá o rok za každé uplynulé dva roky. Tamější autodok je totiž nejlepší na světě. V roce 2106 byl jeho nejmladší člen starý 149 let. Jeho rehabilitační lůžkové oddělení se podobá řadě mimořádně velkých rakví.

Luke Garner se z jedné z nich zvedl a pročítal seznam lékařských úkolů s cenami za jednotlivé položky. Byl dlouhý. Autodok se napojil na jeho páteř a pro zesílení svalstva ho nutil dělat hluboké dřepey. Dobil malou baterii v jeho srdci a přidal příslušnou dávku hormonů a zvláštních substancí do jeho krevního oběhu. Ultrazvukovými impulsy byla místně aplikovaná Ch'ienova léčebná metoda. Rehabilitaci autodok zakončil manikúrou a pedikúrou.

Využil své úřední legitimace ARM, aby si vyžádal půlroční dávku hormonů, antialergenů, speciálních prostředků proti hmyzu a omlazovacích směsí. To by ho mělo po tuto dobu udržet při zdraví i při životě.

To vše vypadlo z automatu v obalu velikosti pивní plechovky s instrukcemi, napsanými drobným písmem po celém jejím povrchu. Při pohledu na injekční stříkačku se zarazil. Pak si uvědomil, že do žil nelze dostat léky pomocí spreje.

Autodok řekl, kam má poslat účet. Ještě vyřídí několik maličkostí a pak si na chvíli zdřímne.

Vzhledem k chatrnému tělesnému stavu většiny členů Struldbrugova klubu byly telefonní budky prostorné, takže se tam vešla pojezdná křesla, i když Garnerovo jen se značnými obtížemi. Než se do budky umístil, byla plná dýmu z jeho cigaret. Pak zavolal delfinárium.

„Jak se domluvíte s delfíny?“ zeptal se poněkud ostýchavě.

„Stejně jako s Larrym,“ odpověděl Fred Torrance. „Ale delfin Charley vám bude odpovídat delfínštinou, protože jeho angličtině byste v telefonu nerozuměl. Já vám to budu překládat.“

„Tak dobře. Charley, jmenuji se Lucas Garner a jsem příslušníkem policejního útvaru ARM. Víš, co se stalo Larrymu?“

Odpovědi mu byla směsice pískotu, štěbetání a mručení. Něco podobné již Luke slyšel, a sice když před osmnácti lety byl jako svědek při soudním přelíčení případu vraždy. Tři další svědkové a také oběť, která pochopitelně nebyla přítomna, byli totiž delfini.

Torrance překládal:

„On ví, že Larry ztratil vědomí své totožnosti. Doktor Jansky totiž volal a o všem nás informoval.“

„Včera nás Larry opustil a odletěl v ukradené kosmické lodi. Chci letět za ním, a proto potřebuji, aby mi o něm Charley řekl vše, co ví,“ řekl Luke.

Delfin cosi odpověděl svou řečí.

„On říká, že za to chce protislužbu,“ přeložil Torrance.

Luke zpozorněl. „Skutečně? Co by si přál?“

Od doby, kdy se podařilo prolomit jazykovou bariéru mezi lidmi a delfíny, se ukázalo, že delfini jsou mimořádně schopní vyjednávači. Ať již k dobrému či zlému strnulý a složitý morální kodex delfinů se rychle přizpůsobil lidskému pojetí obchodu.

„Chce s vámi mluvit o možnosti osídlit některé planety delfíny.“

Ze všech tří přítomných pouze Torrance jako lékař a přírodovědec chápal, oč vlastně jde. Charley mluvil pomalu a zřetelně. Snažil se, aby tón jeho řeči zůstal pod úrovní ultrazvuku, přesto měl Torrance potíže s překladem následujícího dvojazyčného rozhovoru:

„To mne tedy podržte!“ vyrazil ze sebe překvapeně Garner. „Charley, co tě to napadlo? To je nějaká vaše nová představa? Nikdy jsem neslyšel, že by také delfini chtěli poskakovat po hvězdách!“

„To není žádná nová myšlenka. Projednávali jsme ji z teoretického hlediska a mnozí z nás jsou jí nakloněni už jen z obavy, že vy lidé byste nás nechali stranou. Já osobně jsem byl proti tomu, ale před třemi dny jsem svůj názor změnil.“

„Bod Greenbergovým vlivem, že? On měl vždycky v hlavě takové kosmické nesmysly!“

„Brosím, používejte přítomného času. Ano, on touží po planetách. Dva dny mi trvalo, než jsem Larryho zanicení pochopil. Netvrdím, že zcela chápu jeho touhu dostat se na planetu Jinx, ale něco o tom přece vím. Zčásti je to jeho touha dosáhnout svého životního cíle — tento zastaralý výraz nerad používám, ale v tomto případě se hodí. Zčásti je pak důvodem možnost mít na Jinxu děti podle libosti — čtyři nebo i pět, protože tam neplatí zákony o porodnosti. Pak také touha, kterou mívám i já, v této nádrži, totiž mít víc místa na plavání. Larry touží chodit po ulici, aniž by musel

dávat pozor, že někomu šlápne na nohu, že mu někdo něco ukradne z kapsy nebo že se ocitne v neproniknutelném davu lidí, který ho zaveleče šest bloků opačným směrem. Všimněte si, že jsem Larryho pocity analyzoval do větší hloubky, než jakou si vůbec uvědomoval."

„Jak se ty na celou věc vlastně díváš? Jsi delfin. Pravděpodobně ses na hvězdy ani pořádně nepodíval."

„Pane Garner, ujišťuji vás, že dobře víme, jak vypadají hvězdy. Vaši agenti nám prodali mnoho astronomických a astrofyzických textů, vyobrazení a dalších pomůcek na magnetofonových páscích. Nakonec i my se občas musíme vynořit z vody pro vzduch."

„Promiň, Charley, faktem však zůstává, že vy máte nepoměrně větší možnost volného pohybu než my lidé. Nikdo vám nešlape na paty, neokrádá vás a ani neohrožuje, nanejvýš kosatky. Proč tedy toužíte po větším životním prostoru?"

„Možná, že je to touha po dobrodružství nebo snaha vytvořit novou civilizaci. Tisíce let jsme měli jen jednu, strnulou a jednolitou, protože moře není tak izolované jako vaše pevniny. Chceme-li se rozvíjet, je třeba vytvořit mnohá společenství, a to i na jiných planetách. Je to logické?"

„Asi ano." V Garnerově hlase byla znát jakási váhavost. „Jenže to nebude tak snadné, jak si myslíte. Pro vás by bylo nutno zkonstruovat zcela odlišný typ kosmické lodi. Musely by tam být vodní nádrže a voda, jak je známo, je těžká. Vsadím se, že doprava delfína by byla nejméně desetkrát dražší než člověka."

„Voda se přece dá využít jako reaktivní hmota pro přistávací motory. Můžete do nádrží instalovat osvětlení?"

„Samozřejmě, a také bychom je mohli naplnit jen do dvou třetin a instalovat filtry, aby se odstranily malé rybky a řasy dřív, než se voda dostane k motorům. Dokonce bychom mohli zřít malá bazény, kam byste se uchýlili v době, kdy se hlavní nádrže budou při přistávání vyprazdňovat. Jenže Charley, dovedeš si vůbec představit, co by to všechno stálo?"

„Začínám si to uvědomovat. Peníze jsou složitá věc."

„To je dobře, protože tím, co delfini vyrábějí, byste to nikdy nemohli zaplatit. Možná, že byste byli schopni zaplatit dopravu páru delfínů na planetu Wunderland, jenže budou tam moci existovat? Čím se budou živit? Udělat z oceánu potravinovou základnu, to není jako osít pole, i kdyby bylo nutno na něm vytvořit potřebnou ornici."

"Zúrodnit oceán — to je první věc, kterou nutno udělat. Navíc si musíte uvědomit, že na přepravu v kosmických lodích vlastně nemáte právo. Vždyť vy delfini neplatíte žádné daně!"

Luke si rozpačité prohrábl vlasy a pokračoval:

„Charley, kolik delfínů lze přesvědčit, aby opustili rodné moře?"

„Kolik jich bude třeba. Bude-li to nutné, budou určeni losem, což v mimořádných případech zákon dovoluje. Nakonec téměř všichni ze stovek našinců potřebných pro vaše experimenty, které měly dokázat, že my delfini jsme inteligentní, byli určeni losem. Asi dvacet nebo třicet z nich během experimentů zahynulo."

„Skutečně? To jsem netušil!"

Torrance udivil výraz Garnerovy tváře. Bylo v ní patrné zděšení. Tyto experimenty přece již dávno proběhly, tak proč by měl být Garner šokován?

„Nechme to stranou," pokračoval Garner. „Mne by teď zajímalo, kolik skutečných dobrovolníků by se přihlásilo."

„Ach tak, vy máte na mysli bez losování? Myslím, že ze všech oceánů by jich bylo tak padesát až sto."

„Dobře. Nejdřív byste museli spustit rozsáhlou propagační kampaň. Museli byste přispět na část nákladů na vybudování delfínských lodí, i kdyby to mělo být jen pouhé gesto. Vzhledem k celkovým nákladům na tuto akci by to téměř nic neznamenalo, ale jako gesto by to mělo svůj důležitý význam. Pak by bylo nutno přesvědčit lidi na příslušné planetě, že bez delfínů by jejich život nestál za nic. Osobně tomu věřím."

„Děkuji, Garner, děkuji za nás za všechny. Mohou se delfini zúčastnit této propagační akce?"

„Jen nepřímě. Bude nutno zajistit vyjádření a proklamace od významných delfínů, jako třeba od toho, který se nazývá Právnik. Víte, koho mám na mysli?"

„Ano."

„Chápejte, jen tak uvažuji. Bude třeba najmout organizace pro zpracování veřejného mínění, dále reklamní agenty a dát jim konkrétní úkoly. Může se však stát, že celá tato námaha bude marná."

„Bylo by možné snížit náklady tím, že by delfini použili zpoždovače časového pole doktora Janského?"

Garner strnul, ale Torrance se jen usmál, protože věděl, co probíhá Garnerovou myslí. Jistě se ptá sám sebe, jak je možné, že taková věc mohla delfína napadnout.

„Ano," váhavě přikývl Garner. „Dokonce byste nepotřebovali ani nádrže s vodou. Posádku lodi by pak mohli tvořit lidé a vy byste v časovém poli vyčkali, dokud se nenajde a nezúrodní nějaké menší moře, třeba jako je Středozemní..."

V tomto smyslu debata pokračovala ještě delší dobu, až Garner řekl:

„Takže tuto záležitost bychom měli za sebou. Charley, promluv si o tom s ostatními delfiny, zejména s těmi významnými. Zatím nic nepodnikejte, dokud se nevrátím. Seženu vám nějakého dobrého reklamního agenta."

„Nerad vám to připomínám, ale co kdybyste se náhodou již nevrátil..."

Garner neodpověděl. Pohlédl na hodinky a zaklel:

„Úplně jsem zapomněl na svůj odpolední spánek. Rychle Charley, začni mluvit o Greenbergovi. Co o něm soudíš?"

„Bojím se, že nejsem nestranný. Mám ho rád a hlavně mu závidím jeho ruce. Geneticky je mi sice cizí, ale ze všech ostatních hledisek je mi velmi blízký."

Charley se potopil na dno nádrže. Torrance toho využil, aby si odkašlal a dal odpočinout hlasivkám. V krku mu řezalo, jako kdyby tam měl žiletky.

Charley se po chvíli vynořil a vyfoukl gejzír vody.

„Vůbec mi není cizí!" vyrazil ze sebe. „Myslím stejně jako já a navíc je to vtipálek — ne, to není zcela výstižné, on je delfínský vtipálek. Před lety sebral nějaké naše známé vtipy, které považujeme za klasické, a přeložil je do lidské řeči."

Chtěl je použít, ale pak se rozhodl, že to neudělá, protože by ho asi zavřeli. Jestli se už vězení nebojí, mohl by přijít v pokušení je uplatnit."

„Hm."

„Třeba to, co ještě na delfinech nevyzkoušel. Anglicky se to jmenuje hypnotismus."

„Tomu nerozumím," poznamenal Torrance.

„Přesná definice je vnucený stav monomanie."

„Takže přece hypnotismus!"

„Larry jej pečlivě studoval, dokonce i vyzkoušel a měl úspěch. Jenže na delfiny to asi neúčinkovalo."

„Už to vyzkoušel," řekl Garner. „Co dál?"

„Garnere, musíte pochopit, že delfínské blábolení nelze považovat za vtip. Je to spíš způsob, jak se dívat na věc. Když někdo hodí francouzský klíč do soustrojí, bývá to často jediný způsob, jak někoho přinutit, aby zařízení opravil nebo předělal, zejména když se jedná o zákonnou nebo sociální mašinérii. Když někdo ve správné chvíli někomu ukousne ploutev, může to změnit celý jeho přístup k životu, mnohdy k lepšímu. Larry to chápe."

„Rád bych to chápal i já. Děkuji, Charley, že ses mi věnoval."

„Ne, ne, já děkuji vám!"

Hodinu před dalekou cestou, bylo Lukovo hrdlo vyschlé a chraptivé. Stále měl ještě čas si na čtvrt hodiny lehnout, jenže pak by se cítil ještě hůře.

Seděl ve Struldbrugově salónu a přemýšlel o Larrym. Proč se z něho stal mimozemšťan? Bylo to celkem jednoduché. Pokud si mohl vybrat jednu ze dvou osobností, je přirozené, že zvolil tu, která ho co nejvíce odlišuje od ostatních. Proč se jí ale drží? Nyní přece již musel vědět, že není onou sochou z moře a že jako Larry Greenberg měl šťastný život.

Jeho ženu mu může každý závidět. Miluje ho. Podle doktora Snydera je Larry svědomitý, svou práci miluje a má stálou povahu. Považuje se za výjimečného člověka. Také mořská socha je ve vesmíru výjimečná, ale osamělá, je posledním příslušníkem svého rodu, který ztroskotá a je obklopen nepřáteli. Greenberg ve svém vtělení do mořské sochy však ztratil důležitou schopnost, kterou nelze přesně definovat, jen přibližně označit za jakýsi telepatický hypnotismus.

Jen aby si zachoval vědomí své osobnosti, pomyslel si Garner. Musím předpokládat, že nemůže myslet a jednat jako Greenberg, když je v jeho mysli současně cizí, převládající vědomí. Aby mohl vůbec jednat, musí zůstat mořskou sochou, jinak by se jistě pokusil tuto situaci změnit.

Co však znamená ta zvláštní arogance při výslechu — „ani otrok, ani člověk?"

Ke Garnerovu uchu se naklonil robot. Otočil se a na číšníkově hrudi četl světélkující nápis: „Máte okamžitě zavolat pana Charlese Watsona!"

XV

Chick Watson byl tlustý muž s odulými rty a bez tvarým nosem. Měl vlasy střižené nakrátko a jeho šedý vous na tváři a bradě hrál v této chvíli všemi odstíny. Budil dojem mírného člověka. Na obrazovce uprostřed jeho stolu běžel film tak rychle, že málokdo by jej stačil sledovat.

Ozvalo se zazvonění. Chick zastavil film a otočil se k telefonu. Na tak tlustého člověka byly jeho pohyby rychlé a účelné.

„U telefonu."

„Volá Lucas Garner, pane. Chcete ho vidět?"

„Okamžitě!"

Chickův hlas zcela odporoval jeho vzhledu. Byl to hluboký, zvučný hlas člověka zvyklého rozkazovat.

Luke na obrazovce vypadal unaveně. „Volal jste mi, Chicku?"

„Ano, Garnere. Myslím, že byste mi mohl pomoci vyjasnit si pár otázek."

„Dobře, ale mám málo času."

„Budu stručný. Nejprve ta zpráva z asteroidu Ceres, určená pro Titan Enterprises. Loď Golden Circle startovala včera ze základny Topeka, aniž to bylo rádiově ohlášeno, a Asteroidané mají v úmyslu naučtovat nám náklady za její sledování. Také Titan se ozval a oznámil, že jejich loď musela být ukradena."

„To souhlasí. Detaily má Kansas City, ale je to velmi složitá záležitost"

„O hodinu později startovala vojenská loď Iwo Jima..."

„Také byla ukradena."

„Má to nějaký vztah k incidentu s takzvanou mořskou sochou?"

„Ano. Podívejte se, Chicku, všechny..."

„Já vím, já vím. Všechny detaily dostanu z Kansas City. A jako poslední..."

Chick se přehraboval svítky filmů na svém stole a když promluvil, byl jeho hlas podezřele mírný.

„Tady to je. Vaše oznámení, že opouštíte Topeku na vámi zabavené lodi Heinlein, odlet ze základny ve dvacet jedna nula nula, cíl neznámý — pravděpodobně Neptun, důvod — úřední záležitosti. Garnere, vždycky jsem říkal, že to jednou uděláte, ale přesto jsem tomu nevěřil."

„Ještě nejsem senilní, pane. Je to nesmírně důležité!"

„Neříkejte. Podle mne je to nejmarkantnější projev senility, o jakém jsem kdy slyšel. Co může být tak nesmírně důležitého, abyste se ve svém věku vydal do vesmíru?"

„Prostě je to důležité."

„Nemůžete mi to blíže vysvětlit?"

„Na to teď není čas."

„Co kdybych vám tu cestu zakázal?"

„Stálo by to životy, mnoho životů. Dokonce by to mohlo znamenat konec lidské civilizace.“

„Nebudte melodramatický!“

„Míním to doslova.“

„Garnere, vy zřejmě chcete, abych předstíral, že o ničem nevím, a nechal vás jednat, jak sám chcete, protože se pokládáte za jediného, kdo se v té věci vyzná. Mám pravdu?“

Garner zaváhal. „Myslím, že máte pravdu.“

„Tak dobře. Protože nerad rozhoduji, posadili mne do kanceláře. Ale Garnere, vy jistě víte o této věci víc než ti v Kansas City. Až odletíte, informujte mne průběžně o vývoji situace. Mezitím se seznámím s podrobnostmi.“

„Pro případ, že bych přišel o krk? Udělám to.“

„Nezapomeňte!“

„Určitě nezapomenu.“

„A také nezapomeňte na své vitamíny!“

Golden Circle se vzdalovala od Slunce jako letící šíp. Srovnání bylo poněkud otřepané, ale jinak vystižné. Zád' lodi tvořilo velké trojúhelníkové křídlo a štíhlé lodní těleso vybíhalo vpředu do špičky. Malá postranní křídla byla složena hned po startu, jakmile loď opustila atmosféru. Zadní část lodi v podobě ploutve byla směsicí trubek, jimiž procházela žhavá pára z pohonu, cirkulovala generátorem a chladicím zařízením, aby se pak vracela do termionukleárního štítu pohonného zařízení. Zbytek pak procházel systémem, zajišťujícím životní potřeby posádky.

V určitém smyslu analogie se šípem neodpovídala skutečnosti. Místo špičkou dopředu letěla loď bokem, kde bylo pohonné zařízení, v němž teplota dosahovala hodnot naměřených na Slunci.

Rozčarováný Kzanol zařval. Karty ho opět zklamaly. Uchopil je svými pařátovými prsty, smetl na hromádku a uzavřel do stolu. Pak se opatrně vztyčil. Gravitace na lodi sice odpovídala pozemské, ale ještě se nestačil přizpůsobit její výši. Znovu si sedl ke hráčskému stolu a ze spodní zásuvky vytáhl nový balíček karet. Automat je zamíchal, Kzanol je převzal, chvíli si s nimi pohrával, pak začal hrát pasíáns. Podlaha kolem byla pokryta roztrhanými kousky zmagnetizovaných karet. Přemýšlel o vhodném trestu pro pilota, který ho tuto hru naučil.

Pilot a kopilot seděli v řídicí kabině naprosto nehybně. Jen občas použil pilot svých rukou, aby poopravil kurs lodi. Každých zhruba čtrnáct hodin kopilot strnule povstal, aby Kzanolovi přinesl sklenici vody. Stejně strnule se pak vrátil na své místo. Byla to žena.

Aktinický plyn tryskal z lodi a hnál ji dopředu stále rychleji.

Byla to krásná noc. Garner již celá léta neviděl hvězdy, neboť jejich záře nemohla proniknout k pozorovateli smogem a neonovým osvětlením měst, které pokrývaly většinu amerického kontinentu. Zanedlouho je uvidí zářit ještě jasněji než tehdy před půl stoletím. Vzduch v lodi byl horký jako satanův duch. Garner byl promočen potem stejně jako jeho společníci Anderson a Neumuth.

„Stále tvrdím, že bychom to zvládli sami," poznamenal Anderson.

„Nevěděli byste, co vlastně hledat," zavrtěl Garner hlavou. „Celá desetiletí jsem četl science-fiction; možná, že po celé století. Neumuth, kam jdete?“

Neumuth, menší černovlasý muž, se otočil:

„Je nejvyšší čas se připoutat. Bon voyage!*)“

(*Šťastnou cestu -francouzsky. Pozn. překl.)

„Jde dopředu k řídicí kabině," poznamenal Anderson. „My vyjedeme nahoru výtahem.“

„Nejdřív bych se rád na ni podíval," řekl Garner. „Zdá se mi, že vypadá, jako by to byl nějaký obrovský stín!“

Vypadalo to, jako by stín měl na sobě jakýsi hrb. Podobal se papírové šípce, na jejíž zádi sedí cosi jako velká ještěrka. Byl to ramjetový raketoplán na vodíkový pohon. Štíhlý válec na horní části trupu bylo termionukleární pohonné zařízení, jehož použití v pozemské atmosféře bylo těžkým zločinem. Když před osmácti hodinami Masney a Kzanol-Greenberg pomocí něj startovali, porušili tím dvanáct různých místních zákonů, pět mezinárodních a navíc smlouvu s asteroidy.

Ozval se řev motorů a jakási loď odstartovala. Garner zamrkal, téměř oslepen oslňující září.

„To byla naše loď, s níž se máme nahoře setkat," poznamenal suše Anderson.

Lukovi se nechtělo stále klást pošetilé otázky. Proč mu Anderson rovnou neřekl, nač tu loď budou nahoře potřebovat? Nějak se mu ten hoch přestával líbit.

U paty eskalátoru poznamenal Garner: „Setkáme se nahoře na palubě.“ Sáh do popelníku své židle a Anderson strnul. Židle se vznesla jako létající talíř. Příslušník ARM a používá zakázané létající zařízení?

Anderson jel nahoru výtahem a pohvizdoval si. Tato cesta může být docela zábavná.

Když byl nahoře, otočil se ke Garnerovi:

„Tu židli můžete nechat na plošině eskalátoru. Zařídíme, aby ji dopravili do místního Struldbrugova klubu, tam se o ni postarají. Já vás odnesu dovnitř, pane.“

„Stačí když vezmete můj vak se zdravotními potřebami," odmítl jeho pomoc Garner. „Já tam dojdu sám.“

Potácel se, klopýtal a pomáhal si rukama a jen stěží došel k antigravitačnímu křeslu. Anderson zvedl vak a kráčel za ním. Dříve než sám usedl, zkontroloval ještě zabezpečovací zařízení proti nárazu na Garnerově křesle.

„Hotovo, Neumuth!“ Anderson jakoby mluvil do prázdna, a pak pokračoval, obraceje se ke Garnerovi:

„Ta druhá ramjetová loď vleče za sebou kontejner raket na pevné palivo, větší než je naše loď. Jsou přídatné, protože nemáme o nic víc energie než Golden Circle a jsme den a půl za ní. Použijeme je, abychom získali větší počáteční impuls.“

Možná, že to nebude stačit, ale v případě, že ano..."

„Dohoníme je," Garner za něho dokončil větu. Jeho hlas byl tlumen hlukem lineárního usměrňovače tlaku. Za pět vteřin stoupl tlak v lodi na 2 G, pak zařvaly rámové motory a loď vyrazila.

Garner stlačený ve svém křesle věděl, že po celé dva dny budou vystaveni tomuto nepříjemnému přetížení, pokud budou chtít dosáhnout Golden Circle. Jeho staré kosti dostávaly co proto. Litoval, že nesedí ve svém křesle, kde byla různá zařízení, která by mu jeho situaci ulehčila. Tato cesta určitě nebude žádná rekreace.

Lars právě pojídal sendvič s nevábně vypadající směsí sardinek a vajec, když se ozval telefon. Opatrně položil sendvič na stůl, používaje přitom obou rukou, aby za stavu téměř neexistující tíže nezačal volně poletovat. Otřel si ruce do overalu, který jinak udržoval ve vzorné čistotě, a přistoupil k videofonu. Maserový paprsek proletěl kosmem v jediném okamžiku, rádio jej změnilo na zvuk a zajistilo proti působení Dopplerova principu.

Ozval se bezbarvý hlas Cuttera, držícího službu na asteroidu Ceres: „Děkuji, Erosi. Vaše zpráva byla v pořádku přijata. Larsi, zatím není třeba přijímat nějaká mimořádná opatření. Před osmi hodinami nás volala základna v Topece, oznámila nám čas startu a předběžnou dráhu letu. Podle vaší zprávy se start uskutečnil o čtyři minuty později, ale to je pro ně typické. Oznamte nám, kdyby se něco dělo."

„Díky, Erosi, vaše..."

Lars zavěsil a opět se věnoval svému sendviči. Byl by rád věděl, zda si Cutter všiml, že obě lodi, jejichž let před osmnácti hodinami zjistil, sleduje válečná loď. Pravděpodobně ano.

„Berete si to příliš k srdci," poznamenal Dále Snyder. Judy pokrčila rameny.

Dále si povšiml, že opuchnutí jejích očí a podivné vrásky v její krásné tváři nezakryl ani make-up, když křečovitě držela šálek s kávou a strnule seděla v křesle.

„Podívejte se, Judy," řekl soucitně. „Nesmíte dopustit, aby na vás působilo tolik věcí najednou. Larrymu nepomůžete, když se budete trápit. Co takhle zajet si do Las Vegas? Město je plné rozvedených lidí, kteří se děsí pomyšlení, že by měli znovu vstoupit do manželství. Vhodné prostředí pro krátkodobou milostnou aféru, než se Larry vrátí. Přece jste se dohodli, že v tomto ohledu máte každý volnost, že?"

Tuto možnost zřejmě nevhodně zdůraznil, protože Judiny prsty křečovitě sevřely sklenku a hned ji zase pustily.

„Nemyslí, že by to bylo vhodné," řekla bezbarvým hlasem.

„Tak o tom znovu přemýšlejte. Kromě jiného si tam můžete dopřát také vzrušení z hazardní hry."

Dvě G! Před dvanácti hodinami by Luke jen mávl rukou. Co to je pouhé dvě G, když přitom člověk leží. To by zvládl, i kdyby stál na hlavě.

Jenže to bylo před dvanácti hodinami. Po celou tuto dobu vážil dvojnásobek, doléhaly na něho otřesy kovových lodních dílců a nemohl usnout. Na povrchu lodi navíc řvaly nukleární pomocné rakety. Dvě spotřebované dvojice byly sice odhozeny, jenže ještě jich zbývalo deset. Bude trvat ještě jeden a půl dne, než přetížení zmizí a váha lodi bude zase normální.

Hvězdy se jevily jako malé, ostré body. Ještě nikdy se mu nezdála obloha tak tmavá a hvězdy tak jasné. Měl dojem, že kdyby se soustředěně díval najeden z těchto bodů, vpálil by se mu do sítnice a barevná slepota by byla dalším příspěvkem do jeho již tak bohaté sbírky jizev. Mléčná dráha byla mlžná řeka, již prosvítaly zářivé hvězdy jako laserové body.

Je ve vesmíru. Když startovala první osobní kosmická loď, bylo mu sedmdesát dva let. Byla pouze orbitální, z hlediska dnešního standartu nemotorná a předimenzovaná, stěží něco víc než pouhý kluzák. Tehdy mu řekli, že je příliš starý, než aby si na ni mohl zakoupit vstupenku, ale teď již nebyl? Chtěl se zasmát, ale přetížení mu to nedovolilo.

S námahou otočil hlavu. Anderson upevňoval pás průhledného plastiku na část kontrolního panelu, který už byl z větší části pokrytý. „Od nynějška nebudeme dělat nic jiného, než dávat pozor na skalnaté úlomky asteroidů," řekl, když si povšiml Garnerova zvědavého pohledu. „Navedl jsem loď na úroveň Pásu asteroidů."

„Můžeme si dovolit takto ztrácet čas?"

„Jistě. Pokud oni letí na Neptun."

Andersenův hlas byl jasný a energický, i když mu přetížení poněkud deformovalo tváře.

„Jinak by nás předstihli, ať už by letěli kamkoli. To ovšem poznáme, až kdyby měnili směr letu. Musíme riskovat"

Zdalo se, že přetížení Andersonovi vůbec nevadí. Jedno G je standart pro lodi s lidskou posádkou. Některé záchranné lodi a expresy Asteroidů mají zařízení pro střídavé atomické a termonukleární motory, jimiž zkracují délku letu. Často to má svou výhodu, většinou však nikoli. Za předpokladu stálého zrychlování závisí úspora letového času na druhé odmocnině nárůstu spotřebované energie.

Pokud by Greenberg a druhý mimozemšťan čekali, že je budou stíhat, byli by si také vědomi, že jejich pronásledovatelé zůstanou za nimi jeden a půl dne, a to po celou dobu letu na Neptun.

Přídavné motory však mohly být použity pouze jednou. Jejich hladká válcovitá tělesa obsahovala jen stlačený vodík a jejich jádro bylo z uranové slitiny. Generátor termonukleárního štítu se nachází na povrchu lodi a zůstává v ní, zatímco vyhořelý pomocný motor odpadne.

V tomto případě byly přídavné motory životně důležité, protože umožňovaly, aby se Heinlein dostal k Neptunu s náskokem šesti hodin. Ovšem za předpokladu, že obě stíhané lodi skutečně letí k Neptunu. Pokud se Diller mýlil nebo vědomě lhal v přesvědčení, že se z něho stal mimozemšťan, nebo pokud obě lodi míří na nějaký asteroid, pak je Heinlein přeletí. Jeho rychlost je totiž příliš velká, než aby mohl včas zabrzdit, otočit se a vrátit se. Je možné, že by v tomto případě mohly zasáhnout řízené střely. Pokud by Golden Circle a Iwo Jima přistály na nějakém asteroidu, budou

to Asteroidané považovat za porušení smlouvy. V tomto případě by bylo možné je přesvědčit, aby na lodi zaútočili.

Problém byl ovšem v tom, že na jedné z nich je Lloyd Masney.

Trvalo minutu, než Garner dostal spojení s Chickem Watsonem. Jejich rozhovor byl sice dlouhý, ale celkem bez konkrétního výsledku. Garner mu řekl vše, co věděl, až na některé detaily z Larryho života. K určité dohodě však přece jen došlo. Ze Země nebudou vysílány žádné další lodi, neboť by stejně přiletěly pozdě. Pokud by stíhané lodi dosáhly svého cíle, ať je to kdekoli, a budou se vracet zpět, Země je bez dalšího sestřelí. Chick bude ve stálém spojení s Garnerem a budou se vzájemně informovat. Pokud však jde o Garnerův požadavek...

„Ne. Asteroidy nelze žádat o pomoc.“ Chick tuto žádost rozhořčeně odmítl:

„Vzhledem k úrovni současných vztahů mezi námi a Zemí to není možné. Na Zemi vědí, co by nám způsobilo jejich embargo na uran, a my zase víme, co by se stalo, kdybychom jim zarazili dodávky potřebných vitamínů. Obě strany by rády věděly, která z nich by se zhroutila jako první. Cožpak si myslíte, že by uvěřili naší povídačce? Z jejich hlediska jsou všechny naše důkazy nepřímé. Spíše by se domnívali, že chceme zahájit své vlastní důlní práce nebo vznést nárok na Měsíc. Mohou si toho domýšlet daleko víc, protože to jediné, co vědí zcela jistě, je, že tři pozemské lodě jsou na cestě k Neptunu. Co je ještě horší, mohou předpokládat, že akční rádius telepatického zesilovače bude působit jen na Zemi. V tomto případě bude pro ně výhodnější dohodnout se s Greenbergem, vládcem Země, než s námi.“

„Tomu nikdy neuvěřím,“ namítl rozhořčeně Garner. „Jinak ale máte pravdu. Nemá smysl žádat o pomoc. Snad se nalezne jiné řešení. Zatím budeme čekat.“

A tak čekali. Pokud ukradené lodi míří skutečně na osmou planetu, budou muset za šest dní změnit směr. Do té doby Luke s Andersenem nemohou nic jiného dělat než čekat, co provede mimozemšťan.

Luke šel spát. Usmál se, když si všiml, jak mu přetížení znetvořuje obličej. Anderson, který mezitím přepnul řízení na autopilota, již dávno spal.

Druhý den ve 21.00 hodin vyhořel poslední pár přídatných raket a byl odhozen. Na trase dlouhé mnoho milionů mil sledovalo Heinleina šest párů silnostěnných kovových válců. Za několik století se ocitnou v mezihvězdném prostoru a za miliardy let možná doletí až k nějaké galaxii.

Lod' nadále pokračovala v letu při příjemné pozemské gravitaci jednoho G. Luke zachmuřeně dělal grimasy, aby si uvolnil lícní svaly, zatímco Anderson vstoupil do přechodové komory, kde prováděl cviky posilující svalstvo.

Skály asteroidů pod nimi ubíhaly každou vteřinou rychleji.

Muž vyhlížející jako úředník měl dunící motory, jimiž zkracují délku letu. Často to má svou výhodu, většinou však nikoli. Za předpokladu stálého zrychlování závisí úspora letového času na druhé odmocnině nárůstu spotřebované energie.

Pokud by Greenberg a druhý mimozemšťan čekali, že je budou stíhat, byli by si také vědomi, že jejich pronásledovatelé zůstanou za nimi jeden a půl dne, a to po celou dobu letu na Neptun.

Přídavné motory však mohly být použity pouze jednou. Jejich hladká válcovitá tělesa obsahovala jen stlačený vodík a jejich jádro bylo z uranové slitiny. Generátor termonukleárního štítu se nachází na povrchu lodi a zůstává v ní, zatímco vyhořelý pomocný motor odpadne.

V tomto případě byly přídavné motory životně důležité, protože umožňovaly, aby se Heinlein dostal k Neptunu s náskokem šesti hodin. Ovšem za předpokladu, že obě stíhané lodi skutečně letí k Neptunu. Pokud se Diller mylil nebo vědomě lhal v přesvědčení, že se z něho stal mimozemšťan, nebo pokud obě lodi míří na nějaký asteroid, pak je Heinlein přeletí. Jeho rychlost je totiž příliš velká, než aby mohl včas zabrzdit, otočit se a vrátit se. Je možné, že by v tomto případě mohly zasáhnout řízené střely. Pokud by Golden Circle a Iwo Jima přistály na nějakém asteroidu, budou to Asteroidané považovat za porušení smlouvy. V tomto případě by bylo možné je přesvědčit, aby na lodi zaútočili.

Problém byl ovšem v tom, že na jedné z nich je Lloyd Masney.

Trvalo minutu, než Garner dostal spojení s Chickem Watsonem. Jejich rozhovor byl sice dlouhý, ale celkem bez konkrétního výsledku. Garner mu řekl vše, co věděl, až na některé detaily z Larryho života. K určité dohodě však přece jen došlo. Ze Země nebudou vysílány žádné další lodi, neboť by stejně přiletěly pozdě. Pokud by stíhané lodi dosáhly svého cíle, ať je to kdekoli, a budou se vracet zpět, Země je bez dalšího sestřelí. Chick bude ve stálém spojení s Garnerem a budou se vzájemně informovat. Pokud však jde o Garnerův požadavek...

„Ne. Asteroidy nelze žádat o pomoc.“ Chick tuto žádost rozhořčeně odmítl:

„Vzhledem k úrovni současných vztahů mezi námi a Zemí to není možné. Na Zemi vědí, co by nám způsobilo jejich embargo na uran, a my zase víme, co by se stalo, kdybychom jim zarazili dodávky potřebných vitamínů. Obě strany by rády věděly, která z nich by se zhroutila jako první. Cožpak si myslíte, že by uvěřili naší povídačce? Z jejich hlediska jsou všechny naše důkazy nepřímé. Spíše by se domnívali, že chceme zahájit své vlastní důlní práce nebo vznést nárok na Měsíc. Mohou si toho domýšlet daleko víc, protože to jediné, co vědí zcela jistě, je, že tři pozemské lodě jsou na cestě k Neptunu. Co je ještě horší, mohou předpokládat, že akční rádius telepatického zesilovače bude působit jen na Zemi. V tomto případě bude pro ně výhodnější dohodnout se s Greenbergem, vládcem Země, než s námi.“

„Tomu nikdy neuvěřím,“ namítl rozhořčeně Garner. „Jinak ale máte pravdu. Nemá smysl žádat o pomoc. Snad se nalezne jiné řešení. Zatím budeme čekat.“

A tak čekali. Pokud ukradené lodi míří skutečně na osmou planetu, budou muset za šest dní změnit směr. Do té doby Luke s Andersenem nemohou nic jiného dělat než čekat, co provede mimozemšťan.

Luke šel spát. Usmál se, když si všiml, jak mu přetížení znetvořuje obličej. Anderson, který mezitím přepnul řízení na autopilota, již dávno spal.

Druhý den ve 21.00 hodin vyhořel poslední pár přídatných raket a byl odhozen. Na trase dlouhé mnoho milionů mil sledovalo Heinleina šest párů silnostěnných kovových válců. Za několik století se ocitnou v mezihvězdném prostoru a za miliardy let možná doletí až k nějaké galaxii.

Loď nadále pokračovala v letu při příjemné pozemské gravitaci jednoho G. Luke zachmuřeně dělal grimasy, aby si uvolnil lícní svaly, zatímco Anderson vstoupil do přechodové komory, kde prováděl cviky posilující svalstvo.

Skály asteroidů pod nimi ubíhaly každou vteřinou rychleji.

Muž vyhlížející jako úředník měl dunivý hlas. Představil se jako „základna na Ceresu“ a soudě podle jeho vzhledu asi jiné jméno neměl. Chtěl vědět, co tady v asteroidech pohledává pozemská válečná loď.

„Máme povolení,“ odsekl Anderson.

„To vím, ale jaký je účel Heinleinovy cesty?“

„Dejte mi sluchátko,“ zašeptal Garner.

„Můžete mluvit, i tak vás uslyší.“

„Ceresi, tady Lukáš Garner, příslušník ARM Spojených národů. Proč na nás jdete tak zhurta?“

„Pane Garnere, tady v asteroidech vaše autorita neplatí...“

„Na to jsem se vás neptal.“

„Prosím?“

„Asi jste si již uvědomil, že sledujeme Golden Circle, že?“

„Skutečně? A proč?“

„Do toho vám nic není. Sdělim to však vašemu nadřízenému, pokud mne s tím správným spojíte, ale udělejte to rychle, protože každou minutou se od vás víc vzdalujeme!“

„Asteroidy vám nepovolí průlet, dokud nevysvětlíte, proč jste zde!“

„Asteroidy se mne ani nedotknou!“

Když se ozvalo zvonění, Marda se pomalu zvedla z postele a šla k telefonu. Stále ještě cítila tlak v podbřišku, i když od operace uběhlo již dvanáct hodin. Tento pocit při chůzi jí připomínal to, co ztratila. „Lite!“ zavolala. „Je to Ceres a chce tebe.“ Lit přišel ze zahrady a přistoupil k telefonu. Cutter na obrazovce vypadal ustaraně:

„Lite, vzpomínáte si na ty dvě banditské lodě ze základny Topeka? K tomu procesí se připojila ještě další!“

„To jim ale trvalo dlouho, přestože jsme je před několika dny varovali. Kdy startovala?“

„Před dvěma dny.“

„Před dvěma dny, Cuttere?“

„Ano, Lite. Je to Heinlein. Řádně se nám hlásil a udal přesnou dráhu letu. Použil přídavné motory a jeho trajektorie vypadá zcela jinak než těch dvou banditů. Trvalo dlouho, než jsem zjistil, že všechny tři lodě letí stejným směrem.“

„Zatraceně, Cuttere... Ne, toho si nevšímejte. Něco dalšího?“

Heinlein právě proletěl kolem Ceresu. Chcete mluvit s Lucasem Garnerem, příslušníkem ARM Spojených národů?“

„Ne. Co ten tady dělá?“

„Nechtěl mi to říct. Prý to sdělí pouze vám.“

„Proč jste si tak jist, že nás Asteroidané nezastaví?“ zeptal se Anderson.

„Nemohou nás dohonit. Jediné, co by mohli udělat, je vypálit na nás řízené střely.“

„To jste mne tedy uklidnil!“

„Andersone, uvažte, že Asteroidané nejsou tupci. To by v žádném případě neudělali... Aha, už je to tady!“

Na obrazovce se objevila vrásčitá, opálená tvář černovlasého muže kavkazského typu.

„Mám tu čest mluvit s panem Lucasem Garnerem na palubě lodi Heinlein?“

„Ano. Kdo jste vy?“

„Charles Martin Shaeffer, první mluvčí politické sekce asteroidů. Smím se zeptat...“

„Vy jste Ut Shaeffer?“

Mužova mahagonová tvář ztuhla. „Ano, říkají mi tak.“ Pak se poněkud usmál. „Oč vám jde, Garnere?“

„Řeknu vám to, Shaeffere, ale nepřerušujte mne. Bude to dlouhá historie.“

Vyprávění trvalo patnáct minut a Shaeffer je vyslechl, aniž by je přerušoval. Teprve pak přišly na řadu dotazy. Shaeffer žádal detaily, některé otázky opakoval a žádal bližší vysvětlení. Jeho podezřivost, zpočátku skrytá jen v náznacích, postupně sílila. Anderson se staral, aby spojení fungovalo, a do rozhovoru se nepletl. Po hodině otázek a odpovědí si Luke povzdechl:

„Shaeffere, tento křížový výsledek by pro dnešek stačil.“

„Vy si myslíte, že vám to vaše povídání jen tak spolknu? To neznáte Asteroidány!“

„Ale znám. Nečekal jsem, že mi uvěříte. Ani si to nemůžete dovolit, protože kdyby vás Země nachytala na takovou očividně nesmyslnou povídku, je s vaší zdejší politickou kariérou konec.“

„To jistě. Přesto se mi snažíte namluvit, že nějaká mimozemská obluda ohrožuje veškerou lidskou civilizaci. Proto se mi zdá divné, že nechcete odpovědět na pár otázek...“

„To je hloupost. Shaeffere, udělejte to, co vám říkám. Pošlete pár ozbrojených lodí, aby mne sledovaly na cestě k Neptunu. Jsem si jist, že mimozemšťané tam míří, protože se již nacházejí za bodem, kdy by bylo ještě možné přiblížit se k většině asteroidů. Počítám, že bude chvíli trvat, než nás vaše lodi dostihou,“ připomněl.

Stále se strnule díval na obrazovku. Nechtěl dát Ceres příslušné příkazy, dokud si vše řádně nepromýšlí. Pak zamručel:

„Já ho zaskočím. Vyšlu lodě z trojanských asteroidů, ty jsou mu nejbližší, takže od něho nebudeme tak daleko, jak si představoval.“

Natáhl ruku.

„Operátore, spojte mne maserem s Achillem, ale rychle!“

Zatímco čekal, až ho operátor zavolá, přemítal, zda celá tato záležitost není jen obyčejný bluf s cílem odvést pozornost od nějaké tajné operace proti asteroidům. Jenže nic takového by jim neprošlo, protože každá loď, která opustí Zemi nebo Měsíc, bude kontrolována. Ty, které prohlídku odmítnou, budeme sledovat. Také Země dostane svůj díl. Naši výzvědnou síť zmobilizují tak, že si budou myslet, že nastal konec světa.

O čtyři a půl dne později ani Kzanol, ani Kzanol-Greenberg nezměnili kurs svých lodí, takže se zdálo, že skutečně letí k Neptunu. Pokud by tomu tak bylo, museli by za osmáct hodin změnit směr letu.

Nastal čas, aby Anderson zkorigoval letovou dráhu. Když tak učinil, řekl Garnerovi:

„Jsme šest hodin před nimi!“

„Dobře.“

„Je také možné, že míří někam mimo sluneční soustavu a to, že letí tímto směrem, může být náhoda. Pak je ovšem ztrátíme.“

„S těmito loděmi? Vyloučeno. Nepochybuji, že opravdu letí na Neptun, ale nechtěl jsem riskovat.“

„Hm, jen tak jsem uvažoval. Co takhle dát si něco k obědu?“

„Dobrý nápad.“

Bylo právě poledne. Obytný prostor lodí byl velmi stísněný, takže se v něm dalo stěží chodit, ale byla v něm malá mechanická kuchyňka. Kosmonauti již dávno zjistili, že pokud jde o výživnost v poměru k přepravované váze, je kaviár nepoměrně levnější než ovesné vločky. Garner a Anderson tedy poobědvali předsmažené crepes veronique a uvažovali, jak dlouho jim bude trvat, než zase shodí přebytečná kila.

Když odkládali talíře do myčky nádobí, Anderson si na něco vzpomněl.

„Můžeme otáčet teleskopem kolem dokola?“

„Jistě, proč?“

„Abychom mohli sledovat ty lodě. Jsou před námi a my letíme zády dopředu.“

„Stejně bychom je neviděli. Zář našich trysek je zakrývá. Ale za šest hodin budeme před nimi, a pak je můžeme z této pozice sledovat přímo.“

„Nikdy je nechytíme,“ mrzutě poznamenal muž ve vedoucí lodi. Byl to vysoký, vyzábělý černoch s předčasně prošedivělými vlasy a s tváří pokerového hráče. „Stále budou tři dny před námi. Ztracení pytláci!“

Kdosi, podle přízvuku Smoky, se ozval:

„Byly by to čtyři dny, pokud bychom nestanovali z Achilla.“

„Něco mám v teleskopu,“ hlásil muž z jiné lodí.

Flotilu tvořilo pět jednomístných lodí, narychlo upravených pro válečné účely z pracovních plavidel, používaných pro dolování v nejvzdálenější skupině trojanských asteroidů.

„Co vidíte?“

„Záblesky vodíkového světla. Soudě podle rudého posuvu, pohybuje se to téměř tak rychle jako loď toho chlapíka z ARM, ale je to daleko před ním.“

„Není už pozdě zavolat Ceres?“

„Přímo to nejde. Ceres zakrývají asteroidy trojanské skupiny.“

„Tartove, zavolejte Phoebe a řekněte, že jsou tu tři lodě, které minuly Uran a směřují k Neptunu. Všechny letí zhruba stejnou rychlostí. Chci, aby každou z nich zaměřili systémem ETA!“

„Provedu, Lew.“

Skupina pěti malých lodí, startujících z Achilla, se podobala letícím světluškám. Aby při vzájemné komunikaci nedocházelo k časovým ztrátám, byly od sebe vzdáleny jen několik tisíc kilometrů. Kdyby používaly chemického nebo iontového pohonu, nemohly by se vzájemně vidět, ale oslepující záře z jejich termonukleárních motorů je činila jasnější než okolní hvězdy.

„Lew!“

„Co chcete?“

„Jsem si jist, že jedna z těch lodí je líbáňkový speciál. Ve svém spektru má totiž silnou kyslíkovou čáru.“

„Opravdu? Ten chlapík z ARM je důkladný, to se musí přiznat!“

„Musí jít o něco důležitého,“ poznamenal Tartov. „Něco mimořádně důležitého!“

Ostatní mlčeli. Zřejmě si své mínění ponechávali pro sebe. Za skupinou pěti světlušek se objevila další. Vypadalo to, jako by je pronásledovala, ale zůstávala stále více pozadu.

Minulo je cosi jako padající kometa — pokud by něco takového existovalo.

„To je Greenberg,“ zazubil se Anderson, když na pozadí hvězd modrobílé světlo pozvolna mizelo. „Za několik minut by tu měla být také Golden Circle,“ dodal. „Greenbergova loď je o něco rychlejší.“

Garner neodpověděl.

Anderson na něho překvapeně pohlédl. „Trápí vás něco?“

Garner přikývl. „Celé dny o tom přemýšlím, ale až teď jsem si uvědomil, že na tuto otázku není odpověď. Je to něco podobného jako udržet ve vězení člověka, který se umí teleportovat.“

„Nerozumím. Oč se jedná?“

„Jak zabránit, aby žádný z těch dvou výtečníků nedostal do ruky telehypnotický zesilovač.“

Garner bezmyšlenkovitě sáhl po cigaretové přihrádce. Pak si ale uvědomil, že nesedí ve svém křesle, a zašklebil se:

„Uvažujte. Jako první se tam nedostaneme. Nevíme,

jak a kde jej budou hledat, zatímco oni si možná pamatují místo, kde se nachází. Nevíme, jak je to zařízení velké. Ani je nemůžeme zatknout, zejména toho pravého mimozemšťana, protože by nás zhypnotizoval a udělal z nás poslušné otroky. Pokud jde o Greenberga, musíme mít na paměti, že jeho loď je ozbrojená a hypnotizovaný Masney umí s děly zacházet. Určitě lépe než vy, synku!"

Garnerova tvář nabyla podoby starořecké tragické masky a jeho hlas byl hlasem velmi ustaraného člověka, když dodal:

„Zdá se, že naše jediná možnost je střilet na potkání."

„To nemůžete!" zděsil se Anderson. „Zabil byste Masneye i Greenberga!"

„Nemám v úmyslu nikoho zabít, ale napadá vás jiné řešení?"

„Možná, ale dejte mi čas, abych o něm mohl přemýšlet." Andersenova tvář nabyla podobného výrazu jako předtím Garnerova. Náhle zvolal:

„Už to mám. Nemusíme hned střilet. Můžeme počkat, až zjistíme, že to, co hledají, se opravdu nachází na Neptunu."

„K čemu by to bylo dobré?"

„Mohli to také zanechat na některém z Neptunových měsíců. Pokud je to na Neptunu, stejně by se k tomu nedostali. Ani jedna z obou lodí nemůže vyvinout zrychlení více než jedno G a Neptunova přitažlivost je daleko větší. Nemohli by přistát."

„Ale ano. Mimozemšťanova loď má pomocná křídla. Jinak, synku, je váš postřeh velmi bystrý. Gratuluji."

„Díky." Anderson se tvářil dotčeně v domněni, že Garner to myslí ironicky. Pak ale dodal: „Řekněte mi, jak by pak mohl vzlétnout?"

Garner chvíli mlčel. Pak, jako by ho něco napadlo, se otočil k Andersenovi:

„Synku, přemýšlel jste někdy o tom, že byste mohl vstoupit do ARM?"

Anderson se zatvářil rozpačitě: „Myslíte, že bych..."

„KDO JSTE!"

Garner a Anderson na sebe zmateně pohlédli.

„KDO JSTE!"

„Lucas Launcelot Garner, člen ARM."

„Leroy. Syn George Andersena, astronaut."

„NECHCI, ABYSTE MNE SLEDOVALI!"

Mysl, která do nich udeřila, musela být plná hněvu. Intenzita těchto „hlasitých myšlenek" ochromila oba muže fyzicky i duševně.

Pak přišel rozhodný okamžik. Anderson vztáhl ruku ke kontrolnímu panelu, jeho prsty přejely po plastickém krytí a blížily se ke spínačům řízení. S vypětím všech sil ji Garner srazil zpět.

Pak ho cosi udeřilo. Viděl rudě, lapal po dechu a cítil, jak se mu zastavuje srdce. „Je to konec?" byla jeho poslední myšlenka, než ztratil vědomí.

Probudil se a v hlavě mu příšerně hučelo. Nad ním se skláněl Anderson s injekční stříkačkou v ruce.

„Díky Bohu," vydechl si ulehčeně. „Myslel jsem, že je s vámi konec!"

„Zastavilo se mi srdce. Jste v pořádku?"

„Celkem ano."

„Víte, co mi ten hlas nařizoval?" Anderson byl smrtelně bledý. „Abych vypnul termonukleární štít! Štěstí, že jste mne včas zarazil. Jinak... Ale jak to mohl vědět?"

„Tušil jsem, že to má v úmyslu, ale nechme toho. Jak jste poznal, že mi selhalo srdce?"

„Nějak jsem vycítil, že to byl jeho úmysl. Myslím si, že než se dostaneme k Neptunu, máme od něho pokoj. Hned jak vám zastavil srdce, byl již mimo dosah působnosti své mentální síly."

„To znamená, že nemáme jinou možnost, než ho sestřelit."

„Bude mi potěšením!" Anderson zuřivě skřípal zuby.

Kzanol se pokoušel udržet se v nepřátelských myslích, ale nešlo to. Bránila mu v tom nejen vzdálenost mezi oběma plavidly, ale hlavně rozdíl v jejich rychlostech. I malý relativní časový rozdíl znemožňoval telepatické spojení, dokonce i mezi samotnými Thrinty.

Znovu se vrátil ke karetní hře. Pilot, který byl Angličan, nazval tuto hru pasiáns, což také vystihovalo její charakter. Nutila Kzanola učit se trpělivosti, i když mu to bylo proti mysli.

Podlaha byla pokryta roztrhanými plastickými karetními listy. Tato karetní sada však byla poslední na lodi, a tak přežila Kzanolovu zlost z deseti prohraných her.

Se zavrčením dravce, jímž ve skutečnosti vlastně byl, Kzanol složil karty a zamíchal. Konečně si uvědomil, že je nutno se na hru soustředit a již nedopustit, aby ho otrok přistihl při podvádění. Jednou to zkusil a otrok to nějak poznal. To se nesmí opakovat!

Náhle vyskočil. Opět nějaký vetřelec! Byl sice příliš daleko, než aby ho mohl ovládnout, ale zase ne natolik, aby ho nevycítil. Ale přesto... Jeho duševní obraz byl nějak rozmazaný, ale nebylo to vzdáleností. Jako by ten otrok spal, ale nějak divně...

Půl hodiny zůstal v jeho dosahu a za tu dobu se přesvědčil, že na oné lodi nebyl žádný jiný otrok. Nemyslel si, že by tam mohl být nějaký jiný Thrint, to by okamžitě poznal.

Druhý den v šest hodin ráno se Greenbergova loď otočila a tři minuty poté se otočila i Golden Circle. Když se Anderson vzbudil, zjistil to ze záznamu kamery. Dva světelné body se pozvolna protáhly do jasných čar, které se pak opět změnila na poněkud jasnější body.

XVII

Čas plynul pomalu. Garner s Andersenem se dali do hry pomocí obrazovky. Princip hry spočíval v tom, že pravoúhlé seskupení bodů měli spojit čarami a zvítězil ten, kdo získal více čtverců. Tuto hru hráli denně a aby byla zajímavější, soustavně zvyšovali sázky.

Jednoho dne byl Garner zase na svých, když předtím prohrával jedenáct tisíc dolarů.

„Jak vidíte," poznamenal vesele, „člověk se ani ve stáří nemusí vzdávat svých radostí!"

„Kromě jedině," poznamenal poťouchle Anderson.

„Je jich víc," připustil Garner. „Třeba mé chuťové buňky již po léta nefungují tak, jak by měly. Doufám, že se jednou přijde na to, jak je nahradit. Tak jako mou páteř. Také už dosloužila."

„Dosloužila? To jste měl nějaký úraz nebo vám nervy vypověděly službu?"

„Spíše by se dalo říct, že jsou v komatózním stavu."

Bylo vidět, že byl nejvyšší čas změnit námět rozhovoru, a tak se Anderson zeptal:

„Máte nějakou představu, co budeme dělat, až se dostaneme k Neptunu? Ukryjeme se na nějakém měsíci a budeme sledovat vývoj událostí?"

„Správně," přikývl Garner.

Za půl hodiny se zeptal:

„Je možné se odsud spojit se Zemí?"

„Jen pomocí masem," řekl nejistě Anderson. „V tom případě se však svazek maserových paprsků rozšíří natolik, že kdokoli na Zemi bude moci vaši zprávu zachytit. Jedná se o něco důležitého, o čem by obyčejný člověk z ulice neměl vědět?"

„Tím se netrapte. Zaměřte maser na Zemi!"

Andersenovi trvalo půl hodiny, než maserový paprsek správně nasměroval.

„Hello, je tam hlavní stan ARM? Zde Lucas Garner. Volám technologickou policii OSN!"

Anderson ho rýpl loktem. „Myslíte, že vám mohou odpovídat?"

„Samozřejmě, že ne. Mně jde jen o to, aby..."

„Tady Garner. Hlavní stan ARM? Prosím, zaměřte svou odpověď na Neptun. Nutně potřebujeme informaci od doktora Dorcase Janského, a sice zda jeho retardační pole je schopné úplně rušit radar. Zdůrazňuji — úplně! Působí stejně jako mimozemšťanův skafandr?"

Položil mikrofon. „Andersone, tento dotaz je třeba vysílat opakovaně!"

„Už je na pásce a vysílá se. Teď mi ale řekněte, k čemu to potřebujete?"

„Nevím, proč mi tak dlouho trvalo, než jsem na to přišel. Podle Greenberga byl mimozemšťan v retardačním poli dvě miliardy let a myslím, že má pravdu. To ovšem znamená, že na Neptunu něco je, pokud to tam před dvěma miliardami let sám uložil. Jak si tedy může být jistý, že se to za tu dobu nerozpadlo, totálně nezrezavělo nebo se jinak nezničilo?"

„Musel vědět, že je to uloženo v retardačním poli."

„Správně."

Anderson pohlédl na chronometr. „Vaše odpověď dorazí asi za osm hodin, nepočítaje dobu, po kterou budou shánět toho — toho doktora. Dejme tomu, že to bude trvat další hodinu, takže by mohli zavolat kolem půl osmé. To znamená, že máme čas až do tří ráno, a tak si můžeme jít lehnout"

„Ano. Pilulky na spaní?"

„Jistě." Anderson stiskl příslušné tlačítko na medicíně skříňce.

Garner chvíli studoval hrací desku, pak spojil krátkou čarou dva světelné body. Scanner, sledující pohyb špičky jeho plnicího pera, vyznačil linku na obrazovce.

Ozvalo se rádio.

„Zde je hlavní stan ARM. Voláme Lucase Garnera na kosmické lodi Heinlein. Garnere, mluví Chick. Ráno jsem se spojil s Janským. Po tři hodiny experimentoval ve své laboratoři a zjistil, že retardační pole stoprocentně odráží energii jakékoli frekvence včetně radaru a všeho, nač si vzpomenete — viditelné světlo, ultrafialové, infračervené, rádiové a X-paprsky. Pokud vás to zajímá, tak se domnívá, že existuje matematický vztah mezi retardačním a termonukleárním polem. Pokud se mu podaří tento vztah definovat, máme vás informovat? Je ještě něco, v čem bychom vám mohli být užiteční?"

„Ledaže byste mi pomohli s tou hrou," zamumlal Garner, pokládaje sluchátko. Mezitím však Anderson všechno smazal, včetně šest palců dlouhé čáry, vytvořené mimovolným trhnutím Garnerovy ruky ve chvíli, kdy se ozvalo rádio.

Muž ve vedoucí lodi si rozpačitě prohrábl své kučeravé vlasy. I na tak malý pohyb bylo v miniaturní řídicí kabině stěží dost místa.

„Všem lodím! K čertu, ví někdo z vás, co tím myslel?" Po několika minutách se kdosi ozval: „Zřejmě kódované hlášení!" Z ostatních lodí se ozvalo váhavé přitakání.

Pak se ozval Tartov:

„Lew, mají na Zemi něco, čemu se říká retardační pole?"

„To nevím. Bohužel se nemůžeme zeptat maserem, protože by jej mohla zachytit nějaká pozemská loď. Ale zeptejte se na politické sekci, zda o tom něco vědí."

„Retardační pole?"

„Ano, retardační pole. Zachytili Garnerův rozhovor se Zemí a poslali nám jeho plné znění."

Lit zkřivil koutek úst.

„O jakém retardačním poli se zmínil ve své povídačce Garner. Jinak na mne udělal dobrý dojem, ale tohle je určitě nějaký nesmysl.“

Pomyslel na tisíce lodí z asteroidů, kterým nařídil pohotovost pro případ, že by skupina pozemských lodí kolem Garnera měla za úkol odvrátit pozornost od nějaké záškodnické akce v oblasti asteroidů, a na pět malých lodí pro důlní práce, které spolu s nesmírně cennou radarovou lodí míří někam — možná mimo Sluneční soustavu. Garner mu dělal větší starosti než cokoli jiného.

„Tak dobře. Zavolejte hlavní stan ARM na Zemi a zeptejte se jich, zda něco vědí o retardačním poli.“

Cutter byl šokován.

„Zavolat ARM?“ Pak ale pochopil a usmál se, přičemž podivně zkrivil tvář, takže nebylo jasné, zda se směje nebo se zlobí.

Teprve když ARM kategoricky popřel, že by o něčem takovém věděl, začínal mít. Lit Shaeffer pochybnosti.

Při prvním zařinčení poplašeného zařízení se Garner probudil. Anderson zamručel a otevřel oči, ještě zamlžené spánkem.

„Narazil do nás meteor!“ zaječel Garner.

Andersenovy oči se vyjasnily. „To jsou ale hloupé žerty!“

„Hloupé?“

„Ano. Zřejmě patříte k typu lidí, kteří rádi straší ostatní. Kolik je vlastně hodin?“

„Čtyři minuty po třetí.“ Garner pohlédl na hvězdy. „Nevidím Neptun. Proč?“

„Okanžik,“ Anderson manipuloval stabilizačními tryskami a loď se otočila. Neptun byl modrozelená koule zamlžená ve slabém slunečním světle. Pohled na planetu z takové blízkosti bývá obvykle uchvacující, ale tento svět vyvolával pouze pocit strašlivého chladu.

„Tady jej máte. Co s ním mám udělat?“

„Zaveďte loď na průzkumnou oběžnou dráhu a pátrejte radarem. Můžete jej seřadit tak, aby zjistil něco tak kompaktního jako je degenerovaná hmota?“

„Máte na mysli, abych pátral, co je pod povrchem? Provedu, kapitáne!“

„Andersene!“

„Prosím?“ Pilot již manipuloval na panelu řízení.

„Uvědomil jste si, že pro svou práci máme časový limit?“

Anderson se zašklebil:

„Navedu loď na nucenou oběžnou dráhu a pátrání skončím za pět hodin. Stačí?“

„Bohatě.“ Luke se věnoval automatu pro přípravu snídaně.

„Ještě budeme nějaký čas ve stavu beztlíže. Snesete to?“

„Samozřejmě.“

Anderson dokončil manévry a loď z výše tisíce mil zamířila přímo k povrchu planety s přetížením víceméně jedno G, což záviselo na Andersenově stále manipulaci s přístroji upravujícími rychlost a směr letu.

„Teď se nelekněte,“ upozornil Garnera Anderson. „Snažím se, abychom zůstali nad atmosférou, kdybychom však vlétli do té polévky, musím vypnout motor. Ten nás totiž udržuje na této nízké oběžné dráze. Jakmile jej vypnu, vymrští nás to ven do kosmu.“

„Takže teď vím, co je to nucená oběžná dráha,“ poznamenal Garner. „Jak budete postupovat při pátrání?“

„Na mapě by to vypadalo, jako bych sledoval poledníky. Jakmile se dostaneme na pól, pohnu lodí o něco stranou, takže postupně propátráme celou planetu. Nemůžeme čekat, až se pod námi otočí. To by trvalo osmnáct hodin.“

Svět dole ubíhal v hloubce asi tisíc mil. Pod nimi byl šedý náznak atmosféry, ale převládala modrobílá barva Neptunova povrchu.

Anderson přejížděl radarem povrch planety, který se na obrazovce jevil jako vrstvy řídkého vzduchu, což byly ve skutečnosti kompaktní skály.

„Tím chci zjistit, zda tu vůbec něco je,“ řekl Anderson po hodině letu. „Pokud ano, radar to zachytí na vzdálenost pěti set mil.“

„To by bylo výborné.“

V devět hodin Anderson stočil loď směrem od planety. Byl unaven a celé tělo ho bolelo.

„Nic tu není,“ řekl otráveně. „Co teď?“

„Připravíme se k boji. Otočte loď směrem k měsíci Nereida a vypněte motory.“

Světlo vzdáleného Slunce překrývalo záři z termonukleárních pohonů dvou lodí, takže je bylo stěží vidět, tím méně jednu od druhé rozeznat. Byla to Greenbergova loď, která jako první vystoupila ze zlaté sluneční korony a jak se blížila, zářila stále intenzivněji. V té době byl již Garner s Andersenem na cestě k Nereidě, nejvzdálenějšímu Neptunovu měsíci.

V půl desáté se záře z Greenbergovy lodí začala podivně vlnit. Bylo zřejmé, že začíná manévrovat.

„Zahájíme palbu?“ zeptal se Anderson.

„Zatím ne. Počkáme, až zjistíme, kam letí.“

Nacházeli se nad noční stranou planety. Greenbergova loď směřovala k rozhraní denní a noční strany a byla již zřetelně vidět.

„To znamená, že na Nereidu neletí,“ poznamenal Anderson. Z nějakého důvodu mluvili oba šeptem.

„Máte pravdu. Buďto tu věc nechal na Tritonu, nebo na oběžné dráze. Tam přece nemůže tak dlouho vydržet!“

„Že by to hledal pomocí zaměřovače řízených střel?“ šeptal Anderson.

Greenberg již minul Triton a začal zpomalovat.

„Že by přešel na oběžnou dráhu?“ divil se Anderson. „Musí být blázen!“

O dvacet minut později bylo vidět Greenbergovu loď jako pohybující se bod mezi rohy chladně modrého půlměsíce, tvořeného Neptunem. Pak se začala blížit k jednomu z nich. Zřejmě byla na nucené oběžné dráze a prohledávala povrch planety.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Anderson.

„Musíme čekat a pozorovat. Andersene, já se vzdávám. Vůbec tomu nerozumím!“

„Ale já vám přísahám, že ta věc není na Neptunu!“

„Podívejte se!“ Garner ukázal rukou. „Už je celá společnost pohromadě!“

U osvětleného okraje planety se objevila malá světlá čárka.

Modrozelená planeta byla větší, než Kzanol očekával. Proklínal svou nedbalost, že ji řádně neprozkoumal, když tehdy, před dvěma miliardami let, k tomu byla příležitost.

Od pilota a kopilota zjistil, že přitažlivost na povrchu Neptunu činí 1,23 G, ovšem pozemské, což pro Kzanola osobně znamenalo dvakrát tolik.

Stál u malého okna, jehož spodní hrana mu dosahovala stěží k bradě. Rty měl zkrivené do zlobné grimasy. Už to nemůže dlouho trvat. Pilot již navedl loď na oběžnou dráhu, kde zahájí pátrání. Rozhodnutí musí padnout tak nebo onak.

Náhle zařval: „Někdo už tady je!“

Byl to ten podivný, napůl spící otrok, jehož loď právě přeletěla rozhraní mezi denní a noční polokoulí a znovu se objeví asi za osmnáct „diltunů“.

Poručil pilotovi, aby přešel s Golden Circle na oběžnou dráhu a vypnul motory. Ať ten otrok provádí pátrání sám.

Loď začala klesat a plameny z jejich trysek šlehaly ke hvězdám. Pilot si již zřejmě ujasnil způsob pátrání a Kzanol se o něho už dále nestaral.

Pak se ale zarazil. Jak vůbec přistanou, když motor nemá potřebný výkon? Zeptal se na to pilota, který ho ujistil, že za pomoci raket, křidel, motoru a rámového zařízení to není problém, pokud vše bude zapojeno současně. Avšak odstartovat a letět nebude možné.

Kzanol-Greenberg však nevěděl o ničem, co se dělo kolem. Při stávajícím seřízení jeho radaru byla Kzanolova loď ještě průhlednější než vzduch. Dokonce i celá planeta byla průsvitná. Skloněn nad obrazovkou radaru pečlivě prohledával povrch planety s vědomím, že pokud by jím ovládaný Masney skafandr neobjevil, jemu se to určitě podaří.

„Proč ta druhá loď jen tak poletuje po oběžné dráze? Zdá se, že vůbec nic nehledá!“

„Myslím, že jsou domluveni a práci si rozdělili, takže by bylo zbytečné, aby oba dělali totéž. Ale jak se mohli domluvit? Aha, už vím! Mimozenšťan buď telepatický ovládá Greenberga a Masneye, nebo je nechává hledat, aniž by věděli, že je sleduje.“

„Nebylo by rychlejší, kdyby hledali oba?“ „Mám dojem,“ uvažoval Garner, „že ten mimozenšťan je něco jako aristokrat nad aristokraty a každého, kdo nějak pracuje, považuje za otroka. Protože je pánem... Ale nechme toho. Teď je nejdůležitější vědět, co vlastně hledají a hlavně kde to je. Podívejte se, synu, co kdybyste zahřál rádio a informoval o situaci flotilu Asteroidů, která nás jistě sleduje. Bylo by to třeba.“

Pokud jde o loď Asteroidů, je třeba se zmínit, že jejich zařízení na výrobu vzduchu je možno využít též na produkci dýmkového tabáku. Muž v třetí lodi byl jediným z celé flotily, který to dovedl, a jedním ze šesti v celé soustavě asteroidů, kteří tento způsob ovládali. Byl znám pod nepřilíš lichotivým přízviskem „Old Smoky“. Kdysi to býval „blátošlap“), který třicet let pilotoval turistické lodě při obletech Měsíce a nocoval v malém laciném bytě několik pater pod úrovní dopravní tepny v Los Angeles.

(* V originálu nepřeložitelné „Flatlander“, což byl posměšný název Asteroidů pro obyvatele Země. Pozn. překl.)

Volné dny trávil na pláži, pokud se mu podařilo najít v písku kus volného místa, kde by se mohl aspoň posadit. Na dovolenou jezdil do různých měst, bezesporu zajímavých a mnohdy i fascinujících, které však byly stejně plné smogu a přelidněné jako Los Angeles.

Jednou strávil dva týdny tam, kde kdysi bývala amazonská džungle. Propašoval tam něco cigaret, čímž riskoval dva roky vězení. Vykouřil je za pět dní. Zbytek pobytu strávil chozením po známých i cizích lidech, kterým líčil muka, jež trpí nedostatkem tabáku. Pak se vrátil zpátky do města, kde se poprvé setkal s Garnerem. Bylo to u příležitosti protestních akcí proti údajné korupci v úřadě pro kontrolu porodnosti, kdy byl zatčen a předveden před Garnera, tehdy ještě v uniformě policejního velitele. Nějak si oba padli do oka, zejména pro jejich rozličné názory na život, které daly podnět k vzájemné prudké, ale i zajímavé a vtipné argumentaci. Po léta se nepravidelně scházeli a obvykle se hádali o politice. Pak Luke nastoupil u ARM, což mu Smoky nemohl odpustit.

Jednoho dne, když obléтал Měsíc s nákladem turistů, pocítil neodolatelnou touhu letět někam daleko až za hvězdy. Když pak přistál a protlačil se hustým davem až ke svému příbytku, zjistil, že nenávidí každé město na světě. Ze svých úspor si pořídil kosmický člun, jaký se používá při dolování v asteroidech, a za daných okolností by ho Asteroidané vřele uvítali.

Získal dostatek zkušeností dříve, než ho tamější podmínky stačily zabít, takže vydělával dost, aby své lodi mohl poskytnout řádnou údržbu a sobě dostatek tabáku a jídla.

V této chvíli byl jediným mužem ve flotile, který poznal Garnerův hlas. Když rádio začalo vysílat zprávu, pozorně naslouchal. Zavolal Lewa a ubezpečil ho, že ten, kdo mluví, je opravdu Garner.

Smoky o tom nikterak nepochyboval. Opravdu to byl Garner. Věděl, že tento starý muž by mohl občas lhát, ale určitě by zbytečně neriskoval svůj život. Pokud se někde potuluje blízko Neptunu v mizerné pozemské kocábce, určitě k tomu má svůj důvod.

Old Smoky zamyšleně zkontroloval výzbroj ve své lodi — dvě radarem řízené střely, jedna naváděná na tepelný zdroj,

dále pak laserové dělo s krátkým dostřelem. Že by hrozila válka světů?

XVIII

Kzanol byl zmaten. Druhá loď řízená otrokem Masneyem prozkoumala celou planetu, ale skafandr nenašla!

Aby se ujistil, vyčkal, až otrok dokončí druhý oblet planety. Pak se svou lodí zamířil k Tritonu. Lodní počítač nebyl schopen vypočítat dráhu Neptunových měsíců, takže je zcela možné, že některý z nich mohl skafandr zachytit dříve, než dopadl na Neptun, a je pravděpodobné, že to mohl být Triton. Tento měsíc je nejen nejbližší k Neptunu, ale je také největší ze všech jeho měsíců. Jeho průměr je 2000 mil, zatímco Nereidin činí pouze 200.

Po hodině nervy drásajícího letu, kdy jeho loď letěla hlavou dolů a kdy zbrázděný povrch měsíce ubíhal nad ním, byl Kzanol nucen přiznat porážku. Na obrazovce radaru se žádný bílý záblesk neobjevil.

Obrátil tedy svou pozornost k menšímu měsíci — Nereidě.

„Takhle to tedy je!“ zvolal Anderson. „Oni se domnívali, že ta věc je někde na povrchu, ale nic tam není. To znamená, že vůbec nevědí, kde by mohla být!“

Pak se ale zamračil.

„Neměli bychom odsud raději vypadnout? Ta líbáňková loď míří k Nereidě a my jsme blíž, než je zdrávo!“

„Máte pravdu,“ přikývl Garner. „Nejdříve však vypustíme řízenou střelu zaměřenou na mimozemšťana. O Greenbergovu loď se postaráme později.“

„Proboha, to snad ne! Na Golden Circle jsou dva lidé...“

Anderson zmlkl a teprve po chvíli s námahou promluvil:

„Nemohu se pohnout! Zkuste to vy. Je to ten třetí knoflík pod modrým světélkem.“

Luke se však také nemohl pohnout. „Kdo by řekl, že je schopen působit na takovou vzdálenost?“

Garner netušil, že mimozemšťanovu Moc neomezuje vzdálenost. Omezujícím faktorem byl jen počet osob, na něž měla působit.

Také Nereida zklamala. Hloubkový radar jí sice projel jako vypouklou okenní tabulí, ale bezvýsledně. Kzanol chvíli pozoroval polospícího otroka, jehož tvář byla matně ozářena plameny trysek, prorážejících temnou neptunskou noc.

Kzanol byl ve špatné náladě. Bylo zřejmé, že jeho loď tehdy minula nejen Neptun, ale i oba jeho měsíce. Něco se muselo stát s lodním počítačem. Možná, že nebyl konstruován tak, aby vydržel tři sta let, je však také možné, že to učinil úmyslně. Kzanol mu sice poručil, aby se sám zničil, jenže zapomněl, že lodní počítač není člověk, ale stroj. To znamená, že jeho loď musela proletět Sluneční soustavou rychlostí 0,97 rychlosti světla a v současné době se nachází někde za zakřivením vesmíru.

Cítil, jak mu lící svaly stahují ústa, tlačí ústní chapadla na tvář a rozevírají čelisti tak, že odhalují zuby a napínají rty až k prasknutí. Byla to podvědomá reakce na strach a hněv, která přichází ve chvíli, kdy se Thrint připravuje k boji na život a na smrt. Jenže nebylo nic, proti čemu by měl bojovat.

Po chvíli se jeho čelisti opět sevřely a hlava mu klesla mezi mohutná ramena. Nezbylo, než pozorovat onu druhou loď, jak již po třetí prohledává Neptun a jak se plameny jejich trysek chvílemi zkracují, chvílemi prodlužují, až se ustálily. Bylo zřejmé, že onen podivný otrok se dalšího pátrání vzdal.

Kzanol si byl vědom, že nyní i on musí letět k Tritonu. Když si vzpomněl na tradici rodiny Racarliwů, která nikdy neubližovala otrokům, zachvátil ho pocit lítosti. Na Tritonu se totiž střetne s oním podivným, polospícím otrokem.

„Tady je jedna — tam druhá, ale nikde nevidím Garnerovu loď! Bud“ někde přistál, nebo vypnul motory. Ty ostatní se tam jen tak motají!“

„Je divné, že nás vůbec nevolá. Doufám, že se mu nic nestalo!“

„To bychom viděli explozi, Smoky. Když se jeho motor zastavil, měl zaměřeno na Nereidu. Pokud měl nějakou poruchu, najdeme ho později.“

Když se Kzanol přiblížil na patřičnou vzdálenost, poručil podivnému otroku, aby svou loď otočil a přiletěl k němu. Za hodinu byly vojenská loď a Golden Circle těsně vedle sebe.

Kzanolův pilot a kopilot upozornili, že pohonné látky docházejí. Kzanol poručil, aby byly přečerpany z vojenské lodě. Pak čekal, zatímco v lodi se ozývaly různé řinčivé a dunivé zvuky. Sledoval pohyby svých tří otroků, vlastně onoho podivného polospáče, protože jeho pilot a kopilot nehnutě seděli v řídicí kabině. Nechtěl je budit, aby pomáhali, protože nechtěl riskovat jejich životy.

Náhle se otevřely dveře přetlakové kabiny a vstoupil onen polospící otrok. Kzanol vyskočil jako vystrašená gazela.

Otrok měl totiž mentální štít!

„Hi,“ řekl otrok anglicky, čemuž Kzanol nerozuměl, a pokračoval: „Zřejmě budeme potřebovat tlumočnické zařízení!“

Pak klidně vešel do kontrolní kabiny. U dveří se zastavil a pohrával si — s Kzanolovým dezintegrátorem.

Muž Leemanova talentu a vzdělání by neměl dostávat tak nudnou práci. Byl si vědom, že na asteroidech by tomu tak nebylo. Jednou se tam vystěhuje a určitě ho tam po zásluze ocení. Zatím však byl jen předákem údržbářské čety na lodi Lazy Eight III.

Záviděl členům skupiny, která pracovala na pohonném zařízení lodi Hamburk, kde různí snaživci, byť i v dobrém úmyslu, nařizovali provádět množství úprav pohonného systému, dříve než vzlétne, zatímco Lazy Eight III si již po celé dva roky nikdo nevšiml.

Až do dneška.

Leeman a jeho tři podřízení se zájmem pozorovali skupinu techniků, provádějících podivné věci v reprezentačním

salónku číslo tři. Strop, stěny a podlahu pokryli jemnou drátěnou sítí, na podlahu přivařili jakési těžké mechanismy a do energetického systému byly umístěny různé spínače. Leeman a jeho skupina se stali pouhými pomocníky, které posílali pro různé věci jako měřicí přístroje, plány, nástroje, sendviče a kávu. Neměli tušení, o čem se vlastně jedná, a když se ptali, dostávali nesmyslné odpovědi, jako například že se tím ztrojnásobí počet cestujících. Když se ptali jak, muž s vejčitou hlavou důležitě ukázal ampérmetrem v ruce na místnost:

„Prostě je postavíme vedle sebe, jako by se tlačili u výtahu v době největšího provozu.“

Když mu Leeman řekl, aby si nedělal legraci, muž se urazil a dále s nimi nechtěl mluvit. Ke konci směny si Leeman připadal jako červ v čtyřrozměrném bludišti.

Přesto se mu nějak podařilo je přimět, aby šli společně na večeři v naději, že se od nich něco dozvědí.

Během večeře se věci začínaly objasňovat. Leeman zbystril sluch, když zaslechl slova „retardační pole“. Večeře se prodloužila, všichni se poněkud rozjařili, takže teprve ke druhé hodině ráno se Leeman dostal k telefonu. Muž na druhém konci linky již chtěl zavěsit, jenže Leeman řekl něco, co mu v tom zabránilo.

Ling Wu strávil své první libánky v Renu v Nevadě. To bylo před třiceti léty. Od té doby se věnoval obchodu s farmaceutickými přípravky a značně zbohatl. Nedávno mu úřad pro kontrolu porodnosti udělil licenci mít dvě děti, takže nyní byl zde i s manželkou.

Stáli před průhlednou křišťálovou stěnou taneční kupole hotelu a dívali se na Saturn a jeho pásy. Z místnosti se ozývala jemná, emocionální hudba, podkreslující pohled na divokou pouštní krásu, ležící před nimi. Hladké oblity ledu sahaly až k obzoru a nad nimi se vznášel jako dekorace Saturn se svými pásy — jedinečný estetický zázrak, jímž se žádný obyvatelný svět nemohl chlubit. Zeptejte se některého amatérského astronoma na Saturn. Nic vám neřekne, ale chytí vás za ruku a přivleče k teleskopu. Pokud se vzpíráte, je schopen vám ruku i zlomit.

Dorothy Ling, ze čtvrté generace usedlé v San Francisku, opřela ruce o křišťálovou stěnu, jako by je chtěla prostrčit ven.

„Doufám, že se pro nás nikdy nevrátí,“ zasníla se.

Ling Wu, který byl o celý palec menší než ona, k ní vzhledl a usmál se.

„Kdo by se pro nás neměl vrátit?“

„Golden Circle“

„Má sice už celých pět dní zpoždění, ale nemyslím si, že by společnost právě umírala touhou nás zde nechat o něco déle.“

„Slyšel jste to, Wu? Paní Willingová mi právě sdělila, že kdosi ukradl Golden Circle přímo z kosmodromu!“ „Paní Willingová je velmi romantická duše.“

„Dej mi čas — dej mi čas!“ opíčil se delfin Charley. „Nejdřív slibuje Larry, pak zase Garner. Prý máme dost času. To chtějí hvězdy jen pro sebe?“

„Myslím, že je podceňuješ,“ odpověděl vážně starý delfin, ale Charley jakoby neslyšel.

„Donedávna o nás prakticky nic nevěděli, ale nyní bychom jim mohli být užiteční, vím to. Na každé planetě by pro obě rasy bylo dost místa.“

„Proč bychom neměli mít ještě dost času? Víš, jak dlouho jim to trvalo?“

„Co máš na mysli?“

„První zkazka o cestě lidí do vesmíru je stará tisíc let, ale teprve před sto padesáti lety se tam dostali. Nemáme být tak netrpěliví,“ řekl ten se zkaženými zuby a Zjizvenou čelistí.

„Jenže já nemohu čekat tisíc let! To mám trávit svůj život pohledem na oblohu, dokud mi nevyschnou oči?“

„Nebyl bys první. Ani mezi delfíny.“

Dále Snyder kráčet halou jako dobyvatel, uvažující o nových výbojích. Když procházel kolem lůžek pacientů, usmíval se a přikyvoval, ale jeho rychlá chůze odrazovala nemocné od úmyslu dát se s ním do řeči. Když došel ke dveřím vedoucím do salónku sester, rázně je otevřel a vstoupil dovnitř.

Trvalo mu jen asi patnáct vteřin, než došel k pultu s kávou, ale za tu chvíli jakoby zestárl o čtyřicet let. Jeho tělo se nachýlilo, ramena poklesla, tvář se propadla o půl palce a nabyla výrazu hluboké beznaděje.

Nalil si plastický šálek kávy, zamračil se a vylil jej do odpadu. Po chvíli rozmýšlení si natočil z jiného kohoutku čaj Yerba maté v naději, že mu přijde víc k chuti.

Zřejmě tomu tak bylo. Sedl si do křesla, díval se z okna a o šálek horkého čaje si ohříval ruce. Venku bylo vidět stromy, trávníky a něco jako chodníky z cihel. Menningerův ústav byl bludiště budov nanejvýš čtyřpatrových, i když měli vysoký mrakodrap by uspořil miliony dolarů na pozemcích a stačilo by jej obklopit nutnými pomocnými budovami a upraveným terénem. Jenže mnohá senzitivní pacientka by zděšeně prchla před sexuálním symbolem v podobě jediné, tyčící se věže.

Dále se otfásl a napil se čaje. Aspoň na deset minut mohl zapomenout na své pacienty.

Pacienti. Všichni byli v šoku po mimozemšťanově mentálním úderu. Zprvu ho i jeho kolegy mátlí tím, že se chovali všichni stejně. Teprve nyní se ukázalo, že jejich problémy jsou stejně různorodé, jako jejich otisky prstů. Bylo zřejmé, že po mimozemšťanově „výbuchu“ každý z nich utrpěl jiný druh šoku. Dále a jeho kolegové k nim přistupovali jako k jednotlivé skupině, což bylo chybné. Mimozemšťanův výlev vzteku, strachu a zármutku na každého působil jinak, a sice podle jejich individuálního duševního rozpoložení — obava z osamění, klaustrofobie, xenofobie, kastrací syndrom, strach ze znásilnění a celá řada jiných podvědomých obav se tím umocnila.

Nebyl dostatek lékařů a chyběly i místnosti. Dále i jeho kolegové byli vyčerpaní, ale nesměli to dát najevo.

Dopil šálek.

„Do boje, vojáku!“ poručil si a vyšel ven. Ve dveřích se srazil se sestrou Henrietou, jejíž druhé jméno si nepamatoval. Byla to příjemná, poněkud obtloustlejší žena mateřského vzezření. Usmála se na něho a Dále se divil, že se vůbec může usmívat. Nevšiml si ale, že jakmile se k ní otočil zády, její úsměv se změnil v unavenou grimasu.

„Mně vadí ty detaily,“ poznamenal Lit. „Ty dvakrát zatracené detaily. Jak to, že to všechno na sebe tak dokonale navazuje?“

„Protože je to asi pravda,“ poznamenala Marda.

Lit se na ni překvapeně podíval; věděl, že Marda dlouho uvažuje, než dospěje k nějakému rozhodnutí.

„Abys mne správně pochopila, všechny tyto detaily a jejich návaznost mohla vypracovat ARM. Co mne však zaráží, je nesmírné množství práce, kterou k tomu musela vynaložit — ukrýt někde Greenberga, přimět jeho ženu ke spolupráci, mobilizovat loď, případně je unést a spoustu jiných věcí, jako je úprava jejich životního prostoru a podobně. To vše sice mohou dát zase do pořádku, ale nač tolik starostí a práce? Hlavně pak ten zmatek v Menningerově ústavu. Jak to jen mohu dokázat! Z tolika pacientů udělat herce! Přece si jen tak z ničeho nic nemohli vypůjčit Golden Circle. Devadesát milionářů v hotelu Titan by svolávalo hromy a blesky, protože se nemohou dostat domů, a třicet dalších na Zemi by řvalo, že zmeškali svou svatební cestu. Společnost Titan by to nikdy nedopustila. To znamená, že ARM prostě musel tu loď ukrást!“

„Něco podobného jako s Occam Hazor?“

„Occam? To ne. V každém případě to však vyvolává celou řadu různých domněnek.“

„Lite, přece si nemůžeš vzít na sebe takovou zodpovědnost! Co když Garner mluví pravdu? Pak je celá lidská civilizace ohrožena! Jestliže lže, jaký by k tomu měl důvod?“

„Ty mu opravdu věříš?“

Marda s plnou vážností přikývla.

„Asi máš pravdu. To riziko je příliš velké.“

Když se po delší době vrátil od telefonu, oznámil Mardě:

„Zaslal jsem velení vašich válečných lodí záznam svého rozhovoru s Garnerem. Trvalo to celou hodinu. Byl bych toho řekl ještě víc, ale nebylo by dobré, kdyby Garner zachytil vše, co vysílám. Na tuto vzdálenost je stále ještě v dosahu maserového paprsku.“

„Takže budou informováni a připraveni.“

„Doufám, že ano. Možná, že jsem je ještě měl varovat ohledně té telepatické přilby. Kdyby se jí zmocnil Garner, bylo by to to nejhorší, co by se vůbec mohlo stát. Avšak Lew je chytrá hlava, zcela určitě ho tato možnost napadne.“

Později Lit znovu volal Ceres, aby zjistil, jak probíhá kontrola pozemských lodí. Po celé dva týdny loď Asteroidů zastavovala a prohlížela pozemské lodě, takže pokud je údajná Garnerova honička za mimozemšťanem pouze krycí manévr pro nějakou podezřelou akci, svůj účel nemůže splnit. Ceres však hlásil, že až dosud se na nic takového nepřišlo a že dosavadní pátrání je bezvýsledné.

Ceres se mýlil. Taktika zastavování a kontrola pozemských lodí měla určitý výsledek, a sice ten, že napětí mezi Zemí a Asteroidy dosáhlo maxima.

Kopilot seděl nehnutě a naslouchal Kzanol-Greenbergově rozmluvě s Kzanolem, i když řeči Vládců nerozuměl. Z kopilotovy mysli Kzanol vyrozuměl, co mu Kzanol-Greenberg říká, a pak zase naopak.

„Měl jsem se vás hned zbavit,“ mručel Kzanol. „Otroku, který má z nepochopitelných důvodů mentální štít, nelze věřit.“

„To jste tedy měl udělat,“ řekl Kzanol-Greenberg hlasem s nádechem hořkosti. „Jenže prozatím mě ještě zabít nemůžete, protože mám informace, které nutně potřebujete.“

„Jaké informace?“

„Například vím, kde se nachází ten druhý skafandr. Rovněž vím, proč nás nezachránil některý správce potravinové planety. Také jsem zjistil, kde se nachází — ehm — naše rasa.“

„Také já vím, kde je ten druhý skafandr. Nezabíjí vás, protože můžete vědět ještě něco, co mě zajímá.“

„To je od vás milé,“ ušklíbl se Kzanol-Greenberg a nedbale pohnul dezintegrátorem. „Řeknu vám ještě něco, abych dokázal, že toho vím víc. Například věděl jste, že bělomasi jsou inteligentní?“

„Kecáte!“

„Lidé je objevili na Sinu A III — 1. Zjistili, že jsou nesporně inteligentní. Víte, jakým způsobem toho dosáhli?“

„Ne.“

„Samozřejmě, že nevíte. Pokud nějaká životní forma nebyla schopna mutace, tak to byli právě bělomasi. Proč by také býložravci bez končetin a přirozených obranných systémů potřebovali inteligenci, když měli inteligentní pastýře? Byli to právě Tnuctipové, kteří jim inteligenci imputovali. Pod záminkou, že jejich mozek je žádanou lahůdkou, stvořili jej tak velký, aby tím zdůvodnili obrovitost jejich těl.“

Kzanola to zaujalo. Sedl si a jeho ústní chapadla se zježila, jako by jimi chtěl věřit.

„Řeknu vám, jak to všechno spolu souvisí,“ řekl Kzanol-Greenberg. Sňal přilbu, sedl si, vytáhl cigaretu a pomalu si ji zapálil. Na Kzanolovi bylo vidět, že v sobě násilím tlumí hněv. Kzanol-Greenberg si pomyslel, že není důvod, proč by se Thrint neměl zlobit, pokud se ovšem nerozzlobí až přespříliš.

„Teď dobře poslouchejte,“ pokračoval Kzanol-Greenberg. „První důležitý moment je zjištění, že bělomasi jsou inteligentní. Pokud jde o druhý moment, jistě si vzpomínáte na všeobecnou depresi, která nastala poté, co Plornův Tnuctip objevil antigravitaci.“

„Měli ho tehdy rovnou zabít,“ zamručel zlostně Kzanol.

„Ne Plorna, ale jeho Tnuctipa. Copak to nechápete? Naši Tnuctipové vedli proti nám skrytou, nevyhlášenou válku. Za celou věcí stáli takzvaní Svobodní Tnuctipové, kteří na svých kosmických lodích uprchli do vesmíru v době, kdy jsme objevili jejich planety. Nesnažili se dosáhnout Andromedy, ale zůstali někde mezi hvězdami, kde — nikdo neví. Někteří však zůstali doma a skrytě prováděli jejich příkazy. Stvořili bělomasy a ti jim pak sloužili jako špióni, protože je choval každý vznešený Thrint v galaxii."

„Vy jste Ptavv a navíc blázen! Všechny tyto smyšlenky opíráte o idiotský předpoklad, že bělomasi jsou inteligentní. To je holý nesmysl. Vycítili bychom to!"

„Ne. Ověřte si to u Masneye, když mi nevěříte. Tnuctipové zřejmě uzpůsobili jejich mozek tak, aby byl imunní vůči Moci. Už jen sama tato skutečnost je důkazem, že šlo o určitý záměr. Bělomasi jako špióni a k tomu antigravitace, která vyvolala celkovou hospodářskou depresi. Existovala ještě celá řada dalších podvratných akcí, například mutace viprinů pro závodní účely. Ti se objevili ještě několik let před tím, než Tnuctipové přišli s antigravitací. To způsobilo, že farmáři chovající normální vipriny přišli na mizinu. To byl začátek deprese, jejíž vyvrcholení způsobila antigravitace. Nebo si vezmeme slunečnice. Byly používány jako ochranné živé ploty každým, kdo vlastnil nějaký pozemek nebo dům. To vedlo k nezávislosti a vzájemné izolaci vlastníků půdy, takže i v případě obecného ohrožení se starali jen sami o sebe. Vsadím se, že Tnuctipové měli nějaký prostředek, třeba sprej, kterým mohli slunečnice zničit. Když pak deprese vyvrcholila, udeřili."

Kzanol mlčel. Z výrazu jeho tváře nebylo patrné, co si myslí.

„To není jen úvaha," pokračoval Kzanol-Greenberg. „Pro své tvrzení mám solidní důkazy. Především to, že bandersnatchi, to jsou naši bělomasi, jsou inteligentní. Lidé, kteří to zjistili, nejsou hloupí, takže v tomto ohledu je omyl vyloučen. Dále je zde skutečnost, že když jste dorazil s havarovanou lodí do soustavy F124, nikdo vás nezachránil. Ptám se — proč?"

„To je dobrá otázka. Proč?"

To byl základní bod celého problému. Kzanol-Greenberga trápil po celých šestnáct dní, stále se k němu vracel a zkoumal jeho vnější i vnitřní aspekty. Neměl totiž nic jiného na práci, než hlídat Masneye a přemýšlet o příčinách svého neštěstí. Jeho mysl putovala cestou, na jejímž počátku figurovali tiší bandersnatchi a na konci válka, která se odehrála před miliardami let. Všechny nynějších strastí a nebezpečí mohl být ušetřen, kdyby si nějaký správce na Měsíci povšiml náhlého záblesku. Důvod, proč se tak nestalo, mohl být pouze jediný.

„Ptáte se proč? Na Měsíci totiž nikdo nebyl. Správce buď zabili při povstání Tnuctipů, nebo bojoval někde jinde. Pravděpodobně byl v každém případě mrtev. Tnuctipové asi okamžitě vyrazili, aby nám odfízli přísun potravin."

Kzanol byl zmaten. „Proč by to dělali?"

Thrintové totiž nikdy nebojovali než sami se sebou a navíc jejich poslední válka skončila ještě před tím, než se začalo létat ke hvězdám. Kzanol neměl tedy ani tušení, co je to válka a její smysl nechápal. Vrátil se tedy k jednomu ze základních problémů:

„Slíbil jste, že mi řeknete, kde se nyní nacházejí Thrintové!"

„Tam, kde jsou nyní i Tnuctipové — mrtví. Kdyby žili, jistě by již dávno ovládli planetu Zemi. Totéž platí o Tnuctipech a všech rasách, které nám sloužily. V té válce všichni zahynuli."

„To je šílenství! Tu válku přece někdo musel vyhrát!"

Kzanolův hlas zněl tak úpěnlivě, že se Kzanol-Greenberg musel bezděky usmát.

„Stává se, že válku nevyhraje nikdo. Zeptejte se jakéhokoli člověka. Zeptejte se Rusů nebo Číňanů. Budou si myslet, že jste blázen a začnou vám povídat o Pyrrhově vítězství*).

(*Epirský král po vítězství nad Římany prohlásil: „Ještě jedno takové vítězství a jsem ztracen." Pozn. překl.)

Mám vám říci, co se asi stalo?"

Nečekal na Kzanolův souhlas a pokračoval:

„Je to sice pouhý dohad, ale je logický a dává smysl. Dva týdny jsem o tom přemýšlel. Válku jsme zřejmě prohráli. Proto se naši vedoucí činitelé rozhodli, že celá naše rasa spáchá sebevraždu a všechny své nepřátele vezme s sebou do hrobu, to znamená všechny otroky. Něco podobného jako byla pohřební ceremonie, jenže v galaktickém měřítku. Zřejmě jsme zhotovili telepatický zesilovač takové kapacity, že jeho dosah pokryl celou galaxii, a poručili všemu živému spáchat sebevraždu."

„To je nepředstavitelné šílenství!" zvolal otřesený Kzanol. „Proč by Thrintové dělali něco takového?"

„Zeptejte se člověka. Ten ví, čeho jsou myslící tvorové schopni, když jim hrozí smrt. Nejprve vám budou tvrdit, že něco takového je naprosto nemorální, a že je nemyslitelné, aby se taková hrozba mohla vůbec realizovat. Pak ale vyjde najevo, že podobné plány, i v každém ohledu lepší, měli lidé již před lety, před desítkami let a před staletími. Připouštíte, že by bylo možno zhotovit ten obrovský zesilovač?"

„Ovšem."

„Pochybujete, že zdařilá revolta otroků by vedla k něčemu menšímu než je naše totální vyhubení?"

„Nepochybují." Kzanolova chapadla v koutcích úst se zachvěla.

„Takže...?"

„Zcela určitě bychom je spolu s námi strhli do záhuby. Ti hnusní zrádní otroci, stojící ještě níže než bělomasi, zneužili svobod, které jsme jim poskytli, aby nás zničili. Jen doufám, že žádný z nich nepřežil!"

Kzanol-Greenberg se zašklebil:

„Zcela určitě zahynuli. Jak jinak si vysvětlíte, že nikde nevidíte žádného z našich otroků kromě bělomasů, kteří jsou imunní vůči Moci?"

„Nyní, pokud jde o tu další informaci," pokračoval Kzanol-Greenberg. „Pátral jste po skafandru?"

Kzanol se rázem vrátil do přítomnosti. „Ano, na měsících, a vy jste hledal na Neptunu. Pokud by jej váš Masney

nalezl, věděl bych o tom. Existuje však ještě jedno místo, které bych rád prohledal."

„Tak to zkuste a dejte mi vědět, jak jste dopadl."

Motory zahučely a Golden Circle se otočila. Kzanol hleděl přímo před sebe a svou Moc zaměřil do řídicí kabiny, kde seděl Masney. Kzanol-Greenberg si zapálil cigaretu a vyčkával.

Pokud se Kzanol naučil trpělivosti, možno říci totéž o jeho ubohé lidské imitaci. Když Kzanol-Greenberg zjistil, že Kzanol se zmocnil Masneye, mohl lehce učinit něco nepředloženého. Mohl Thrinta zabít již jen proto, že se nějakým způsobem zmocnil jeho mysli a těla. Avšak pomyšlení, že pak by vlastně musel čelit sobě samému...

Jednou však k tomu musí dojít.

Byl překvapen, jak se mu vše začíná dařit. Dokázal čelit pravému Thrintovi na jeho vlastní půdě a značně pokročil v úsilí přesvědčit Kzanola, aby ho akceptoval ne jako otroka, ale aspoň jako Ptavva, když již ne jako sobě rovného Thrinta. Stále však existovalo nebezpečí, že by ho Kzanol mohl zabít. Proto si přál, aby Thrint projevil trochu více respektu k dezintegrátoru, jímž ho ohrožoval.

Zatím byl spokojen, protože nabyl sebevědomí, které mu dříve chybělo. Prozatím se nedalo nic víc dělat. Bude však lépe, když se po nějakou dobu nebude Kzanolovi plést do cesty.

Kzanol nejprve radarem prohledal Kzanol-Greenbergovu loď. Když nic nenašel, znovu se zmocnil Masneye a přikázal mu, aby také prozkoumal celou loď. Domníval se totiž, že podivný otrok s mentálním štítem nějakým způsobem propašoval skafandr na loď a vypnul stázové pole. Masney však nic nenašel.

Kzanol se zamyslel. Proč je ten podivný otrok tak sebevědomý? Skafandr přece nemá!

Znovu prohledávali Triton. Kzanol-Greenberg si všiml, že během neúspěšného pátrání Kzanolova nejistota vzrůstá. Skafandr nebyl na Neptunu, ani na jeho měsících, ani na Kzanol-Greenbergově lodi. Miliardy let na oběžné dráze zůstat také nemohl. Kde tedy je?

Motory se zastavily a pátrání skončilo. Kzanol se prudce otočil ke svému trapiči. Ten měl náhle pocit, jako by mu někdo drtil mozek. Kzanol vydával ze sebe vše, veškerou zlobu, která se v něm za tu dobu nahromadila. V bezmezném vzteku ječel nesmysly, rozkazoval a stále kladl otázky.

Pilot zasténal a zoufale se chytil za hlavu. Kopilotka s ječením vyskočila z křesla a s pěnou u úst zemřela. Zůstala však stát a jen její boty s magnetickou podrážkou zabránily, aby se její mrtvola nevznesla do výše. Kzanol-Greenberg měl pocit, jako by ho zachvátil zmatek.

Náhle duševní tornádo pominulo. Kzanol-Greenberg zahlédl koutkem oka, jak do kabiny vstupuje pilot, jemuž Kzanol přikázal, aby místo mrtvé kopilotky dělal tlumočníka.

„Kde to je?"

„Dohodneme se." Kzanol-Greenberg zvýšil hlas, aby ho pilot mohl slyšet.

Kzanol uchopil plazmový nůž a na Kzanol-Greenbergův dezintegrátor pohlédl s hlubokým pohrdáním. Zřejmě jej nepovažoval za zbraň nebo si byl vědom, že žádný příslušník nižší rasy nemůže Thrinta ohrozit. Čepel plazmového nože nastavil na délku osmi stop a byl připraven prohnat ji tělem vzpurného protivníka.

„Nebojím se vás," řekl klidně Kzanol-Greenberg, aniž by pozvedl dezintegrátor.

Kzanol se otočil k pilotovi: „VYPADNĚTE!"

Kzanol-Greenberg téměř zajasal. Zdá se, že zvítězil. Otroci nesmějí být přítomni při sporech mezi Thrinty. Znamená to, že je považován za rovnocenného Thrinta?

Pilot pomalu vrávoral směrem k přechodové komoře. Buď se mu po Kzanolovu mentálním úderu poškodily některé motorické nervy, nebo se mu prostě nechtělo opustit kabinu. Kzanol vnikl do jeho mysli:

„POSPĚŠTE SI!"

Pilot zrychlil krok a dříve než opustil kabinu, navlékl si skafandr. To znamenalo, že Kzanol zůstal věrný zásadě rodiny Racarliwů netrýznit její otroky.

Když se za pilotem zavřely dveře přechodové komory, zeptal se Kzanol:

„O čem se chcete dohadovat?"

Protože odpovědi nerozuměl, zhnuseně poznamenal:

„Musíme použít rádia. Kde je? Aha, zde."

Přitiskl tvář ke stěně. Jeho ústní chapadla pronikla do výklenku, kde byl umístěn rádiový přístroj, a stiskla tlačítko. Nyní mohl pilot ze svého skafandrového rádia slyšet Kzanol-Greenbergova slova, jejichž význam pak mohl Kzanol vyčíst z jeho mysli.

„Opakuji," řekl Kzanol, „o čem se chcete dohadovat?"

„Chci být vaším partnerem a společně ovládat Zemi.

Umluva bude platit i v případě, že se objeví jiný Thrint nebo se zjistí, že naše rasa ještě existuje. Vše bude půl napůl. Pomůžete mi zhotovit telepatický zesilovač, protože ten váš se nehodí na mou hlavu. Chci, abyste to stvrdil přísahou... Okamžik, nejsem schopen to přesně vyjádřit slovně."

Kzanol-Greenberg vzal arch papíru a podivným kudrlinkovým písmem napsal v řeči Vládců:

„Chci, abyste přísahal, že budete chránit mou polovinu vlastnictví podle svých sil a schopností a že nikdy neohrozíte můj život nebo zdraví od chvíle, kdy vás zavedu na místo, kde se nachází váš druhý skafandr. Dále přísahajte, že jakmile se vrátíme na Zemi, opatříte lidi, aby mi pomohli sestrojít druhý zesilovač."

Kzanol asi půl minuty přemýšlel. Jeho mentální štít byl neproniknutelný, ale Kzanol-Greenberg lehce uhlí, jaké asi myšlenky probíhají jeho mozkem. Pak Kzanol pronesl prtuvlovskou přísahu, aniž by vynechal jedinou slabiku.

Kzanol-Greenberg věděl, že protivníkovu váhání bylo více méně na efekt. Věděl však také, že prtuvlovská přísaha platí jen mezi Thrinty. To znamená, že pokud by ho Kzanol nadále považoval za jakéhosi otroka...

„Dobře." Kzanol-Greenberg vytáhl z náprsní kapsy popsaný papír a podal jej Kzanolovi, který jej vzal, přečetl a udiveně potřásl hlavou.

„To chcete, abych se zavázal také kpitlithulmskou přísahou?"

„Ano." Kzanol-Greenberg se zazubil. Nebylo třeba, aby ji Kzanolovi předčítal. Tato přísaha byla závazná vůči otroku, takže pokud Kzanol složí i tuto, je v každém případě zavázán, ledaže by Kzanol-Greenberga považoval za rostlinu nebo tupé zvíře, což by bylo nečestné.

Kzanol odložil papír. Jeho mentální štít byl tak napjatý, že téměř jiskřil. Rozevřel čelisti v úsměvu, jaký by asi měl tyranosaurus, pronásledující paleontologa, nebo Lucas Garner, když slyší dobrý vtip. Při pohledu na smějícího se Kzanola, v jehož ústech svítily ostré tesáky, nebylo pochyb, že jde o masožravce, dravého tvora, který se v každém okamžiku chystá vrhnout se na kořist. Nedosahoval sice ani z poloviny váhu člověka, jenže totéž lze říci o stovce škorpiónů, třech divokých kočkách, bojovných mravencích na pochodu nebo hejnu piraní.

Jenže Kzanol-Greenberg věděl, že Kzanolův smích je výrazem nechtěného obdivu někoho, kdo je nucen si přiznat, že jeho protivník je lepší, ale také toho, jenž umí prohrávat. Současně si byl také vědom, že Kzanolův smích je falešný jako padělaná bankovka.

Kzanol opakoval přísahu čtyřikrát. Čtyřikrát se při tom nenápadně přeekl, teprve po páté přestal kličkovat a pronesl ji bez chyby.

„Teď je vše v pořádku," usmál se Kzanol-Greenberg. „Nařídte pilotovi, aby zaměřil kurs na planetu Pluto."

„Všichni se stočte směrem tři osm čtyři dva nula jedna!" Hlas muže ve vedoucí lodi zněl unaveně a rezignovaně. „Nevím, jakou hru mají v úmyslu, ale jsme schopni ji hrát stejně dobře jako každý kluk z ulice."

„Pluto!" kdosi hlásil. „Letí na Pluto!" Jeho hlas zněl, jako by toto zjištění považoval za osobní urážku.

Old Smoky Petropoulos stiskl tlačítko vysílače.

„Hej, Lew, nebylo by dobře, aby se jedna z našich lodí zastavila a poohlédla se po těch dalších dvou?"

„Dobře, Smoky, udělej to. Budeš schopen nás pak najít maserem?"

„Jistě, šéfe. Nemáme to dělat potají?"

„Zbytečné. Oni vědí, že je sledujeme. Informuj nás o všem, co zjistíš. Pokud možno zjisti, kde je Garner. Chtěl bych vědět, zda je na té líbáňkové lodi. Bude dobře, když pak zavoláš Woodymu na loď číslo šest, aby Garnera sledoval."

„Samozřejmě, že na Pluto!"

Nebylo to poprvé, co Kzanol-Greenberg zapochyboval o inteligenci svého druhého já. Zprvu se obával, že Kzanol by na to mohl přijít sám, ale jak je vidět...

„To je přece nesmysl," zamračil se Kzanol.

„Naopak, je to naprosto logické. Když jste svou loď opustil, narazila na jeden z Neptunových měsíců tak prudce, že jej vymrštila z oběžné dráhy," vysvětloval trpělivě Kzanol-Greenberg. „Loď totiž letěla téměř světelnou rychlostí, takže měsíc dostal tak prudký impuls, že se stal samostatnou planetou s excentrickou oběžnou dráhou, která ho občas přivádí zpět k Neptunu. To se dá lehce zjisti."

„Bylo mi řečeno, že se sem dostal z jiné sluneční soustavy..."

„Mně také. Jenže toto vysvětlení nedává smysl. Pokud by cizí planeta vnikla do naší soustavy v takové vzdálenosti od slunce, pokračovala by ve své hyperbolické dráze a opět odletěla pryč. Nic by jí v tom nebránilo."

„Jedna věc mi dělá starosti," pokračoval Kzanol-Greenberg. „Co když byl skafandr tímto nárazem vymršťen někam zpět od kosmu?"

„V tom případě vás zabiju," zavrčel Kzanol.

„Neříkejte mi, kdo jste, ale nechte mne hádat. Aha, už to mám! Jste Smoky Petropoulos. Jak se vám daří?"

„Ne tak dobře jako vaši paměti. Je to už dobrých dvacet dva let!"

Smoky stál za dvěma sedadly v přechodové komoře a zubil se na oba muže, sedící zády k němu. Jejich tváře se zrcadlily na skle obrazovky.

„Co je to s vámi, Garner? Proč se neotočíte a nepodáte ruku starému kamarádovi?"

„Nemůžu, Smoky. Ten zatracený BEM*) mi nařídil nehýbat se, ale mluvit mohu.

(* BEM — obluda s hmyzíma očima (Bug Eyed Monster). Pozn. překl.)

Možná, že dobrý hypnotizér by mě z toho dostal, jenže tady v okolí žádný není. Vedle mne sedí Leroy Anderson, seznámte se!"

„Hi!"

„Výborně. Teď nám dejte každému cigaretu, ale do koutku úst, abychom mohli mluvit. Vy, hoši, také honíte Greenberga a toho BEMa?"

„Jo." Smoky sahal po cigaretách a zapalovači. „Co se to tady, k čertu, vůbec děje?"

„Co máte na mysli?"

Smoky dal každému z nich cigaretu do koutku úst. „Ta líbáňková loď směřuje k Plutu."

„K Plutu?"

„Překvapuje vás to?"

„To znamená, že na Neptunu a na jeho měsících nic nenašli," poznamenal Anderson.

„Správně," přikývl Garner. „Víme, za čím jdou, a také víme, že to tady není. Jenže si nedovedu představit, proč by to měli hledat právě na Plutu. Moment! Přidržte mi cigaretu!"

Garner náruživě zabafal. Byla to dobrá cigareta starého typu, ještě s poctivou dávkou dehtu a nikotinu.

„Nakonec je to možné," připustil. „Existuje teorie, že Pluto mohl kdysi být Neptunovým měsícem. Co však je s Greenbergovou lodí? Letí stejným směrem?"

„Ano, jenže s vypnutým motorem. Před čtyřmi hodinami jsme ji ztratili z dohledu. Pokud je na ní váš přítel Masney, mohl by být v nesnázích."

„Máte pravdu, Smoky. Vzpomínáte si na Lloyda Masneye? Takový zavalitý chlapík s knírkem."

„Myslím, že ano. Je také paralyzován?"

„Myslím, že ne, ale určitě je pod vlivem hypnózy. Pokud mu někdo neporučí, nezachrání se. Ta loď padá na Neptun. Pokusíte se ho zachránit?"

„Jistě, doletíme pro něho." Smoky se otočil a kráčel k výstupní komoře.

„Hej, Smoky, vraťte se a vytáhněte nám z úst zbytky cigaret, nebo nám to spálí tváře!"

Smoky se vrátil do své lodi, zavolal Woody Atwooda v antiradarové lodi číslo šest a sdělil mu, co zjistil.

„Vypadá to, že Garner mluví pravdu, Woody, ale nemůžeme riskovat," zakončil svou informaci. Pak však dodal:

„Přileťte sem a držte se poblíž Garnerovy lodi. Pokud se jen trochu pohne jiným směrem, pak je to zatracený lhář a blůfoval. Mějte oči otevřené. O Garnerovi je známo, že je lstivý. Já zatím zjistím, zda Masney je skutečně v nebezpečí. To nebude problém."

„Při zrychlení 1,6 G budeme u Pluta za jeden a půl týdne," poznamenal Anderson, který byl schopen provádět jednodušší propočty zpaměti. „Nemůžeme však tuto společnost sledovat, i kdybychom chtěli. Jednak jsme ochromeni, jednak nám dochází palivo."

„Nemohli bychom tankovat na Titanu? Kde je, k čertu, Smoky? Říkal, že se vrátí?"

„Dnes už ho nečekejme."

Garner zlostně zavrčel. Vesmír, stav beztlíže, ochromení a porážka, to vše oslabovalo jeho schopnost sebeovládání.

„Hej!" náhle zvolal.

„Co se děje?"

„Mohu hýbat ukazováčky, ale může to být jen přechodné."

Smoky se vrátil až druhý den pozdě večer. Špičatý nos své lodi zasunul do hlavní trysky Garnerovy lodi a tlačil ji. Když pak vypnul pohon, obě lodi letěly samostatně. Pomocí raketového motorku na zádech se mohl pohybovat mezi nimi.

Mezitím se dostavil Atwood a pomáhal Smokymu. Byl by totiž nesmysl předpokládat, že by se Garner pokusil o nějaký trik poté, co byl nalezen Masney.

Masney však nebyl hypnotizován. Když ho Kzanol učinil svým otrokem, zbavil ho hypnózy, ale pak odletěl směrem k Plutu, aniž by mu dal jakýkoli příkaz, a to buď ze soucitu, nebo na to prostě zapomněl. Masney byl tedy ve stavu, kdy ke všemu potřeboval příkaz, takže ani nejedl a byl na pokraji vyhladovění. Tváře měl propadlé a kůže na těle vypadala jako pomačkaný přehoz na kostře. Kzanol soustavně zapomínal nařizovat mu, aby jedl. Krmil ho jen tehdy, když zjistil, že hlad ho probouzí z hypnózy.

Když Golden Circle s Kzanolem odletěla, Masney zbavený hypnózy se začal doslova cpát, ale ještě dlouho potrvá, než se zotaví. Pohonné látky z jeho lodi byly přečerpány na Golden Circle, takže jeho loď se pouze vznášela kolem Tritonu na značně excentrické oběžné dráze, která se pozvolna zužovala.

„Tohle nemohl být žádný trik," řekl Smoky, když informoval posádky svých lodí. „Stačilo jen málo a Masney byl mrtev. Naštěstí je jen těžce nemocen."

Čtyři lodě se blížily k měsíci Nereida.

„Bude třeba doplnit palivo," poznamenal Garner a naznačil způsob, jak to provést.

„Svou loď neopustím!" zaječel Smoky.

„Je mi líto, Smoky, ale uvažte, že máme tři piloty — vás, Woodyho a Masneye. Anderson a já se nemůžeme hýbat. Máme čtyři lodě, takže jednu musíme opustit."

„Chápu, ale proč právě mou?"

„Máme pět mužů, ale jen tři lodě, k nimž máme piloty. To znamená, že si musíme ponechat dvě více-místné a vaše je jen jednomístná. Chápete?"

„Ano."

„Takže buď opustíme vaši, nebo antiradarovou. Můžete volit."

„Hm. Domníváte se, že se dostaneme k Plutu dřív, než začne ta mela?"

„Musíme se o to pokusit. Nebo chcete raději jít domů?"

„Tak dobře," povzdechl si Smoky.

Flotila zamiřila k Tritonu bez lodi číslo čtyři, jejíž zásoba paliva byla přemístěna na Masneyovu loď Iwo Jima. Garner přešel k Masneyovi a Smoky zůstal na Heinleinovi s Andersenem.

Tři lodě se vznášely nad ledovým povrchem měsíce Nereida. Plameny jejich motorů postupně propalovaly vrstvy zmrzlého dusíku, kyslíku a kysličníku uhličitého, až se lodě dostaly k silné vrstvě vodního ledu, kde se každá z nich usadila ve své ledové prohlubni. Pak se Smoky a Woody vypravili za lodí číslo čtyři.

Pohonná látka v její nádrži stačila právě jen na to, aby s ní Smoky mohl přistát. Nepatrný zbytek pak přečerpali do Iwo Jimy, do níž rovněž přemístili Heinleinovu zásobu.

Na jednomístné lodi Woody vypnul chladicí zařízení ve vodíkové nádrži, odmontoval topení v kabině a přemístil je do vodíkového zásobníku. Aby je tam dostal, musel vyřezat ve stěně otvor.

Několik příštích hodin strávili sekáním ledových bloků. Masney s Andersonem se stále ještě zotavovali, takže veškerou práci konali Asteroidané. Když skončili, byli všichni k smrti vyčerpaní, zato však palivová nádrž lodi číslo čtyři byla plná teplé, i když ne absolutně čisté vody.

Pak zapojili baterie z lodi číslo šest a začali s elektrolýzou vody, směs kyslíku s vodíkem začala proudit do Heinleinovy palivové nádrže. Termostat nastavili nad rosný bod vodíku, ale zmrzlý kyslík se v nádrži začal

hromadit ve formě sněhu, takže bylo nutno jej odstraňovat. Smoky a Woody jej vyhazovali lopatami ze dna nádrže a při práci se střídali.

Aby se zcela nevybily baterie lodi číslo šest, byli nuceni s ní vzlétnout a udělat několik okruhů kolem měsíce. Čas však ubíhal a každou minutou ztráceli naději, že se včas dostanou na místo, kde drama vyvrcholí. Dva dny trvalo, než připravili palivo pro všechny tři lodě. Nádrže sice nebyly zcela plné, ale palivo bohatě stačilo, aby je dopravilo k Plutu. Loď číslo čtyři byla nepoužitelná, protože její palivová nádrž byla ucpaná nečistotou.

„Ať se tam již děje cokoli, máme tři dny zpoždění," komentoval situaci Woody. „Má vůbec smysl tam letět?"

„Budeme se držet pohromadě kvůli rádiovému spojení. Chtěl bych být blízko Garnera, aby mohl koordinovat další postup," řekl Smoky. „O tom BEM toho ví víc než my všichni dohromady, tak musíme být opatrní."

„Problém je v tom, že flotila se tam dostane s třídním zpožděním," poznamenal Garner. „Je otázka, zda bude moci účinně a včas zasáhnout. V každém případě neztrácejme čas a vydejme se hned na cestu!"

„Hrát o sirky!" z Kzanolova hlasu číselo pohrdání. „To už rovnou můžeme hrát pasiáns!" Nebylo jasné, proč to říká, protože prohrával.

„Něco vám navrhu," řekl Kzanol-Greenberg. „Rozdělíme si Zemi a hrajme o lidi, každý z nás jich má osm miliard a ještě něco navíc. Současně bychom se mohli dohodnout, jak ji rozdělit na dvě poloviny. Navrhují, aby dělicí čára šla od severu k jihu do té doby, než se vrátíme se zesilovačem. Pak můžeme hrát každý s osmi miliardami."

„To se mi zdá rozumné. Proč ale to dělení od severu k jihu?"

„Aby každý z nás měl stejné podnební podmínky."

„Souhlasím." Kzanol vzal karty a začal rozdávat, přičemž je kladl střídavě lícem a rubem na stůl.

„Sedm nahoru," řekl.

„Zamíchejte je," upozornil ho Kzanol-Greenberg. Kzanol zavrčel, sebral karty a začal míchat.

„Neměl jste se zbavovat Masneye," poznamenal Kzanol-Greenberg. „Mohli jsme mít rezervního pilota. Takhle to může být nebezpečné."

„Myslíte? Jak byste se asi tvářil, kdybych manipuloval vaším dřívějším otrokem?"

„Bylo by mi to zatraceně nepříjemné," řekl Kzanol-Greenberg. Současně si však uvědomil, že Kzanol tím, že Masneye prostě nechal být, projevil na Thrinta vzácnou zdrženlivost. Masney byl „použitý otrok", podle tradice měl být obvykle zabit, protože žádný Thrint dbající na dobrou pověst by si ho nevzal. Mohl však být darován nějakému žebrákovi.

„Pět nahoru," hlásil pilot sedící tak, aby nikomu neviděl do karet. Byl připraven překládat nesrozumitelný pokerový slang kdykoli, když někdo ze spoluhráčů chtěl hlásit.

Kzanol začal rozdávat karty stejným způsobem jako před zamícháním.

„To je zajímavé," poznamenal Kzanol-Greenberg. „Na něco jsem si vzpomněl, pak ale jakoby to zmizelo."

„Otevřte svou mysl a já vám řeknu, co to bylo!"

„To by nešlo. Bylo to v angličtině, něco z Greenbergovy paměti. Co to jen bylo? Souviselo to s Masneym."

„Tak hrajte!"

„Devět!"

„Břídávám pět!"

„Deset navíc!"

„Skládám Greenbergu, čím to je, že vyhráváte častěji než já, i když skládáte častěji?"

Kzanol-Greenberg luskal prsty. „Už jsem na to přišel! Je to ze Stevensona: „Až vyrostu jednou v muže, každý závidět mi může. Pak už žádní kamarádi nebudou mi hračky brátí." Zasmál se. „Pokud jde o důvod, proč vyhrávám..."

„Dvojka pro vás, královna pro mne," přerušil ho pilot.

Kzanol se usklíbl. „Lidé by měli mít telepatické rekordéry, aby neobtěžovali okolí těmi jejich divnými zvuky. Jinak to ale zní docela příjemně."

„Máte pravdu," řekl Kzanol-Greenberg, ale zamračil se, když prohrál téměř dvě stě, které vsadil na dvojici čtyřek.

O něco později Kzanol vstal od hry a strnul. Pak pokynul Kzanol-Greenbergovi a pilotovi, aby ho následovali. V řídící kabině usedli do křesel a pilot otočil knoflíkem přijímače.

„...Tady Atwood v lodi číslo šest. Doufám, že mne slyšíš, Lewe. Mimoszemšťan se zcela určitě nachází na líbáňkové lodi. Musí mít neuvěřitelné schopnosti, protože paralyzoval Garnera a jeho pilota" ze vzdálenosti nejméně jednoho milionu mil. Je také zatraceně bezohledný. Muže v druhé lodi zanechal nedaleko Tritonu bez paliva a potravy, když už ho nepotřeboval. Garner říká, že je za to odpovědný Greenberg, o němž soudí, že je to druhý mimozemšťan. Oba jsou na líbáňkové lodi a s nimi pilot a kopilot. Garner radí střílet na ně bez vyčkání, ale nepokoušejte se přiblížit k jejich lodi. Jsme tři dny za vámi, v každém případě letíme tam, kam oni. Loď číslo čtyři jsme zanechali na Tritonu bez paliva, dokud nedostaneme nečistotu z palivové nádrže. Pouze tři z nás jsou piloti. Garner a jeho společník jsou stále paralyzováni, ale zdá se, že to poněkud polevuje. Pro ty dva blátošlapy bychom potřebovali hypnoterapeuta, jinak by už asi nikdy nemohli tancovat.

Podle mého mínění je vašim prvořadým úkolem zmocnit se telepatického zesilovače — pokud se vám podaří jej najít. Ta věc je totiž daleko nebezpečnější než jakýkoliv individuální mimozemšťan. Asteroidy by jej chtěly jen prozkoumat, i když někteří vědci by jej rádi využili prakticky. To se nesmí stát. Představte si, co by se stalo, kdyby padl do rukou Pozenšťanů. Zprávu dávám opakovat."

„...Tady Atwood na lodi číslo šest. Doufám..."

Kzanol-Greenberg si zapálil cigaretu. Na líbáňkové lodi jich byl bohatý výběr. Ta, kterou si vybral, byla s dvojitým filtrem, bez nikotinu, mentolovaná a vyrobená z nejjemnějšího tabáku. Přesto byla cítit jako ztrouchnivělé listy a chutnala jako vykašlaný chrchel.

„Střílet na potkání," poznamenal. „To nevypadá dobře."

Thrint na něho pohlédl s neskrývaným opovržením. Bát se otroků! Je vidět, že je to jen obyčejný Ptavv.

Naproti tomu se Kzanol-Greenberg zamyslel. O lidech toho věděl nepoměrně víc než Kzanol.

„Všem lodím! Řekl bych, že bychom měli začít střílet. Má někdo nějaké připomínky?"

Z některých lodí se ozvaly. Muž na vedoucí lodi je klidně vyslechl. Pak pokračoval:

„Tartové, vaše humánní citění vás šlechtí. To nemíním nijak sarkasticky, jenže situace se dostala do takového stádia, že nelze brát ohledy na život dvou blátošlapů v libánkové lodi. Pokud jde o zesilovač, nemusíme mít obavy, že by jej Země našla první. Už jen proto, že neznají Pluto tak dobře jako my. Můžeme umístit hlídky kolem planety do té doby, než nám asteroidy pošlou automatického orbitálního strážce. Až nám radar ukáže, kde se nachází zesilovač, svrhneme na něj bombu, ať se vědci vztekají, jak chtějí. Nezapomněl jsem na nic?"

Ozval se ženský hlas:

„Lew, nebylo by dobře nejdřív vyslat řízenou střelu s kamerou?"

„Dobrý nápad, Mabe. Máš takovou?"

„Ano."

„Tak ji použij!"

Kzanol-Greenberg se zasníl. Znovu byl v Iwo Jimě, týden vzdálený od Země, když si vzpomněl na své loketní hodinky s kriogenickým strojkem — jinak nic zvláštního — které se nacházely uvnitř druhého skafandru. Bude třeba jim dát nový pásek. Nakonec proč? Vždy se zpožďovaly, kdykoli se vracel z návštěvy svých známých na jiných planetách. Až teprve teď zjistil příčinu — relativita času! Jak to, že na to nepřišel už tehdy?

Protože tehdy byl ještě Thrint?

„Zvedám na třicet!" zvolal Kzanol a vyrušil Kzanol-Greenberga ze snění. Domníval se, že Kzanol-Greenberg blufuje se svou postupkou, ale mylil se.

„Thrintové jsou hloupí," konstatoval Kzanol-Greenberg shrabuje výhru. Kzanol neuměl hrát poker, ani když kibicoval pomocí pilotovy mysli. Proto si také neuvědomil možnost, že by jeho loď mohla narazit na Pluto. Thrintové prostě inteligenci nepotřebovali, místo ní měli Moc. Dokud neobjevili první otrockou rasu, neměla Moc celkem význam, protože nebylo proti komu ji použít. Jakmile však nastal neomezený přísun otroků, kteří mysli za ně, Thrintové mentálně zdegenerovali.

„Zvedám padesát!" hlásil Kzanol-Greenberg a Thrint se nuceně usmál.

XIX

„Nikdy jsem netvrdil, že ARM je něco vznešeného," řekl Luke Garner, „ale jeho zřízení bylo nutné. Naprosto nutné. Vstoupil jsem tam, protože jsem se domníval, že bych mohl být užitečný."

„Luku, jestliže blátošlapové potřebují mentální policii, aby je udržela při životě, pak si nezaslouží žít. Brzdíte tím jen vývoj!"

„Smoky, my přece nejsme mentální policie. Hlídáme jen technologii. Zasahujeme jen tehdy, když někdo přijde s něčím, co by mohlo zničit lidskou civilizaci. Byl byste překvapen, kdybyste věděl, jak často se to stává."

„Myslíte?" Ze Smokyho hlasu zaznívalo opovržení. „Když už jsme u toho, proč jste rovnou nezakázali termonukleární pohony? Ne, nepřerušujte mne, Luku, tohle je důležité. Termonukleární reakce se nepoužívá jen v kosmických lodích. Polovina pitné vody se vyrábí v zařízeních, kde se za pomoci termonukleárního tepla destiluje mořská voda. Totéž platí i o výrobě elektřiny a to jak na Zemi, tak na asteroidech. Termonukleární plameny šlehají v krematoriích a spalovnách odpadu. Uvažte to množství uranu, který musíte dovážet jako surovinu pro termonukleární reakci. Když uvážíte ty statisíce lodí, z nichž každá..."

„... se může pouhým stisknutím tlačítka změnit v atomovou bombu," skočil mu do řeči Garner.

„Správně," přikývl Smoky. „Tak proč se ARM proti tomu nepostavil?"

„Nemohl, protože byl vytvořen v době, kdy již termonukleární reakce byla všeobecně používána. Kromě toho ji lidstvo potřebovalo. Je stejně tak součástí civilizace jako elektrický generátor. Bez ní bychom se nikdy nedostali do vesmíru. Jsem však rád, že..."

„Zase začínáte..."

„Nechte mne domluvit, Smoky. Je dobře, že jste zavedl řeč na termonukleární reakci, protože je to základ všeho. Účelem ARM je udržovat v chodu jakési setrvačnickové kolo lidské civilizace. Vyhoďte je z ložiska a máte na krku válku. Tak tomu sice bylo vždy, jenže tato by byla poslední. Dovedete si představit válku s tolika atomovými bombami, které jen čekají, aby byly použity? Jak jste řekl, stačí stisknout tlačítko..."

„To jste řekl vy. Proč ale musíte potlačovat lidský důmysl jen proto, aby ten váš setrvačnický běžel strnule dál? Vždyť je to urážka lidského ducha!"

„Smoky, kdyby to nebylo přísně tajné, ukázal bych vám zabavený projektor schopný utlumit termonukleární pole na vzdálenost deseti mil. Chick Watson byl povýšen a stal se mým šéfem, protože zachytil vynález, který by nás přinutil legalizovat vraždy. Dále..."

„Nemluvte o důkazech, které nemůžete předložit!"

„Dobře. Co však ten telepatický zesilovač, za nímž se honíme? Co když se objeví nějaký chlápek s podobným zařízením? Nezakročil byste?"

„Ukažte jej a já vám odpovím!"

Masney zasténal. „Proboha, vy dva, dejte si už pokoj!"

„Správně," přidal se Anderson. „Poskytněte nám, filozofií nezatíženým, alespoň hodinu klidu!"

Muž ve vedoucí lodi otevřel doširoka oči, v nichž doznívaly předchozí vjemy jako barevná clona, ale obrazovka zůstávala tmavá. Zapojil vysílač.

„Všem lodím! Ještě nemůžeme střílet. Musíme počkat, až se otočí."

Nebylo námitek. Všichni sledovali obraz, vysílaný kamerou ve špičce střely, vypálené z lodi Mabe Doolinové, jak se blíží ke Golden Circle. Viděli, jak záře z trysek lodi nabyla oslepující intenzity, i když kamera snížila světelnost na nejnižší možnou míru. Pak všechny obrazovky zhasly. Dříve než se střela mohla přiblížit k lodi, energie slučujících se vodíkových jader ji v mžiku roztavila.

Kzanol-Greenberg se otočil:

„Ohlíďte to tady, hned se vrátím!"

Kzanol si všiml, že obléká skafandr. „Co chcete dělat?"

„Pokusím se je trochu zdržet."

„Skoroptavý" vystoupil po žebříku do výstupní komory.

Kzanol pokrčil rameny, směl ze stolu sirky a začal hrát pasíans. Byl si jist, že otrok s myslí Ptavva problém zbytečně zveličuje. Ta jeho smyšlenka o revoltě Tnuctipů mu zřejmě tak dlouho strašila v hlavě, až začal všechny otroky považovat za nebezpečné.

Kzanol-Greenberg vystoupil z lodi na místě, kde začínala „ploutev". Umístění výstupu z přechodové komory v těchto místech mělo svůj význam, protože muži pak mohli chodit po lodním trupu, i když pohonné motory byly v činnosti.

Navlékl si magnetické sandály, protože uklouznutí znamenalo pád do nekonečné hloubky, a rychle kráčel k lodní zádi. Tam bylo tlačítko, otvírající místo, kde byly schůdky do prostoru v křídle. Sestoupil po nich. Záře vodíkových plamenů byla oslepující, přestože měl chráněné oči. Na tvářích cítil jejich žár. Teprve když poklekl za okraj křídla, pocítil úlevu.

Vyhlédl za ně. Ano, byly tam. Pět světelných bodů

stejně intenzity a barvy. Opřel dezintegrátor o hranu křídla a stiskl spoušť.

Kdyby dezintegrátor fungoval na principu úzkého maserového paprsku, mohl způsobit značnou škodu, ale na tak velkou vzdálenost jej nebylo možné přesně zaměřit na tak nepatrné body. Výboj dezintegrátoru se naopak šířil kuželovitě, a tak jej Kzanol-Greenberg prostě namířil směrem na blížící se body a držel spoušť stisknutou. Minuty ubíhaly...

„Co se to, k čertu, děje? Lew, dostali jsme se do nějakého oblaku!"

„Ne." Muž v přední lodi překvapeně zíral na přední sklo, jehož plocha se náhle pokryla drobnými, neprůhlednými krystalky.

„Přístroje žádný oblak nehlásí. Mohla by to být zbraň, o níž se zmiňoval Garner. Má ještě někdo z vás zničené přední sklo?"

Ozval se všeobecný souhlas.

„Dobře. Nevím sice, jakou energii může vyvinout ta zbraň, ale určitě musí mít nějakou hranici. Uděláme toto: chvíli se slepě spolehne na své přístroje, pak se převlékneme do skafandru a čelní skla rozbijeme. To znamená, že po celou další cestu budeme ve skafandrech.

Nemůžeme to udělat hned, protože skafandrové průzory by rovněž zamrzly. Dále za žádnou cenu nevystupujte z lodi, protože je možné, že by ta zbraň mohla během, několika vteřin naše skafandry zničit. Má někdo další návrhy?"

Ozvaly se připomínky.

„Zavolejte Garnera a zeptejte se, co máme dělat," navrhla Mabe Doolinová z lodi číslo dvě.

„Stáhněte na několik hodin antény, nebo nám je upálí!"

Stalo se. Lodě nadále letěly naslepo.

„Je třeba zjistit, do jaké míry poškodila ta zbraň trupy našich lodí!"

Nikdo však nevěděl, jak to provést. Bylo dohodnuto, že bude nejlepší, když vyčkají, zda se to nějak projeví.

Každou minutu někdo zkoušel kusem skla intenzitu této zakeřné bariéry. Zjistili, že po patnácti minutách mizí, ale za dvě minuty se opět objevuje, i když s menší intenzitou. Tartov, který vystoupil z lodě, aby zjistil případné poškození trupu, se rychle vrátil. Právý průzor jeho skafandru byl oslepen.

Kzanol znuděně sledoval, jak jeho partner vystupuje z přechodové komory a vchází do kabiny. Jedovatě poznamenal:

„Nenapadlo vás, že dezintegrátor budeme potřebovat při hledání druhého skafandru?"

„Napadlo. Proto jsem ho použil jen krátce."

Ve skutečnosti jej vypnul, až když byl unaven. Jinak ovšem věděl, že Kzanol má pravdu. Dvacet pět minut nepřetržitého provozu dezintegrátoru muselo značně snížit jeho kapacitu.

„Chtěl jsem jim způsobit nějakou škodu," vysvětloval. „Ovšem nevím, zda se mi to podařilo."

„Proč se pořád zbytečně staráte? Uklidněte se a odpočiňte si. Jestliže se přiblíží, zmocním se jich. Tím získáme další lodě a otroky."

„To by bylo dobré. Jenže oni se určitě natolik nepřiblíží."

Vzdálenost mezi Golden Circle a flotilou Asteroidů se pozvolna zkracovala, takže k Plutu dorazí všichni téměř současně, a to za jedenáct dní od chvíle, kdy libánková loď opustila Neptun.

„Tamhle je!" zvolal kdosi.

„Vidím ji. Všichni připraveni k palbě?"

Nikdo neodpověděl. Plamen pohonu Golden Circle šlehal na míle daleko. Jevil se jako modrobílá čára uprostřed intenzivního světelného kužele, který se stále zmenšoval.

„Palte!“ zavelel Lew a strhl krytí na červeném tlačítku.

Vylédo pět řízených střel. Mezitím se záře z líbáňkové lodě zmenšila na pouhý bod.

Míjely vteřiny, minuty — a hodiny. Záře vycházející z lodi se neměnila.

Ozvalo se rádio:

„Volá Garner. Proč mlčíte? Stalo se něco?“

„Zatím nic,“ odpověděl Lew separátním maserovým telefonem. „Už měli být dávno zasaženi!“

„Něco tu nehraje,“ ozval se Garnerův hlas, když překonal světelné minuty, dělicí ho od flotily Asteroidami. „Je zcela možné, že ta jejich zbraň poškodila navigační systém řízených střel.“

„Zatracené! V tom to může být.“

Po několika minutách se ozvalo z lodí:

„Naše střely byly v pořádku. Možná kdybychom se k nim dostali blíž, jenže...“

„Napadlo mne, zda vůbec chtějí na Plutu přistát!“ Lew si rozpačitě hryzl rty. Asteroidané sice u Pluta byli, ale o přistání se nepokusili. To, co při detailním spektroskopickém průzkumu zjistila jejich první loď...

Hráli karty u stolu poblíž pilotovy kabiny. Kzanol-Greenberg si při hraní přitiskl ucho na reproduktor rádia, což rozptylovalo jeho soustředění na hru. Kzanolovi to nijak nevadilo, naopak.

Po několika minutách ticha se ozval Garnerův hlas, chraptivý a zkreslený vzdáleností:

„Zdá se mi, že vše závisí na místě, kde přistanou. To nemůžeme ovlivnit. Měli bychom si něco vymyslet. Co máte ještě kromě řízených střel?“

Z rádia se ozvala směsice chrčení a statických pazvuků.

„Bylo by třeba, abychom mohli slyšet oba účastníky rozhovoru,“ zavrčel nespokojeně Kzanol. „Rozuměl jste něčemu?“

Kzanol-Greenberg zavrtěl hlavou. „Zřejmě si uvědomili, že jsme v dosahu Garnerova maserového paprsku. Proto to rušení. Zdá se, že si sdělují nějakou informaci, která by pro nás mohla být důležitá.“

„Čtyři.“

„Přihazuji dvě. V každém případě je důležité vědět, že na nás nemohou střílet.“

„To je pravda. Odvedl jste dobrou práci!“

Kzanol mimoděk použil frázi, kterou se chválí otrok, když projevil mimořádnou iniciativu. Oči upíral na karty, takže si nevšiml výrazu vražedného vzteku na tváři svého partnera. Netušil, kolik úsilí musel Kzanol-Greenberg vynaložit, aby čelil jeho nezdvořilosti a nakonec ji zklidnil. Nevěděl, že jen o vlas unikl hrůzným bolestem a smrti, až by mu dezintegrátor zničil skafandr, kůži a svaly. Přitom by neměl ani tušení, proč by ho měl Kzanol-Greenberg zabíjet.

Uplynulo deset dní a dvacet jedna hodin od chvíle, kdy startovali. Ledová planeta Pluto, obrovská a špinavě bílá, jim visela nad hlavou. Její lesk, jenž mátl dřívější astronomy, svědčil o jejím téměř hladkém povrchu, takže se zdála být malá, ale hutná.

„Je to drobeček,“ řekl opovržlivě Kzanol.

„Co byste také mohl čekat od obyčejného měsíce?“

„Vezměte si třeba takový F-28. Ten je těžký i pro bělomase.“

„Vim. Ale podívejte se na ten velký kruh. Vypadá jako obrovský meteorický kráter.“

„Kde? Aha, už jej vidím! Tam to musí být! Radar se nemýlí,“ dodal Kzanol, dívaje se radarovým teleskopem pilotovými očima. „Téměř už rozeznávám tvar skafandru. Jenže než přistaneme, musíme provést ještě jeden oblet.“

Velká loď na oběžné dráze se pomalu otočila.

Flotila Asteroidů za nimi zůstávala v uctivé vzdálenosti. Více než uctivé, protože se za nimi udržovala ve vzdálenosti čtyř milionů mil. Bez teleskopu se odtud jevil Pluto jako nepatrný kotouček.

„Ať si každý myslí číslo mezi jedničkou a stovkou,“ řekl Lew. „Pak mi je sdělte a já vám řeknu své. Nato zavoláme Garnera a vyzveme ho, aby si rovněž zvolil číslo. Ten, jehož číslo bude ke Garnerovu nejbližší — je v tom!“

„Tři.“

„Dvacet osm.“

„Sedmdesát.“

„Já mám padesát. Ted' zavoláme Garnera.“

Lew přešel na maserové vysílání.

„Loď číslo jedna volá Garnera — opakují, loď číslo jedna volá Garnera. Garner, rozhodli jsme se, co uděláme v případě, že nepřistanou. Naše radary jsou v pořádku, takže naprogramujeme jednu naši loď tak, aby plnou rychlostí zamířila na Golden Circle. Budeme ji sledovat teleskopem a až bude téměř u líbáňkové lodi, necháme vybuchnout její motor. Ted' řekněte nějaké číslo mezi jedničkou a stovkou!“

Vteřiny ubíhaly. Lodi se již blížily ke konci své cesty.

„Zde Tartov, loď číslo tři. Zdá se mi, že chce přistát!“

„Volá Garner. Navrhuji, abychom počkali a ověřili si to radarem, pokud to půjde. Mám dojem, že jeden z vás má obětovat svou loď, takže než se dostane zpět k asteroidům, bude se tlačit v přechodové komoře některé z vašich lodí. Pokud je tomu tak, počkejte na nás, protože v jedné z našich pozemských lodí je pro něho dost místa. Stále chcete, abych řekl nějaké číslo? Tak tedy padesát pět!“

Lew spolkl slinu a zamumlal: „Tak vám tedy děkuji, Garnere!“

„Tady loď číslo tři. Máš štěstí, Lew, nemusíš se do ní střílet. Ona totiž jde na přistání! Zdá se, že míří k noční straně, někam na rozhraní světla a tmy. To je lepší, než jsme čekali. Mohla totiž také přistát na hřebenu Crescent!“

Zbledlý Lew sledoval, jak se malé bílé světélko vznáší nad šedobílým povrchem Pluta, a přemýšlel, zda Garner nabídl

místo ve své lodi, protože věděl, že na jednomístné lodi je řídicí kabina současně i přechodovou a musí být uvolněna, kdykoli ji pilot chce opustit. Nijak by se mu to nelíbilo, kdyby po celých šest týdnů letu musel každou chvíli oblékat skafandr a vylézat ven na povrch lodi. Proto Garnerovu nabídku vřele uvítal.

Kzanol-Greenberg stále lapal po dechu. Zrychlení mu dělalo potíže, což přičítal nedokonalosti svého lidského těla. Seděl u okna pevně připoután a díval se ven.

K vidění toho mnoho nebylo. Loď při pozvolném sestupu přeletěla polovinu planety a nyní se nacházela nad noční polokoulí. Jediné světlo byl odlesk plamenů pohonného systému na povrchu planety. Jinak nebylo nic vidět — až nyní.

Na východním obzoru se cosi zvedalo; bylo to o poznání svědejší než okolní povrch planety a vytvářelo nepravidelný horizont, odrážející se od hvězd v pozadí. Nemohlo to být nic jiného než nějaké horské pásmo. „Co to asi je?“ podivil se nahlas.

„Asi setina diltunu,“ poznamenal Kzanol a vnořil se do pilotovy mysli.

„Cottův hřeben,“ řekl pilot. „Zmrzlý vodík, nahromaděný na rozhraní denní a noční strany planety. Při její rotaci se na osvětlené straně vypaří a na noční zase zmrzne.“

Pomíjivé hory vodíkového sněhu vypadaly jako různotvaré sněhové koule, které někdo z výšky shodil na zem. Pod pomalu letící lodí se rozkládaly do nepřehledné šíře, ale ani jejich délku nebylo možné odhadnout. Kzanol-Greenberg mohl pouze zjistit, že zabírají polovinu obzoru, nedovedl si však představit, jak mohou putovat po zakřiveném povrchu planety od pólu k pólu, tak jak to činily odedávna a budou i nadále.

Loď již byla téměř dole a vznášela se pouhých několik mil nad úpatím hřebenu. Z jejího motoru šlehal míle dlouhý sloup ohně a olizoval povrch planety. Kde se jej dotkl, povrch zmizel. Nahradilo jej něco jako široké říční koryto, sledující let lodi a ztrácející se v temnotě.

Loď plula mírně nakloněná, takže termonukleární plamen šlehal poněkud dopředu. Po chvíli Golden Circle začala pozvolna zpomalovat, až se ve výši jedné míle zastavila. Pod dotekem plamene všude mizel povrch planety a jak loď klesala, vznikal pod ní mělký, rychle se šířící kráter. Z něj vycházel bílý neprůhledný oblak mlhy, která zakrátko pohltila loď i šlehající termonukleární plamen.

Pohled na toto místo byl děsivý. Kzanol sice trávil značnou část svého života pátráním po obydlích světech, ale nikdy nenarazil na něco podobného, jako byl tento ledový svět, chladnější než dno Dantova pekla.

„Přistaneme až na vrstvě vodního ledu, protože zmrzlé vrstvy plynů by nás neudržely,“ oznámil pilot, aniž byl tázán, a dodal: „Nejprve se k ní však musíme prokopat.“

Kráter se podobal obrovskému povrchovému dolu, jehož okraje se sice stupňovitě, ale prudce svažovaly.

Kzanol-Greenberg se díval dolů, snaže se uhadnout, z jakého plynu jsou tvořeny jednoduché srázné stupně.

Mezitím se provrtali vrstvou jakéhosi ledu, silnou snad tisíc stop. Že by to byl dusík? Pak další vrstva, která se právě objevila, musí být kyslík.

Náhle celá pláň a prostor nad ní explodoval.

„Oni vybuchli!“ zaječel Lew jako dopadený zločinec.

V teleskopu se objevil modrozlutý sloup plamenů, vycházející z místa, kde předtím bylo vidět Golden Circle jako malou bílou hvězdu. Její záře chvíli pronikala i zuřící plameny, pak zhasla a v zorném poli teleskopu bylo vidět pouze oheň.

Aby Lew mohl zjistit rozsah požáru, rozšířil zorné pole teleskopu na desetinásobek, ale ani to nestačilo. Pluto byl v plamenech. Po miliardy let chránila silná pokrývka relativně inertního dusíku vysoce reaktivní vrstvy plynů, ležících pod ním. I meteory, které ostatně jsou zde vzácné asi jako kosatka v pokojovém akváriu, se neškodně zabořily do dusíkové vrstvy. Na Plutu tedy nic nemohlo způsobit výbuch, až teprve když na něj dopadla Kzanolova loď. Prorazila dusíkovou pokrývku, vodíkové páry se smísily s kyslíkovými a směs se vznítla. Ve vzniklém žáru hořely i jiné prvky.

Požár se šířil kruhovitě. Prudký žhavý vítr, zvedající se až do kosmického prostoru, hnál před sebou zástěnu ohně přes vařící se dusíkový led. Tím se obnažila vrstva kyslíku a oheň pronikl hlouběji.

Pod tenkou vrstvou vodního ledu, která na mnohých místech chyběla, se nacházely různé prvky, především kovy. Toto vše se vytvořilo, když před nesčetnými tisíci lety Kzanolova loď narazila na Pluto. V té době byla ještě Země planetou, na níž se pěstovaly potravinové kvasinky pro bělomase.

Hořely žíly sodíku, vápníku a v kyslíkovém prostředí i železa. Přítomny byly i oba halogeny — chlór a fluor, které prorážely strop Plutovy zmrzlé atmosféry, nad níž šlehaly jejich plameny. Pokud dostatečně stoupne teplota, slučuje se vodík i s dusíkem.

Lew zděšeně zíral na obrazovku a přemýšlel, jak by asi svým dětem a vnoučatům vyličil tu hrůzu. Až bude vrásčitý, holohlavý a shrbený, asi jim řekne: „Viděl jsem hořet svět! To se nedá popsat.“

Nikdy už něco takového neuvidí.

Plutův tmavý kotouč téměř vyplňoval celou obrazovku, jen na okraji ozářeném sluncem byl tenký proužek světla. V tomto temném kotouči se prstenec ohně rozrostl na široký kruh, který se pozvolna blížil k hranici mezi tmavou a osvětlenou stranou planety. Jakmile ji dosáhne, dojde k nepředstavitelné explozi. Ve středu ohnivého kruhu, kde již nemělo co hořet, se objevilo místo, které pozvolna tmavlo, až úplně zčernalo. Tam, kde požár vznikl, byl nyní největší chlad.

Golden Circle, stoupající přímo vzhůru, se silou výbuchu otáčela a otřásala. Její trup a křídlo olizovaly plamenné jazyky.

Kzanol-Greenberg lapal po dechu a Kzanol pozvolna nabýval vědomí. I přes nesmírný žár výbuchu nebyla loď

poškozena. Konstrukce spodku lodi byla tak odolná, že po celé týdny mohla čelit termonukleární výhni.

Avšak v okamžiku, kdy loď zasáhla vlna výbuchu, se pilot vymkl Kzanolově kontrole. Jeho vědomí...

Zjistil, že poprvé za tyto týdny je opět pánem své mysli a v té chvíli se rozhodl. Uzavřel přívod paliva, takže motor nemohl být znovu nastartován. Kzanol šel vztekem. Poručil pilotovi, aby zemřel. Ten uposlechl, ale bylo už pozdě. Loď zbavená pohonu se jen zmítala a otřásala ve žhavém větru.

Kzanol-Greenberg pustě klel. Desítky mil vysoká hradba plamenů pod lodí se vzdalovala směrem k obzoru. Loď jimi přestala být nadnášena a začala padat.

Lew zdráhavě odtrhl oči od obrazovky a chopil se mikrofonu.

„Všem lodím! Leťte maximální rychlostí k Plutu, na ohňostroj se můžete dívat cestou. Tartove, naprogramuj kurs pro přistání na denní straně Cottova hřebene nebo na tom, co z něho zbylo. Hestere, abys také něco dělal, zavolej maserem Ceres, abych je mohl informovat o posledním vývoji událostí. Někjaké připomínky?"

„Zde Tartov. Proboha, Lew, ta planeta je přece v ohni!"

„Máme před sebou ještě čtyři miliony mil cesty. Než tam doletíme, oheň pravděpodobně vyhasne. Tak dobře. Zatím nás naved' na oběžnou dráhu, ale současně naprogramuj přistání!"

„Provedu, ale myslím si, že by bylo dobře pak nechat jednu loď na oběžné dráze. Pro všechny případy."

„Souhlasím. Budeme losovat, kdo zůstane nahoře. Ještě něco?"

Tři muži a žena stiskli tlačítka ovládající přísun práškového uranu do termonukleárních trubic s vodíkovým prostředím. Proud neutronů vyvolal štěpení atomů, které iniciovalo termonukleární reakci. V kosmu se vytvořily čtyři modrobílé, protáhlé čáry, jejichž nejjasnější konec směřoval k Plutu, a daly se do pohybu.

„Tak to bychom měli," řekl Masney unaveně. „Luku, opravdu si myslíte, že ten zesilovač existuje?"

„Jsem si jistý, že ano. Zatím však stále ještě máme naději."

Luke Garner svíral prsty a vypadal, jako by ho něco trápilo. Pohlédl na obrazovku, kde bylo vidět, jak se okraj ohně na Plutu zvolna a v přímé čáře pohybuje ze západu k východu.

„Loyde, proč si myslíte, že nechci, aby se Asteroidané dostali na Pluto dříve než my, a proč je vůbec sledujeme? Telepatický zesilovač se může stát novou zbraní. Jestliže jej Asteroidané prozkoumají a podle něj zhotoví takový, který by člověk mohl použít, pak nás čeká nejhorší a nejtrvalejší diktatura, jakou svět kdy zažil. Z ní by totiž nebylo úniku!"

Masney si takovou budoucnost dovedl živě představit a podle výrazu jeho tváře se mu vůbec nelíbila. Pak se ale usmál:

„Oni stejně nemohou přistát, tak žádný strach, Luke. Dokud to dole hoří, k přilbě se nedostanou."

„Tam, kde přistála Golden Circle, už nic nehoří."

Masney pohlédl z okna.

„Máte pravdu. Může Pluto ještě vybuchnout?"

„To nevím. Mohou tam také být ještě kapsy nevyhořelého materiálu, pokud však jsou odhodláni riskovat, mohou navzdory tomu přistát. Museli by to udělat na denní straně Pluta, kde není volný vodík, a musí to provést rychle, aby nepropálili vodíkovou vrstvu. V důsledku vyzařování tepla z lodního trupu do ní sice zapadnou, ale mohou se zase vykopat. Pokud nenaruší vodíkovou vrstvu, neměl by požár vzniknout."

„Myslím, že až oheň pohasne, půjdou dolů v každém případě. Měli bychom tu věc zničit, než se k ní dostanou — nebo ihned potom."

„Podívejte se," upozornil ho Garner.

Na obrazovce se objevily čtyři body a po několika minutách se změnil na míle dlouhé čáry, všechny směřující jedním směrem.

„Ještě máme čas," poznamenal Masney. „Jsou ještě miliony mil od Pluta."

„Neřekl bych," zavrtěl hlavou Garner a stiskl spínač mezilodního spojení.

„Volám Henleina. Andersene, flotila Asteroidanů vyrazila k Plutu ze vzdálenosti asi čtyř milionů mil. Za jak dlouho myslíte, že..."

„Předtím stáli?"

„Řekl bych, že ano."

„Okamžik, podívám se na to... hm... asi za pět hodin a pár minut. Záleží ovšem na tom, jak velký mají strach z ohně."

„Díky. Jak dlouho to bude trvat vám?" „Od této chvíle asi padesát devět hodin." „Ještě jednou vám děkuji, Andersene." Luke vypnul rádio. Smoky seděl vedle, aniž by cokoli řekl, ale poslední dobou toho stejně moc nenamluvil. Luke Garner tušil, že Smokyho myšlenky se ubírají stejným směrem jako jeho: či bude přilba, až se zbavíme mimozemšťana — Země nebo asteroidů? Smoky Země evidentně nedůvěřoval.

Larry Greenberg otevřel oči. Před sebou viděl jen tmou a navíc mu byla zima. V mysli se mu ozvalo:

„Osvětlení nefunguje."

„Ztroskotali jsme?" zeptal se.

„Zcela určitě. Nechápu, jak je možné, že jsme ještě naživu. VSTAŇTE!"

Larry Greenberg se mechanicky zvedl a toporně kráčel uličkou mezi křesly pro cestující. Jeho namožené a znavené svaly jako by fungovaly zcela automaticky. Přistoupil k pilotnímu křeslu, odpoutal mrtvého pilota a sedl si na jeho místo. Jeho ruce zapnuly bezpečnostní pás, pak mu bezvládně klesly do klína. Kzanol stál vedle něho, ale Larry se nemohl pohnout, takže ho viděl jen koutkem oka.

„Sedíte pohodlně?"

„Celkem ano. Co kdybyste mi uvolnil jednu ruku, abych mohl kouřit?"

„To mohu.“

Larry náhle zjistil, že levá ruka ho poslouchá. Stále se však nemohl pohnout, a to ani očima, mrkat však mohl. Poslepu vytáhl cigaretu a jednou rukou si ji zapálil. Přitom mu přišlo na mysl, že by mohl být jedním z těch, kteří se holí bez zrcadla.

Kzanol tuto myšlenku zachytil a překvapeně se zeptal:

„Jak to spolu souvisí?“

„To znamená, že ke koordinaci pohybů nejsou třeba oči.“

Kzanol ho upřeně pozoroval. V koutku Larryho oka se jevil jako rozplizlý přízrak. Věděl, co Kzanol chce, ale rozhodl se, že tak neučiní ani se na to nezeptá.

Jak asi Kzanol ve skutečnosti vypadá? Samozřejmě, že jako Thrint. Larry si vzpomněl, že v době, kdy on sám byl Kzanol-Greenbergem, Kzanolův zjev na něho nijak zvlášť nezapůsobil. Tehdy to byl zakrslý, neupravený a zcela obyčejný Thrint, když však již jako Larry kráčet kolem něho na své cestě do pilotní kabiny, koutkem oka zahlédl cosi děsivého. Bylo to jednooké, šupinaté, zářivě zelené, s chapadly kolem úst, které se kroutily jako obrovští červi. Ústa v podobě naříznutého gumového míče byla plná vyčnívajících špičatých zubů, jeho obrovské paže byly zcela v nepoměru k tělu a tříprsté ruce se podobaly drapákům bagru.

„Přemýšlel jste o mě přísaze?“ Thrintův hlas zněl mrazivě.

„Když už se o tom zmiňujete, tak ano. Nejde však o přísahu, ale o přísahy!“

„Teď už nemůžete tvrdit, že jste Thrint v lidské podobě. Prostě už nejste ten, jemuž jsem se zavázal přísahou.“

„Přísahami!“

„Stále však chci, abyste mi pomohl ovládnout Zemi.“

„A vy budete ovládat mne.“

„Samozřejmě.“

Larry pozvedl cigaretu a odklepal popel, který jako jemná mlha pomalu padal, až zmizel z jeho zorného pole.

„Něco bych vám měl říct.“

„Dobře, ale zkrát' to. Nemám čas, musím jít něco hledat.“

„Nemyslím si, že byste měl vládnout Zemi. Pokud budu moci, zabráním tomu.“

Kzanolova ústní chapadla provedla cosi, co Larry nemohl vidět

„Vy myslíte jako otrok. Ne jako Ptavv, ale obyčejný otrok. Vaše varování nemá reálný podklad.“

„To už nechte na mně.“

„S radostí. A teď SE NEHÝBEJTE, DOKUD SE NEVRÁTÍM!“

Tón, jímž Kzanol vyslovil svůj příkaz, byl plný pohrdání. Pak mlhavý přízrak, viděný koutkem Larryho oka, zmizel.

Larry, sedící nehnutě v pilotním křesle, slyšel kroky, cinkot kovových předmětů a mentální proklínání, což znamenalo, že Kzanol něco hledá. Zaslechl, jak Thrint poručil pilotovi, aby obživil a OKAMŽITĚ mu ukázal, kam ukryl přenosný radarový přístroj...

Tento nesmyslný příkaz svědčil o stupni Kzanolovy frustrace. Po chvíli vše ztichlo. Pak se ozval kovový zvuk otvíraných dveří do přechodové komory.

Tento úředník měl na starosti určovat, která zpráva, ať vysílaná, nebo přijímaná, má přednost. Ve tři hodiny ráno zvedl sluchátko.

„Hello, zde přepínací stanice ARM,“ řekl ospale. Měl za sebou nudnou noc.

V této chvíli již nudná nebyla. Malá brunetka, která se objevila na obrazovce, byla nečekaně krásná. Úředník náhle zpozorněl.

„Hello, mám zprávu pro Lucase Garnera. Pokud vím, je na cestě k Neptunu.“

„Lucas Garner? Co... totiž jak zní ta zpráva?“

„Vyříd'te mu, že můj manžel je už zase normální a aby to vzal v úvahu. Je to důležité.“

„Kdo je váš manžel?“

„Larry Greenberg. Hláskuji: G... R...“

„Není třeba, vím o té záležitosti. Jenže Garner je v této chvíli už za Neptunem. O tom, co jste mi řekla, nevím nic?“

„Ne. Ledaže by byl telepat a to není.“

„Ach tak.“

Pro úředníka bylo těžké rozhodnout, zda tuto zprávu vyslat či nikoli. Použití maseru je nesmírně drahá věc. Ani ne tak pro množství potřebné energie a opotřebení jemných přístrojů, jako pro obtížnost přesného zaměření na příjemce zprávy. Jedině Garner mohl rozhodnout, zda sdělení této ženy má pro něho význam.

Nakonec se úředník rozhodl, že zprávu vyšle, i kdyby tím riskoval své zaměstnání.

Intenzita ohně se zmenšovala. Většinu dosud nespáleného vodíku odvál zuřivý víchř, vytvořila ztuhlou hmotu na opačné straně Pluta, než se nacházela Golden Circle. Kolem toho mraku ztuhlého vodíku zuřil hurikán nepředstavitelné intenzity. Z oblohy se lil déšť v podobě velkých čočkovitých kapek, které při dopadu do dusíkového sněhu prudce zasyčely. Páry dusíku ředily vodík, čímž zabraňovaly jeho hoření. Jen na okraji ohnivého kruhu se jeho páry slučovaly v žáru s halogeny a dokonce dusíkem, čímž se tvořil čpavek. Uvnitř kruhu však většina požárů dohasínala, jen poměrně malé, izolované ohnivé jazyky si někde razily cestu z chladnoucího centra, aby vytvářely další, vzdálená ohniska. Horká voda ve velkých kapkách stále padala. Jakmile se odpaří dusík, obnaží se vrstva kyslíku a může dojít k dalšímu výbuchu.

V centru hurikánu vytvořil led obrovskou homoli, podobnou arizonské „buttě“*).

(* Osamocené stojící srázné kamenné kopce v arizonských rovinách. Pozn. překl.)

Na jejím vrcholku o ploše tisíců čtverečních mil ležel fluorový led a nad ním již bylo téměř absolutní vakuum. Coriolový efekt však prozatím zadržoval žhavé větry před tímto podivným útvarem.

Na druhé straně tohoto světa ležela Golden Circle, z níž právě vystoupil Kzanol. Otočil se a pohlédl zpět. Loď měla zatažený podvozek, takže ležela přímo na zemi a pod tryskami motoru se vytvořil široký kráter s hladkými stěnami. Když pilot uzavřel přívod paliva, vycházel z termonukleárního motoru ještě po nějakou dobu žhavý vodík. Podvozek byl zkroucen, ale nebyl zcela zničen. Přední křídla byla rozervána a zplihle visela na držácích. Špička trojúhelníkovitého hlavního křídla se nárazem na tvrdý led ohnula vzhůru.

Loď byla natolik poškozena, že ji nadále nebylo možné použít.

Kzanol se otočil a pokračoval v chůzi.

Thrintský skafandr byl jedinečně vybaven různými potřebnými nástroji. Byl konstruován tak dokonale, že po celá staletí, ještě před Kzanolem, nebylo nutné na něm nic měnit. Měl snad jen jednu závadu, a to pokud jde o systém pro případ nouze. Naivní Thrintové se domnívali, že prakticky nikdy nebude použit, takže je ani nenapadlo něco na něm zlepšit. Teplota uvnitř skafandru byla zcela vyhovující, i když o něco málo vyšší než v lodi.

Dokonalost skafandru však nemohla mít vliv na Kzanolovy pocity. Jak se od lodi vzdaloval, vzrůstal v něm pocit jakéhosi chladu, který však nebyl nijak fyzický, ale byl vyvolán pohledem na hrůzné okolí. Na míle silná pokrývka dusíkového a kyslíkového sněhu byla odpařena, takže zbyl pouze bublinkový permafrost, zářící zeleně ve svědění přilbové svítilny. Kolem byla mlha, ne sice hustá, ale rozlehlá, pokrývající polovinu planety. Omezovala jeho zorné pole na malý kruh bublinkového ledu kolem něho.

Kzanol se pohyboval dlouhými skoky, takže k patě návrší se dostal za necelých čtyřicet minut. Od lodi byl vzdálen něco přes šest mil.

Hřeben byl vytvořen navršením permafrostu zjizveného ohněm, který se přes něj převálil. Přenosný radar, který Kzanol našel ve skladišti, mu označoval cíl, ležící přímo před ním. Byl téměř na hranici indikační schopnosti radaru a nacházel se asi míli daleko. Byl však pohřben v permafrostu, téměř tisíc stop hluboko.

Kzanol začal vystupovat po návrší.

„Došly nám šipy," hlásil muž v lodi číslo dvě, čímž měl na mysli řízené střely. „Čím se budeme bránit?"

„Než se Garner dostane k Plutu, budeme již na cestě domů," uklidňoval ho Lew. „Nanejvýš po nás může střílet, až ho budeme mít. Jeho střely nás nezasáhnou, pokud poletíme nejvyšší možnou rychlostí. Jedině snad náhodou. On se však o střelbu ani nepokusí, protože ví, že by tím vyvolal poslední válku."

„Co když usoudí, že jinou možnost nemá?"

„Jdi k čertu, Tartove, nic jiného nám nezbyvá. Nesmíme dopustit, aby Garner odletěl s tím ďábelským zesilovačem. Když se mu to podaří, čeká nás věk otroctví, o jakém se nikomu ani nesnilo!"

Lew prudce vydechl. „Musíme dolů a tu věc vlastnoručně zničit. Přistaneme na ozářené straně a vypravíme expedici. Hextere, můžete odmontovat lodní radar, ale tak, aby fungoval i nadále?"

„Jistě, Lew. Ale dva muži jej musí nést." „Lew, vy jste mne nepochopil," ozval se znovu Tartov. „Samozřejmě, že ten zatracený zesilovač musíme zničit."

Jenže jaký budeme mít důkaz, že jsme to provedli? Když to ohlásíme Garnerovi, bude nám věřit?"

Lew si rozpačité prohrábl své rozčuchané vlasy.

„Omlouvám se, Tartove. To je zatraceně dobrá otázka. Má někdo nějaké připomínky?"

Kzanol namířil dezintegrátor dolů v úhlu třiceti stupňů a stiskl spoušť. Vytvořil se rychle se prohlubující tunel. Kzanol nebyl schopen posoudit, jakým tempem hloubení postupuje, protože hned v první vteřině se z otvoru vyvalil menší hurikán, takže musel o něco ustoupit, aby jím nebyl povalen. V ose úzkého paprsku byl sice proud vichru čistý, ale po stranách se řítily ven proud ledového prachu, jehož jednotlivé částičky byly tvořeny dvěma či třemi molekulami, vzájemně se odpuzujícími.

Po deseti minutách práce rozhodl Kzanol, že vytvářený tunel musí být širší. Průměr otvoru měřil necelou stopu, takže jej bylo třeba podstatně rozšířit. Když však po chvíli nástroj vypnul, výsledek práce nemohl zhodnotit, neboť v tunelu se vznášel hustý oblak ledového prachu. Přesto po chvíli vkročil do temného otvoru.

Larry natáhl levou ruku a zatřásl pilotovým ramenem. Nic. Bylo to, jako by se dotýkal voskové figuríny. Mužova tvář byla studená. Nebyl tedy paralyzován, ale mrtev.

Kdesi v hloubi Larryho mysli se objevila Judy, ale ne tak, jak tomu bývalo dříve. Nyní se mu její podoba zdála být zcela reálná. I na vzdálenost tří miliard mil oba o sobě nějak věděli — ale nic víc.

Nemohl jí nic sdělit. Nebyl schopen ji varovat, že za několik hodin, možná minut, se obluda zmocní Země. V té chvíli si vzpomněl na mrtvého pilota. Tento profesionální dopravce milionářů provedl něco dobrého, ale současně i špatného. Když se rozhodl spáchat sebevraždu a současně zabít každého, kdo se nacházel na lodi, bylo to správné. Avšak místo ochranného termonukleárního štítu vypnul jen přívod paliva, což mu bylo osudnou chybou. Omluvou mohlo být, že neměl čas na rozmyšlenou. Důsledek toho byl, že nyní je mrtev, ale Kzanol na živu.

Nakonec všechno bylo Larryho chyba. Nebýt jeho, byl by se z Kzanola stal obláček plynu ve chvíli, kdy otočil loď směrem k Plutu. Kzanol by se nikdy nedozvěděl, že telepatický zesilovač se nachází právě tam. Toto vědomí Larryho frustrovalo.

Co se však stalo s jeho mentálním štítem? Ještě před dvěma hodinami měl neproniknutelnou telepatickou zástěnu, která ho bránila i proti nejuživějšímu Kzanolovým mentálním útokům. Nyní se jen divil, jak to tehdy mohl dokázat.

Tato obranná schopnost náhle zmizela. Naproti tomu mu zůstaly jakési mlhavé vzpomínky. Věděl, že byl přítomen v Masneyově kanceláři, když Kzanol všem poručil, aby přestali myslet. Tehdy zjistil, že má mentální štít, že jej měl odjakživa a že ví, jak jej použít.

Jedna z těch zbývajících vzpomínek byla na slunečnice, mající osm stop v průměru, které se otáčely za sluncem. Jejich velká stříbrná okvěti ve tvaru paraboloidu přenášela koncentrované sluneční paprsky do temné zelených fotosyntetických středů. Pohyblivá zrcadla na silných stoncích se mohla stáčet na všechny strany a zaměřit svá ohniska, kamkoli to bylo třeba — na vzpurného otroka nebo na útočícího nepřátelského Thrinta či na nějaké divoké zvíře. Tato ohniska byla stejně smrtelná jako laserové dělo a nikdy neminula cíl. Z nějakého důvodu nikdy nezaútočila na obyvatele a pracovníky statku, který střežila.

Ve ztroskotané luxusní lodi Larry seděl a horečně přemýšlel. „Už to mám!“ Slunečnice byly ovládány tructipskými otroky! Pro tuto domněnku mu sice chyběl důkaz, ale jinak to nemohlo být. Jednoho dne,

kdysi dávno, se slunečnice na povel otroků obrátily proti svým thrintským pánům. My Thrintové — vlastně tamti Thrintové se vydali všanc svým otrokům. Naletěli jim jako hloupí kořeni!

Pak si uvědomil, že slunečnice nemohly být tak velké. Viděl je totiž Kzanolovými očima, který byl tehdy thrintským dítětem stopu a půl vysokým, ve stáří osmi thrintských let.

Maserový paprsek dopadl na Pluto, rozšířil se a jak vystoupil z gravitačního pole Slunce, jeho intenzita poklesla. Pět hodin uběhlo, než dosáhl svého cíle a rozšířil se na plochu o průměru milion mil.

Pluto jej nezastavil, pouze v něm zanechal jakousi díru. Tento paprsek měl nesmírnou energii. Pokračoval dále do prázdna, téměř přímo ke galaktickému středu, jen mírně oslabován vzdáleností a prašnými mračky. Po staletích byl zachycen tvory, kteří se nijak nepodobali lidem, ale byli schopni určit tvar kuželovitého paprsku a zjistit jeho východisko, ne však dostatečně přesně. Za ním pak...

„Měl jste pravdu, Lew,“ řekl Tartov. „Tam, kam míříme, žádný oheň není!“

„Vše je tedy v pořádku. Vy tři půjdete dolů a já zůstanu na oběžné dráze.“

„Měli bychom znovu losovat...“

„Nic takového, Mabe. Víte, kolik vyhraji v pokeru, když svou smůlu nechám tady nahoře? Tartove, stanovte mou oběžnou dráhu!“

„Zapoj toho svého idiotského kočího a já mu dám souřadnice přímo.“

„Autopilot zapojen!“

Ozvalo se pípání. Když skončilo, Lew cítil, jak se jeho loď obrací a pruhy termonukleárních trysek ostatních lodí se zmenšují.

„Stačí na to sami beze mne?“ pomyslel si. Jistě, vždyť to jsou Asteroidané! Pokud bude hrozit nebezpečí, bude zde, na oběžné dráze.

„Všem lodím. Mnoho štěstí a nepokoušejte se o žádné hlouposti!“

Vzápětí se ozval Hexter.

„Lew, něco je slyšet na kanálu Země!“

Lew přetáčel frekvence. „Nic nemohu najít!“

„Zkuste to trochu níže!“

„Aha, to je pro ně typické. Zatraceně, je to kódované!“

„Možná, že mají mezi sebou nějaká sladká tajemství,“ poznamenal Tartov. „Ale ať to znamená cokoli, musíme si pospíšet!“

„Správně. Vy pokračujte v přistávání. Já to pošlu na Ceres k dekódování. Bude to sice trvat dvanáct hodin, ale nedá se nic dělat.“

Proč je to sdělení zakódováno? Lit Shaeffer by to rád věděl. Seděl ve své kanceláři hluboko v nitru asteroidu Ceres, který se svým Útulkem třicet mil nad ním se na své oběžné dráze hlemýžďím tempem otáčel kolem osy. Přípravoval omluvnou notu pro OSN, což byla nejmomnější práce, jakou kdy dělal. Nebylo však vyhnutí.

Před deseti dny došla maserová zpráva z Neptuna. Garner nelhal. Vydal se k Neptunu, aby pronásledoval nesmírně nebezpečného mimozemšťana. Shaeffer zastěnal a okamžitě nařídil, aby pozemské lodě přestaly být obtěžovány.

Co se však stalo, nemohlo být odčiněno. Po celé dva týdny narušovali Asteroidané poměrně slabou meziplanetární pozemskou plavbu, při maserových komunikacích používali kódy, i když šlo o obyčejné povětrnostní zprávy, čímž porušovali stoletou tradici. Výzvědná síť Asteroidanů na Zemi vyvíjela tak horečnou činnost, až to bilo do očí. Podezřavost a tajnůstkářství se staly samozřejmostí a je pochopitelné, že Země odpovídala stejným způsobem.

Asteroidané přestali vysílat kódované zprávy, ale jak je vidět, Země nikoli. Byly v nich snad nějaké životně důležité informace? Zřejmě ne, usoudil Shaeffer, a některá dekódovaná poselství mu dala za pravdu. Nemohl si však být stoprocentně jistý a v tom byl celý problém.

Rovněž lodi Asteroidanů byly na pozemských kosmodromech kontrolovány přímo s urážlivou důkladností. Tato vzájemná nedůvěra musí skončit, a tak Shaeffer se skřípáním zubů pokračoval v koncipování omluvné noty.

Zpráva skončila, začala se opakovat a Masney rozhodným pohybem ruky přístroj vypnul.

„Ona vycítila, že Larry umírá,“ poznamenal Garner. „Samozřejmě to nemohla vědět, ale nějak to vytušila.“ Mimovolně ho napadly myšlenky: ona vycítila, že umírá. Co je příčinou, že někteří lidé vědí o věcech, o nichž normálně nemohou vědět nic? Zdá se, že takových jedinců poslední dobou přibývá. Luke sám nebyl nijak telepatický založen a vždy záviděl těmto lidem schopnost třeba najít ztracený předmět nebo objevit úkryt zločince, jako například — „myslel jsem,

že by mohl spadnout do majonézy," nebo „napadlo mne, že se skrývá v podzemní dráze a živí se vykrádáním automatů." Parapsychologové se svými kartami dokázali, že tyto psychické jevy existují, ale po celých dvě stě let se dále nedostali — s výjimkou psionických přístrojů, jako je například kontaktní přilba. Pro Garnera znamenal výraz „psionický" asi tolik, jako když se řekne — nevím, jak to vůbec může fungovat.

Jak mohla Judy vědět, že Golden Circle ztroskotala? Odpověď neznáme, tak na to prostě dáme nálepku telepatie.

„Při tom všem je možné, že se přece jen mýlila," poznamenal Garner spíše pro sebe.

„Jak to?" Masney zaslechl jeho poznámku.

Garner, vyrušen ze svého přemítání, sebou škubl. Masney měl zřejmě strach a ani se nesnažil jej skrýt.

„Golden Circle byla důkladná loď," snažil se uklidnit Masneye. „Pohon má dole. Ten byl konstruován tak, aby odolal i termonukleární teplotě. Naštěstí k výbuchu došlo pod ním."

Garner, vzdor svému optimismu, si nebyl zcela jist.

„Hned se o tom přesvědčíme," řekl a stiskl tlačítko kontaktního panelu.

„Všem lodím, poslouchejte! Andersone, co víte o Golden Circle?"

„Ano, slyšel jsem vás. Lidé, kteří postavili tuto loď, zatraceně dobře věděli, že stačí jediná nehoda nebo porucha, aby přišli o miliardové zisky. Proto ji zbudovali tak, že je prakticky nezničitelná. Její životní prostory jsou sice menší než u jiných obdobných lodí, protože má zpevněné stěny a téměř předimenzovaný bezpečnostní systém."

„Takže máme po starosti," poznamenal Smoky nejistě.

„To se nedá říct. Zpráva byla kódovaná. Lloyde, zaměřte maser na Pluto. Musíme Asteroidany varovat. Smoky, máte nějaký signál, který bychom pro to mohli použít?"

„Není třeba, uslyší vás i tak. Jenže už je stejně pozdě. Oni totiž právě přistávají."

XX

Kzanol kráčet tunelem, kde se třeptalo vše, na co dopadlo světlo. Pozvolna získával zkušenost, jak účelně hloubit tunel. Udržoval patřičnou vzdálenost od rozpadávající se čelní stěny, kráčet přímo ve směru paprsku dezintegrátoru a dbal, aby tunel měl šest stop v průměru. Kolem něho fičel vítr, ženoucí ledový prach a úlomky, které se v prostředí vakua za ním hromadily a ucpávaly tak vchod do tunelu.

Druhý skafandr se nacházel ještě dvě stě stop ve směru svažujícího se tunelu.

Náhle se vztyčil. Vypnul dezintegrátor a chvíli nehybně stál, chvěje se vztekem. Jak se jen mohli opovážit? Zatím sice byli ještě mimo dosah jeho Moci, ale rychle se blížili. Vycenil zuby, připraven zabít.

Pak se ale rozmyslel jinak. Potřeboval loď, aby se dostal z Pluta, protože jeho vlastní byla zničená. Loď nad ním však byly jednomístné a tedy pro něho nepoužitelné, ale věděl, že za nimi přilétají jiné. Nesmí tedy udělat nic, čím by je zastránil.

Rozhodl se, že je nechá přistát, ale jejich posádky paralyzuje.

Lew upravil gyroskopy své jednomístné lodi tak, aby při obletu Pluta směřovala špičkou dolů. V této pozici bude létat tak dlouho, dokud gyroskopy budou fungovat. Zatím nic neviděl, protože povrch planety zakrývala dívoce se zmitající bouřková mračna.

Věděl, že před několika minutami přeletěl Cottův hřeben, a nyní se nad zakřiveným horizontem proti němu řítilo cosi jako bouřka v bouřce — obrovský, zmitající se hurikán, nad nímž již dvakrát přeletěl. Pluto se otáčí kolem své osy jednou za několik měsíců, takže pouze prudký příval vzniklého vzduchu z druhé planety mohl dát dostatečný impuls a vytvořit boční rychlost, potřebnou ke vzniku tak obrovského víru.

Na jeho okraji šlehaly plameny, ale střed tvořil široký kruh klidného, téměř úplného vakua, dosahující až dolů k ledové planině.

V rádiu se ozval Garnerův hlas:

„...Prosím, hned se všichni ozvěte, abychom věděli, že jste v pořádku. Existuje totiž reálná možnost, že mimozemšťan ztroskotání Golden Circle přežil. V tomto případě..."

„To mi říkáte teprve teď, vy přemoudřelý bastarde?" Lew to ovšem neřekl nahlas, protože nemohl mluvit. Jeho jazyk, rty a hrtan, to vše bylo paralyzováno, stejně jako jeho ovladatelné svaly.

Slyšel, jak Garner svou výzvu opakuje znovu a znovu, pokaždé se stále větším důrazem.

Hurikán byl nyní již téměř pod ním a Lew hleděl přímo do jeho oka. Z jednoho ohně na jeho okraji náhle vyšlehl plamenný jazyk přímo dovnitř. Podobalo se to oné první explozi, kterou předtím pozoroval teleskopem, jenže nyní se ve dvaceti vteřinách celá plocha dole zahálila do různobarevných plamenů. Jako ospalý medvěd v chladném ránu se oheň líně zvedl a sáhl po něm. Byla to směsice plamenů, plynů a hořící ledové tříště, která podobná dravci se zvedla, aby ho pohltila.

Závody viprinů, shrbených kostnatých tvorů, podobných bílým chrtům, kteří s rozšířenými nozdrami a olejově lesknoucí se kůží uháněli kolem diváků, stojících ve středu závodíště, byla jedinečná podívaná. Atmosféra závodíště byla nabita projevy Moci. Každý z tisíců přihlížejících Thrintů chrлил své pokyny a rozkazy svým favoritům, přestože bylo známo, že imitovaní viprini nemají mozek schopný vnímat.

Kzanol seděl na jednom z nejdražších míst. Rukama křečovitě svíral barevné plastické lano oddělující diváky od závodíště. Byl si vědom, že výsledek tohoto závodu bude pro něho znamenat rozdíl mezi životem objevitele a životem obyčejného údržbáře čistícího zařízení. Buďto si ze závodu odnese dost komerciálů, aby si mohl koupit kosmickou loď, nebo odejde s prázdnou.

Larry se oprostil od těchto vzpomínek z dávného Kzanolova života. Místo nich si chtěl vzpomenout na něco bližšího,

aktuálnějšího, ale jeho mozek byl zastřen jakousi mlhou, takže všechny další vzpomínky byly vágní a zmatené. Ještě jako Kzanol-Greenberg neměl s pamětí žádné problémy, ale když se stal opět Larrym, jako by mu paměť selhala.

Jediné, na co si ještě matně vzpomínal, byla ona scéna se slunečnicemi.

Došly mu cigarety. Pilot mohl mít nějaké v kapse, ale Larry se nemohl hýbat. Kromě toho měl hlad, nejedl totiž téměř celý den. Droga gnal by mu možná pomohla, ale spíše by ho zabila.

Utrhl knoflík od košile a vložil jej do úst. Byl kulatý a hladký jako bobule gnalu. Sál jej a snažil se na nic nemyslet.

Tři lodě přistály na druhé straně toho, co zbylo z Cottova hřebenu. Piloti seděli nehnutě ve svých kabinách, čekali na instrukce a přemýšleli o všem možném. Ve čtvrté lodi... Kzanol do ní vnikl svým mentálním zrakem. Jeho ústní chapadla se zachvěla, protože cosi mu připomnělo ztroskotání jeho lodi — prudký žhavý vítr a kolem svět, změněný ve řvoucí, šlehající plameny a drtivé otřesy.

Na Lewovi mu nezáleželo. Zapnul dezintegrátor a pokračoval v hloubení tunelu. V temné lední stěně se zalesklo cosi jasného.

„Oni neodpovídají!“ řekl znepokojeně Masney.

Při brždění se přetížení soustavně drželo na 1 G, což Garner jen s obtížemi snášel.

„Příliš pozdě,“ zamumlal. „Asteroidané zřejmě prohráli.“ Pak se jeho oči zúžily. „Nebo blufují!“

Masney se na něho překvapeně podíval.

„Ano, Lloyde, blufují a byli by blázni, kdyby to nedělali. Vždyť jsme jim k tomu dali takovou příležitost, jako bychom jim rozdali čtyři piky v otevřeném pokeru. Přinutili nás, abychom bojovali na nesprávné straně!“

„Jenže kdyby byli chyceni, stejně by neodpovídali,“ namítl Masney.

„To je pravda, v obou případech by rádio mlčelo,“ řekl Garner a zaklel. „Takže se tak nebo tak nevyhneme boji,“ dodal. „Buďto jsou Asteroidané se zesilovačem na cestě domů, nebo jej má mimozemšťan a chystá se dobýt Zemi. V každém případě musíme zaútočit.“

„Víte, co to ale znamená?“

„Řekněte mi to!“

„Nejprve bychom museli zabít Atwooda, Smokyho a Andersena,“ zděsil se Masney.

„Hm. Pokud jde o Atwooda, máte pravdu. Nikdy bych nenechal střilet na své přátele, ať již se z nich stali otroci nebo ne. Lze však doufat, že Anderson Smokyho zvládne.“

„Jak je to s vašim ochrnutím?“

„Moje...“ Garner pohlédl na své nejisté, roztřesené ruce a neohebné prsty. Neměl kontrolu nad svými svěřacími svaly a svůj stav charakterizoval jako jakousi paralytickou kocovinu.

„Jenže Smoky by z Andersena nadělal sekanou,“ zašklebil se. „To znamená, že musíme zničit obě lodě.“

„Luku, slibte mi něco.“ Masney byl bledý jako stěna. Stále se ještě nevzpamatoval z předchozích hrůzných zážitků a z hladovění. „Chci, abyste přísahal, že pokud se nám podaří zmocnit se zesilovače, zničíme ho. Nezabavíme ho, ale zničíme!“

„V pořádku, Lloyde, přísahám!“

„Pokud byste se pokusil přinést jej domů, zabiju vás. Míním to smrtelně vážně!“

Svůj nadměrně veliký prst měl v ústech, plných malých špičatých zubů. Ležel na boku, podoben spíše špalku masa než čemukoli jinému, a protože měl hlad, cucal prst. Stále byl hladový.

Cosi velkého se přiblížilo a zastínilo světlo. Otec? Matka? Rychle vytáhl prst z úst a bolestně se škrábl o nově vyrostlý zub. Chtěl prst znovu dát do úst, ale cosi mocného mu nařídilo, aby to již nikdy nedělal. Od té doby s tímto zlovykem přestal.

Tehdy ještě neměl mentální štít a je zajímavé, jak ostře se vynořila vzpomínka na toto pokoření v době jeho raného mládí.

O něco později...

Dům byl plný hostů. Tehdy mu byly čtyři thrintské roky a poprvé mu bylo dovoleno jít do společnosti, kde ho jeho otec pyšně představil. Jenže hluk a množství telepaticky přenášených myšlenek ho děsilo. Snažil se myslet jako ostatní, ale pak se stalo cosi děsivého. Z úst mu vytryskl proud tmavohnědé, kašovité a páchnoucí hmoty, která potřísnila podlahu i stěnu. Vyprázdnil se ve společnosti!

Zlost a zuřivost. Jako by ztratil kontrolu nad svými

údy, vrávorál ke dveřím. Cítil otcův hněv smíšený se studem — a také svůj stud. Snažil se na vše zapomenout a nemyslet, a náhle jeho otec zmizel, jako když se sfoukne plamen, a s ním i ostatní hosté. Byl sám v prázdném světě. Ulekl se, přestal svou mysl uzavírat a náhle se vše vrátilo zpět. Jeho otec se nadouval pýchou. V neuvěřitelných čtyřech letech malý Kzanol získal Moc!

Larry zahnal tyto Kzanolovy vzpomínky, ušklíbl se a povstal. Kde má svůj skafandr? Aha, v komoře na jednom ze sedadel. Zašel pro něj, oblékl se a vystoupil z lodi.

Kzanol tahal za velký, lesklý a neskladný balík, až jej vyprostil z ledu. Mělo to podobu jakéhosi mohutného, pomačkaného skřítky, ležícího na zádech.

Tunel za ním byl doslova vzduchotěsně ucpán ledem, takže ve své ledové komoře mohl použít stlačený vzduch ze svého skafandru k vytvoření dýchatelné atmosféry. Když pak pohlédl na ukazatele tlaku na hrudi svého skafandru, zamračil se, ale přilbu si nakonec sejmul.

Vzduch byl řídký a studený, těžce se mu dýchalo, ale alespoň se nebude muset vláčet se zesilovací přilbou zpět k lodi. Může si ji rovnou nasadit tady.

Jenže zbýval ještě druhý skafandr. Při pohledu na něj si uvědomil, že sám jej neodnese. Zaměřil tedy svou telepatickou pozornost na Larry Greenberga, ale bezúspěšně.

Larry nikde nebyl.

Že by zemřel? Určitě ne, to by vycítil.

To bylo zlé. Vzpomněl si, jak ho Greenberg varoval, že se pokusí ho zastavit. Je tedy možné, že tento otrok s fungujícím mentálním štítem je na cestě sem. Nevadí, telepatický zesilovač ho zastaví. Působí totiž i na Thrinta.

Kzanol se sehnul a obrátil skafandr předkem nahoru. Nebyl příliš těžký, ale objemný. Je možné jej táhnout. Hustě sněžilo. V nesmírně řídkém ovzduší padal sníh jako šterk rozmetaný explozí. Tíha jeho obrovských vložek by člověka bez ochranného oděvu usmrtila. Na druhé straně při dopadu se zhustily natolik, že umožňovaly spolehlivou chůzi.

Byla tma, ale Larrymu to nevadilo. Přesně vycítil, kde se Kzanol nachází, a kráčel tímto směrem. Jeho skafandr nebyl tak dobrý jako Kzanolův a cítil, jak mu chlad proniká rukavicemi a botami. Byl však otužilý a na některých svých lyžařských túrách již zažil větší nepohodlí.

Náhle pocítil v mozku prudký úder Moci a jeho mentální štít se okamžitě aktivoval. Úder hned zmizel, jenže současně se mu z mysli vytratil i Kzanol. To znamenalo, že i on si zapojil svůj mentální štít.

Larry se zmateně zastavil, protože nyní již nevěděl, kde Kzanola hledat. Vzpomněl si však, že má kompas a že tedy stačí dodržovat původní směr. Jenže Kzanol už ví, že přichází!

Postupně se mu vybavoval v mysli jakýsi zvláštní vjem. Všemi svými smysly — očima, sluchem a kinestetickými nervy — vycítil, co Kzanol dělal ve chvíli, kdy proti němu vyslal mentální úder. Zhrozil se.

Kzanol se právě skláněl nad svým druhým skafandrem!

To je konec!

Běžet nemohl, ve skafandru to nebylo možné. Ve vzrůstajícím zoufalství se rozhlížel kolem sebe, jako by hledal pomoc, ale stále kráčel dál. Chvillemi byl nucen si strhat led z průzoru skafandru, pokračoval však v chůzi, dokud nezaslechne osudné „STŮJ!“.

O půl hodiny později, kdy byl již celou hodinu na cestě, spatřil prachový sníh, zcela odlišný od padajících ledových koulí. Pocházel z Kzanolova tunelu, takže jej mohl použít jako vodítko.

Prachový sníh byl stále hlubší, až před ním vyvstala celá hora. Když ji chtěl přelézt, klouzal a sjížděl zpět v celých sněžných lavínách, ale kupředu musel. Jestliže Kzanol otevře skafandr, je po všem!

Dostal se až do poloviny kopce. Vyčerpaně se zastavil, když tu se vrcholek začal pohybovat. Proudby sněhu létaly do výše, pomalu klesaly a Larry v obavě, aby nebyl zasypán, rychle sklouzl dolů.

Sníh nepřestával vyletovat. To si Kzanol razil cestu zpět. Ale proč neměl na hlavě onu osudnou přilbu?

Fontánou sněhu pronikaly částice ledu, zmrzlého ve výši mnoha mil v hořící a zároveň mrazivé atmosféře Pluta a usazovaly se na Larryho skafandru. Zanedlouho měl na sobe povlak průzračného ledu, takže musel být stále v pohybu, aby si uvolnil klouby skafandru.

Náhle znal odpověď na rozhodující otázku a jeho rty se roztáhly ve šťastném úsměvu, v němž se projevil jeho delfinský smysl pro humor.

Kzanol vylezl z tunelu a vlekl za sebou nyní již zbytečný rezervní skafandr. Aby odstranil sníh z tunelu, musel použít dezintegrátor a překonávat třicetistupňové stoupání. Za sebou vlekl objemný skafandr vážící téměř tolik jako on sám, a navíc měl na sobě vlastní, stejně těžký. Byl strašlivě unavený. Kdyby byl člověkem, plakal by.

Zjistil, že je na sněhovém pahorku a pohled na jeho svahy ho zarazil. Pustit se dolů tímto sypkým sněhem? Povzdechl si a nejdříve svalil dolů skafandr. Sledoval, jak klouže dolů, až se zastavil, z poloviny zabořený do sněhu. Pak sklouzl sám.

Led padal stále hustěji. Byly to statisíce tun nově vytvořené vody, která mrzla a padala, neboť planeta se snažila vrátit do původního rovnovážného stavu při čtyřiceti stupních nad absolutní nulou.

Kzanol kráčel poslepu. Opatrně kladl jednu nohu kuřecího tvaru před druhou a dával pozor, aby neuklouzl. Jeho mentální štít byl stále aktivován, neboť věděl, že Greenberg je někde blízko. Jinak byla jeho mysl částečně zatemněna únavou a chladem.

Byl již téměř dole, když se před ním náhle vztyčil jakýsi sněhový sloup a stál jako nějaký thrintský obr. Překvapeně se zastavil. Zasněžená postava si rukavicí přejela průzor přilby skafandru, z něhož se odlomila silná vrstva ledu.

Byl to Greenberg!

Kzanol pozvedl dezintegrátor, ale Greenberg byl rychlejší. Zdánlivě nedbale, s delfinským úsměvem na rtech, vztáhl ruku a stiskl tlačítko nouzového zařízení na hrudi Kzanolova skafandru.

XXI

Po celých třicet hodin kroužila jednomístná loď kolem planety Pluto, což nemohlo být jen tak samo sebou. Garner s Masneym střídavě spali a hlídali obrazovku, zda se na ní neobjeví záblesk svědčící o tom, že loď odlétá.

Loď mezi sebou téměř nekomunikovaly. Jakýkoli rozhovor by jen zbytečně drásl nervy. Každý z pěti mužů věděl, že je těsně před bitvou, a nikdo se o této situaci nechtěl zmiňovat.

Na obrazovce se objevila Lewova jednomístná loď. Stále měla vypnutý pohon.

Luke zůstal u obrazovky, i když věděl, že měl již dávno spát. Jeho víčka mu připadala jako potažená skelným papírem. Nakonec pronesl důležitá slova:

„Oni neblufují!“

„Proč jste tak najednou změnil svůj názor?“

„Nedávalo by to smysl, Lloyde. Ať již blufovali, nebo ne, Asteroidané by odlétli hned, jakmile by našli telepatický zesilovač. Čím víc se jim přibližujeme, tím naše řízené střely zasáhnou přesněji. Jsou dole příliš dlouho. To znamená jediné — mimozemšťan je dostal.“

„Zřejmě máte pravdu. Proč však neodletěl?“

„V čem? Na Plutu přistály pouze jednomístné lodě a on s nimi neumí zacházet. Potřebuje velkou loď, takže čeká na nás.“

Vzájemná porada byla úlevou pro všechny zúčastněné, protože byla úspěšná. Jedním z jejích výsledků byla dohoda, že Woody Atwood strávil plných třicet hodin v přechodové komoře lodi Iwo Jima.

Čtyři miliony mil uctivé vzdálenosti od planety bylo pro flotilu Asteroidanů zatím vyhovující a totéž platilo i o Garnerovi. Druhá loď se zastavila v poloviční vzdálenosti od něho, zatímco třetí nabrala opačný kurs a v této chvíli se nacházela několik set mil nad stále ještě zahaleným povrchem Pluta.

„Je zajímavé,“ poznamenal Smoky, „že vždy, když se vybírá loď, kterou možno postrádat, je to ta naše.“

„Tak mi řekněte, Smoky, kterou byste k tomu účelu vybral?“

„Vy s tou vaší logikou...“

„Poslouchejte!“ přerušil je Masney.

Z rádia se ozval tichý, ale zřetelný kolísavý jekot podobný poplašné siréně.

„To je tíšňové volání Lewovy lodi. Oznamuje, že je v nebezpečí,“ hlásil Anderson.

Jednomístná loď číslo šest byla nyní vlastně pouhý robot, protože veškeré její funkce byly ovládány z Heinleina. Anderson stiskl tlačítka ovládající přísun paliva a směr letu robota, přičemž nespouštěl z očí Heinleinovu obrazovku napojenou na robotův teleskop.

Bylo nutné použít jednomístnou loď, protože mimozemšťan zoufale potřeboval vícemístnou.

„Mám ji nechat přistát?“ zeptal se Anderson.

Woody zavrtěl hlavou. „Nejdříve zjistíme, zda je Lew v pořádku.“

Anderson navedl robota k vedoucí jednomístné lodi číslo jedna, která stále obléžala planetu. Vypnul jeho pohon a za použití směrových trysek přiblížil robota co nejblíže k lodi, takže on a jeho čtyři druhové mohli nahlédnout rozbitými a zmrzlými zbytky skla kupole do

řídící kabiny, kde na stěnách byly stopy po ohni. Lew v ní sice byl, stále měl na sobě skafandr, ale nehýbal se. Buď byl mrtev, nebo paralyzován.

„Zatím pro něho nemůžeme nic udělat,“ konstatoval smutně Smoky.

„Máte pravdu,“ přikývl Garner. „Nemá smysl odkládat ten smutný okamžik. Zaveďte loď na přistání.“

Tíšňový signál přicházel z místa, kde bylo pole neporušeného sněhu.

Za celý svůj život Anderson nepracoval s větším zaujetím. Neustále si něco pro sebe mumlal a udržoval loď nehybně asi míli nad místem, odkud se ozýval signál. Sníh dole vířil a zakrýval výhled, takže byl nucen rozsvítit infračervená světla. Trochu to pomohlo, ale nijak zvlášť. Na Heinleinově obrazovce byla stále vidět jemná mlha. Otrlý Smoky zasténal, když slyšel, jakými výrazy si Anderson odlehčoval.

Náhle Anderson zmlkl a všech pět se nahnulo k obrazovce. Z ledového příkrovu se pomalu vynořovala Golden Circle.

Anderson dovedl jednomístného robota na přistání co nejjemněji, přesto se však loď při dotyku s povrchem planety rozezvučela jako mosazný zvon a její obraz na monitoru se prudce zatřásl.

V nastalém tichu bylo vidět, jak ze zadní průchodové komory lodi Golden Circle pracně vystupuje lidská postava.

Líbánková loď již nebyla kosmickou lodí, ale aspoň posloužila jako shromaždiště a nemocnice, protože jen dva z deseti mužů sedících kolem skládacího stolu byli jakž takž v pořádku.

Když se Larry Greenberg vrátil s dvěma thrintskými skafandry na ramenou, našel Golden Circle téměř pohřbenou v ledu. Na přední části lodi byl ledový povlak silný téměř dvacet stop. Svářecím aparátem ve výbavě svého skafandru se mu podařilo prorazit led až k lodi, ale když otvíral přechodovou komoru, měl prsty na ruku a nohou ošklivě namrzlé. Tři dny musel čekat, než se mu dostalo ošetření. Když přistála jednomístná loď číslo šest a Larry zjistil, že je prázdná, byl hořce zklamán. Jakmile se však objevil na její obrazovce, jak stojí venku a mává, muži v Heinleinu zjistili, že vše je v pořádku a je možné přistát.

Smoky Petropoulos a Woody Atwood byli jediní schopní práce. Všechny čtyři paralyzované Asteroidany přepravili na Golden Circle k ošetření. Nikdo z nich nebyl schopen pohybu, mohli jen vidět a později též mluvit.

Lewovy ruce, zápěstí a krk byly plné puchýřů. Tam, kde se nevyskytovaly, vypadala kůže jakoby připečená. Chladicí systém jeho skafandru totiž nebyl schopen čelit žáru po těch několika vteřin, kdy prolétal hořícími plyny. Později Lew stále a stále vyprávěl svým vděčným posluchačům, že žhavé plyny byly naštěstí nesmírně řídké, jinak by se jeho napojení na zásobník vzduchu a plastické spoje v chladicím zařízení zcela určitě roztavily. Také ostatní Asteroidané vyprávěli, jak byli nuceni rozbít zkrystalizovaná čelní skla svých lodí a celou dobu trávit pak ve skafandrech a jak by zahynuli hladem, protože byli obludou paralyzováni, kdyby je Smoky a Woody nenašli.

Garner a Anderson se již téměř zbavili ochrnutí, které nyní jen doznávalo v nedostatečné koordinaci jejich pohybů.

„Takže jsme to zvládli,“ usmál se Luke na shromážděnou společnost. „Nejvíce jsem se bál, aby na Plutu nezačala poslední válka.“

„Já také,“ ozval se Lew slabým hlasem. „Když jsme se vám neozvali, mohli jste se domnívat, že na vás chystáme nějaký podraz, jenže ve skutečnosti nás ten mimozemšťan na dálku paralyzoval.“

Zamrkal a zavřel rty, jako by se chtěl zbavit nepříjemných vzpomínek. „Co ale uděláme s tím druhým skafandrem?“

Každý z přítomných zpozorněl, protože to byl hlavní důvod, proč se všichni sešli k poradě.

„Nemůžeme dopustit, aby jej získala Země," prohlásil Smoky. „Mohli by jej otevřít, jenže my nemáme jejich retardér časového pole. Některé vynálezy by se měly potlačit," dodal s postranním pohledem na Garnera.

„Je možné, že kdybyste se věnovali více výzkumu, mohli jste jej mít také," oponoval Garner.

„Shod'te jej na Jupiter," radil Masney. „Přivažte jej na Heinleinův trup a já s Woodym tam zaletíme. Pokud se oba vrátíme živí, bude to důkaz, že vše proběhlo podle plánu. Souhlasíte?"

„Souhlasím," řekl Lew a Garner přikývl. Ostatní přítomní zvažovali tento návrh a shledali jej přijatelným, i když si byli vědomi škody, která tím vědeckému bádání vznikne. Larry Greenberg měl jiné představy, ale moudře si je nechal pro sebe.

„Takže všichni souhlasíte." Lew přejel očima po přítomných. „V kterém skafandru je ten zesilovač?"

Po plné dvě vteřiny panovalo napjaté ticho.

„V tom zmačkaném s volnými rukávy!" Greenberg ukázal na jeden z nich.

Jakmile byl označen, každý si všiml rozdílu mezi oběma skafandry. Na označeném bylo množství záhybů a vyhloubenin, rukávy a kalhotová část byly prázdné a zmačkané, zatímco ten, v němž spočíval Kzanol...

Ležel v rohu místnosti, kolena byla ohnutá a dezintegrátor napůl zdvižen. Podivná poloha končetin a výraz Kzanolovy tváře svědčily o překvapení a zděšení, jaké musel prožívat v posledních okamžicích svého

života. Bylo možné vytušit Kzanolův vztek, který dosáhl vrcholu, když se spínač bezpečnostního zařízení na hrudi jeho skafandru změnil na bezbarvou, roztavenou hmotu.

Garner dopil svou sklenku šampaňského, které přinesli ze skladiště potravin libáňkové lodi.

„Jsme tedy domluveni. Kzanol, z něhož se opět stala mořská socha, bude vrácen do Institutu srovnávacích kultur OSN a skafandr shodíme na Jupiter. Slunce by sice bylo bezpečnější, ale vem to čert. Greenbergu, kam půjdete vy?"

„Domů, a pak na Jinx. Jsem totiž jediný člověk na světě, který umí přečíst písmo bandersnatchů!"

Larry měl na rtech obvyklý sladkohořký úsměv, jehož význam Garner nikdy nepochopil.

Masney potřásl hlavou a zasmál se. Jeho smích byl zvláštním způsobem nakažlivý, asi jako neštovice.

„Raději se nesnažte proniknout do jejich mysli. Mohl byste skončit jako ředitel kosmického zvěřince, pokud si nedáte pozor!"

Všichni se zasmáli. I Larry, i když věděl, jak blízko pravdy jsou Masneyova slova.

Garner na Larryho vrhl zvláštní pohled. Že by starý muž tušil, že před dvěma miliardami let si Kzanol vzal s sebou racarliwského otoka jako mazlíčka a suvenýr? Ale to je nesmysl. To ví pouze Larry, protože Kzanol s ním sdílel myšlenky. Jenže skafandr nesmějí otevřít, protože by to znamenalo zcela určitě válku. Za situace, kdy řízenou termonukleární reakci používají jako před staletími elektrické generátory, by každá válka byla zcela určitě poslední. Takže skafandr neotevrou, ale shodí na Jupiter — a v něm i onoho racarliwského otoka, navždy uzavřeného v časovém stázovém poli.

Je Larry schopen obětovat nevinnou bytost, když se jedná o tak důležitou věc? Pro něho, jenž byl člověk, delfin i Thrint v jednom, to nebylo lehké rozhodnutí.

„Je to pouze otrok," ozval se v něm Kzanol. „Malý ošklivý tvor, jehož cena není ani půl komerciálu!"

„Nemůže se bránit, má přece svá práva!" namítal delfin Charley.

Larry si umínil, že se Judy nikdy o tomto problému nezmíní, ani náhodou. Pak přešel na příjemnější myšlenky.

Garner by rád věděl, co asi Larrymu probíhá hlavou. Asi nic důležitého, takže si ho nemusí všimnout. Dal by však duši za možnost alespoň hodinu číst v myslích — kdyby si tu hodinu mohl sám vybrat.

O dalších dobrodružstvích Lucase Garnera z policejní organizace ARM se můžete dočíst v románě Larry Nivena Protektor, ve kterém s dalšími hrdiny zachraňuje lidstvo před útokem Paků z hlubin vesmíru. Román ještě letos vydá United Fans, a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea.

Tuto knihu, stejně jako další knihy United Fans, a. s. a Klubu Julese Vernea, si můžete objednat u zásilkové služby WS, Tábořská 42, 14000 Praha 4